

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI
27 JAN. 1938

Janer de argint

Un arhitect se plângea că mulți dintre clienții săi vin la el ca să le facă un plan pentru casă, numai spre a-i da ocazie să descopere foarte repede că ei au și făcut planul mai înainte. Același lucru se întâmplă adesea și cu noi când venim cu viața noastră la Marele Arhitect. Noi îi cerem înțelepciune și călăuzire, dar am și plănuțit deja cum să clădim viitorul nostru și cum să umblăm în viață. Astfel că nu căutăm calea Sa, ci aprobarea Sa pentru calea noastră.

Este imposibil să ne uităm în cazanul de oțel al unei locomotive spre a vedea câtă apă conține. Dar pe peretele din afara acestui cazan este fixat un aparat prevăzut cu un tub de sticlă, care servește de măsură. Cum stă apa în acest tub, așa stă și în cazan. Dacă tubul este plin pe jumătate, și cazanul este plin pe jumătate; dacă tubul este gol, și cazanul este gol. Poate și-ar pune cineva întrebarea: De unde știu eu că iubesc pe Dumnezeu? Eu cred că-L iubesc, dar vreau să știu. Priviți la măsură. Iubirea față de aproapele vostru, este măsura iubirii voastre față de Dumnezeu.

„Când Scott, faimosul explorator antarctic, adresă un apel după bărbați pentru primejdioasa lui expediție”, zice Robert H. Glover, „mii de inși au răspuns la invitație. Oamenii s'au grăbit să-și asigure un loc fără condiții și fără rezerve. Și toate acestea pentru ce? Pentru o întreprindere care promitea unele greutăți și suferințe

„Dar infinit mai mare decât Scott este Acela care ne chiamă prin cuvintele: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să-Mi urmeze”. Întreprinderea Sa misionară a fost totdeauna însoțită de neplăceri, lipsuri și primejdii, și a căuta cineva să dea laoparte aceste trăsături din ea, ar jefui-o de ceea ce este însăși esența ei și de ceea ce îi dă cea mai înaltă valoare. Sacrificiul este sufletul misiunilor”.

Acum câțiva ani un vapor transoceanic a eșuat pe o stâncă primejdioasă de lângă coasta Nouei Anglii. Paza de coastă este bine întărită în locul acesta. Oamenii gârzii au plecat în ajutorul naufragiașilor sub conducerea unui bătrân marinăr încercat, dar având și câțiva tineri fără experiență în echipaj.

Coperta: Sub hlamida de nea.

Unul dintre cei mai tineri se întoarse cu fața galbenă spre căpitan, zicând: „Domnule, vântul bate spre larg, și valurile au aceeași direcție. Noi putem să mergem în larg, dar împotriva unui așa vânt și unor așa valuri nu putem să mai venim niciodată”. Dar căpitanul zise cu hotărîre: „Desleagă barca. Trebuie să mergem. Nu e nevoie să venim înapoi!”

Intr-o seară când mă întorceam spre casă dintr-o vizită făcută unor prieteni ai mei, am văzut o vrabie aruncându-se cu iuteală încoace și încolo după un fluturaș care sbura în văzduh. Ea sălta și cobora, când sus, când jos. Un automobil trecu cu mare iuteală, și puțin lipsi ca pasărea să nu fie izbită. Ea continuă să urmărească fluturașul până când veni un alt automobil în goană nebună. Am văzut fluturașul sburând mai departe în salturi neregulate, dar vrabia dispăruse. Unde? — Când am trecut mai departe, taina s'a deslegat. Ea zăcea moartă în mijlocul străzii!

Nu m'am putut opri să nu mă gândesc la mulți tineri cari fac același lucru, alergând încoace și încolo, încercând aceasta și aceea, căutând ceea ce este în lume, căutând zadarnic mulțumire. Calea aceasta înseamnă moarte. Siguranța și mulțumirea sunt numai în „a trăi pentru Isus”.

Intr-una din zile aflându-mă la un pictor, am văzut pe masa sa de lucru niște pietre foarte viu colorate. L'am întrebat pentru ce servesc. Spunea că servesc ca măsură pentru ochii lui. Lucrând prea mult în color, simțul său de deosebire a colorilor se slăbea cu încetul, dar având în față o culoare curată, simțul colorilor era întărit. Tot așa face și muzicantul când lovește cu diapasonul său ca să ia tonul exact. Pentru ca și lucrarea și viața noastră în genere să fie acceptabilă, trebuie să luăm mai întâi tonul, să ne ridicăm la un ideal de viață curată și nobilă.

Un misionar din Turcia dorea să învețe pe un grup de oameni adevărul învierii lui Isus. El zise: „Cu ocazia unei călătorii am ajuns la o răspântie. Am căutat pe cineva care să-mi arate drumul cel pe care trebuia să merg, și am găsit doi oameni, unul mort, și celălalt viu. Pe care din cei doi trebuia să-l întreb: pe cel mort, sau pe cel în viață?”

„O, fără îndoială, pe cel care era în viață!” strigară ascultătorii.

„Atunci”, zise misionarul, „de ce mă trimiteți la Mohamed care este mort, în loc să mă trimiteți la Hristos, care trăiește?”

În situațiile înalte ca și cele mai de jos, onestitatea caracterului aduce încrederea. S'a zis despre împăratul Alexandru I-ii al Rusiei că avea un caracter care făcea cât o Constituție. În vremea războiului Frondei, Montaigne fu singurul din gentilomii francezi care n'a fost silit să se baricadeze în castelul său — și se spunea de el că cinstirea, ce-o înșira caracterul său, prețuia mai mult decât un regiment de artilerie.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Gânduri de Anul Nou

M. Manea

Încă o filă din marele album al vremii a fost întoarsă. Încă un an, aproape pe nesimțite, s'a scurs în imensul ocean al veșniciei, pentru ca altul să-i urmeze. Anul care a trecut a fost însoțit și el de multe necazuri, suferințe de tot soiul și mai puține bucurii. De aceea, în loc de sentimente de părere de rău, mai degrabă ne simțim ușurați, gândindu-ne că anul cel nou ne va aduce zile mai bune, mai vesele și mai senine, decât cele cari s'au dus. Potrivit acestor speranțe optimiste, fiecare an este întâmpinat cu urări de bine. Din cele mai vechi timpuri, oamenilor le place să creadă că durerile și necazurile rămân în urmă, iar bucuriile și fericirile sunt înainte. Dintr'un anumit punct de vedere așa stau lucrurile, dacă luăm în considerație cele spuse la Sfânta Carte, unde se vorbește despre înnoirea tuturor lucrurilor, despre epoca aceea când nu va mai exista durerea, suferința, moartea și necazurile pe cari le întâmpinăm azi pe acest pământ.

Anul cel nou este gata să înceapă, aducând cu sine întâmplări mai bune sau mai rele — întâmplări ce sunt ascunse de ochii muritorilor.

Aruicând o privire retrospectivă asupra anului ce s'a scurs, multe gânduri se desprind din mintea noastră, unele mai însemnate decât altele.

Anul poate fi comparat cu o carte ce are trei sute șasezeci și cinci de file, pe

Imnul fericirii!
Quartet

cari fiecare din cei ce locuiesc acest pământ este chemat să le scrie. O filă, în dată ce a fost scrisă, este întoarsă și sigilată, așa că nimeni nu mai poate rechema la neîntâlnire cele scrise, după cum nimeni nu mai poate reduce la neexistență faptele săvârșite într-o zi. Care este natura faptelor noastre făcute în zilele din timpul anului trecut? Ce-am scris noi în această carte? Am dori noi ca cineva să deschidă această carte și să citească acolo istoria faptelor noastre? Cred că mulți ar dori ca unele file, dacă ar fi posibil, să dispară din această carte. Dar este Cineva care o are în stăpânire și la un timp anumit, toate faptele noastre

vor fi numite cu numele lor adevărat, căci, așa cum zice Evanghelia, „toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata, după binele sau răul pe care l-ar fi făcut când trăia în trup”.

Anul mai poate fi comparat cu o galerie cu trei sute șasezeci și cinci de tablouri, pe cari noi am fost chemați să le pictăm. Pe fiecare dintre ele este zugrăvită în mod exact imaginea caracterului nostru. Ce zici, iubite Cetitor? Ai avea plăcerea ca aceste tablouri să fie expuse în văzul tuturor, spre a fi privite și examinate de alții? Sau de unele dintre ele

Prieten este acela care intră la tine când toată lumea iese

te-ai rușina și ai dori să rămână ascunse și tănuite? În unele din aceste tablouri se poate vedea clar cum am ofensat pe Dumnezeu, cum am jicnit pe semenii noștri, ori am făcut alte fapte de cari am dori ca nici noi să nu ne mai amintim, și nici alții să nu știe. A stat în puterea noastră să făptuim bine sau rău, potrivit cu trăsăturile noastre de caracter, manifestate în fiecare zi. Ce fel de maștri am fost?

Putem compara anul și cu un buchet alcătuit din trei sute șasezeci și cinci de flori, pe cari fiecare dintre noi a fost chemat să le culegă din grădina vieții sale. Să ne gândim că acest buchet trebuie să-l prezentăm Maestrului nostru Isus Hristos, care Și-a dat viața pe cruce pentru mântuirea noastră. Ce fel de flori am pus în acest buchet? În anul care a trecut am trăit, poate, unele zile, despre cari am putea spune că nu sunt chiar flori mirositoare, plăcute, ce ne-ar putea face onoare prezentându-le și altora; ci mai de grabă sunt spini și mărarăci, cari nu numai că nu ne atrag, dar sunt cu totul respingătoare prin înepăturile lor. Ce fel de grădinari am fost și ce a produs grădina vieții noastre în anul trecut?

Fiecare zi din an poate fi comparată cu o plăcă, pe care s'a imprimat în mod exact tot ceea ce am vorbit, toate cuvintele noastre, fie bune, fie rele. Dacă ar fi posibil ca un aparat să redea tot ce

am vorbit în fiecare zi, am simți plăcere ca cele vorbite de noi să fie redată în auzul tuturor? Intre cele vorbite s'ar putea găsi cuvinte de cari ne-am rușina în prezent, — cuvinte cu cari am întristat pe părinții noștri, pe semenii noștri sau pe Dumnezeu. Chiar dacă cele vorbite sunt azi de domeniul trecutului, va veni un timp când ne vom da seama de ele. „Vă spun că în ziua judecății, oamenii vor da socoteala de orice cuvânt nefolositor, pe care îl vor fi rostit. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit“. Căci din cele vorbite, ca și din orice faptă, se poate vedea caracterul fiecărui om. „Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui“.

Cele trei sute șasezeci și cinci de zile au fost tot atâtea ocazii de a face un bine celor ce au avut nevoie de el. Poate

că am întâlnit săraci, văduve, nevoiași, bolnavi ori alți suferinzi. Am folosit noi ocazia de a le veni în ajutor? La fiecare pas întâlnim bolnavi la corp și la suflet. Ce am făcut pentru alinarea suferințelor lor? Am lucrat noi în așa fel ca să le ștergem lacrimile, spunându-le un cuvânt de mângâiere și de îmbărbătare, care să aducă nădejde în sufletul lor? Sfânta Carte ne spune că la ziua cea mare a răsplătirii celor drepti, Dumnezeu va ține socoteală de toate aceste fapte de binefacere.

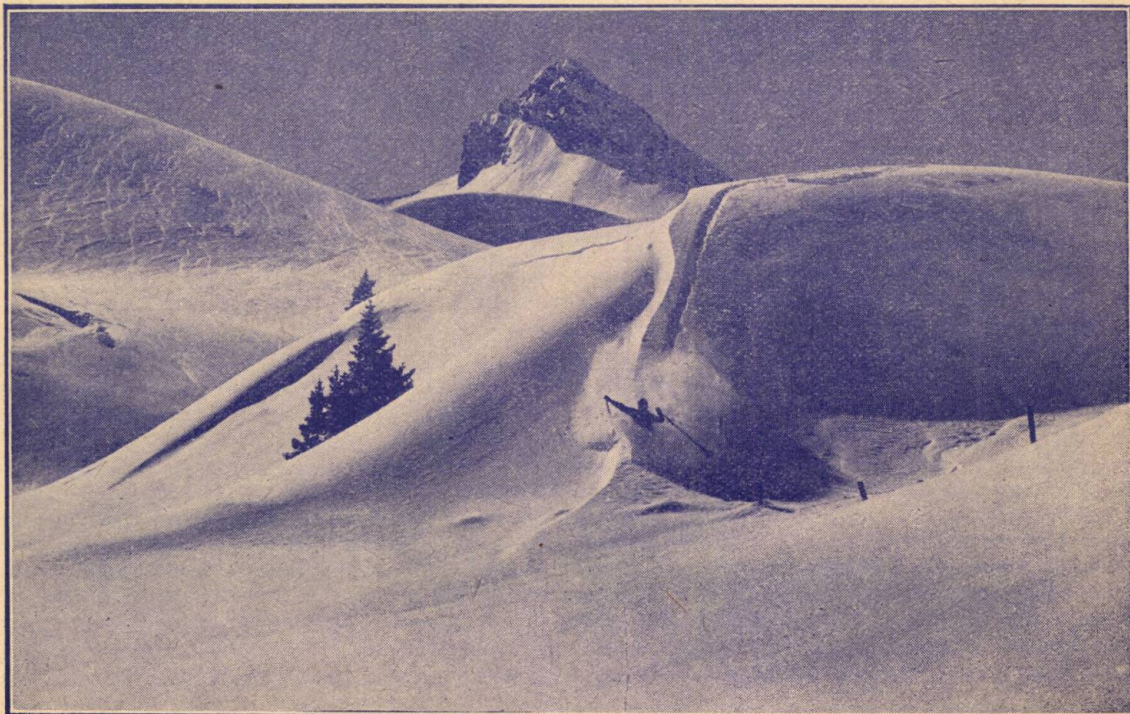
Multe alte gânduri s'ar putea desprinde din mintea noastră, meditănd la anul care a trecut, însă din toate cele trecute am putea să tragem învățătură pentru viitor.

Anul cel nou să ne aducă gânduri noi, aspirațiuni noi, o inimă nouă, și întreaga noastră ființă să devină nouă, spre a putea fi pregătiți pentru fapte mai bune decât în anul trecut. În preajma anului nou mulți iau hotărâri de îndreptare a vieții de până aci, dar din nefericire acestea rămân în domeniul idealului. E bine să treacă la fapte. Numai atunci hotărârile au valoare.

Urăm pe această cale „An nou fericit“ tuturor cetitorilor „Amicului Tinerimii“ și le dorim prosperitate în cele bune.

M. Manea

Sburând peste culmile înzăpezite.

Puterea unui imn

Sunt mulți ani de atunci. În Texas, nu departe de malurile frumosului râu Llano, un misionar pionier, având cu sine cartea de cântări, orga, trompeta, și pe soția și pe fiica sa, merse în orașul New Albany, își întinse cortul și începu să conducă o serie de adunări de redescoperire.

New Albany era unul din acele orașe unde bărbații sunt curajoși, iar femeile virtuose. Și unii și alții erau obișnuiți cu vremuri furtunoase, cu lupte sălbatice, și cu încăerări fatale. Furtul de cai era o afacere foarte rentabilă; jocul era petrecerea obișnuită; hoții de vite erau membrii cu vază și conducători ai societății. Codul de onoare era: „Să nu fii prins”. Multe neînțelegeri se terminau la tribunal cu... gloanțe.

Cu ochii mei am văzut șasesprezece oameni îndrăzneți cum s'au încăerat într-o luptă pe viață și pe moarte, piept la piept, întrebându-și puști și revolve. Patru din ei au rămas morți pe câmpul de bătaie, al cincilea a murit la scurt timp după aceea. Am văzut oameni feroși de felul acesta intrând călări în cărciumi pline de lume, silindu-și armăsarii să-și pună picioarele dinainte pe tejghia și să bea o sticlă de bere împreună cu stăpânii lor. Incepeau apoi să împuste lămpile, să ciuruiască cu gloanțe oglinzile scumpe, și să scoate strigăte.

Velnițele de contrabandă, unde se fabrică rachiul gălbui, erau răspândite în mare număr pe dealuri și văi. Totdeauna o bandă de desperado (smintii) forma partidul conducător în regiunea aceea.

Aceasta era starea de lucruri pe care avea s'o întâmpine tânărul misionar cu familia lui în orașul New Albany.

Timp de zile și săptămâni el predică și se rugă, în vreme ce credincioasa lui soție conducea corul și cânta cu instrumentele muzicale, făcea vizite din casă în casă, ajuta pe cei bolnavi, ținea lecturi biblice, și răspândea literatură. Cortul era plin în fiecare seară, cea mai mare parte dintre ascultători având revolve cu șase focuri și cingători cu 44 de cartușe încataramate la brâu.

În a treisprezecea zi a adunării, aproape de încheierea predicii, misionarul părea a fi descurajat. Niciunul nu răspunsese la solia ori la îndemnurile sale. În turburarea sa se întoarse și ceru soției sale și corului să cânte neuitata cântare „Unde îți vei petrece veșnicia?” Erau

cincizeci de membri în corul acela, având cu toții dorința arzătoare de a cânta. Au cântat cu curaj și convingere, și s'a întâmplat ceva, — ceva ceea ce poate nu voi mai vedea niciodată.

La terminarea cântării se făcu tăcere în cort aproape o jumătate de minut. Atunci, un bărbat bine legat, în vârstă cam de patruzeci și șapte de ani, având pe cap o pălărie cu boruri mari, cum se poartă în Texas, cisme de piele, pînteni de oțel, lungi și ascuțiți, două revolve mari cu câte șase focuri, o cartușieră având o sută de cratușe, încataramată în jurul brăului, cu o basma roșie legată în jurul gâtului și un cuțit băgat în teacă, se ridică în picioare aproape de mijlocul cortului și ținu mâna sus până când misionarul îl observă și îi dădu permisiunea să vorbească. El începu:

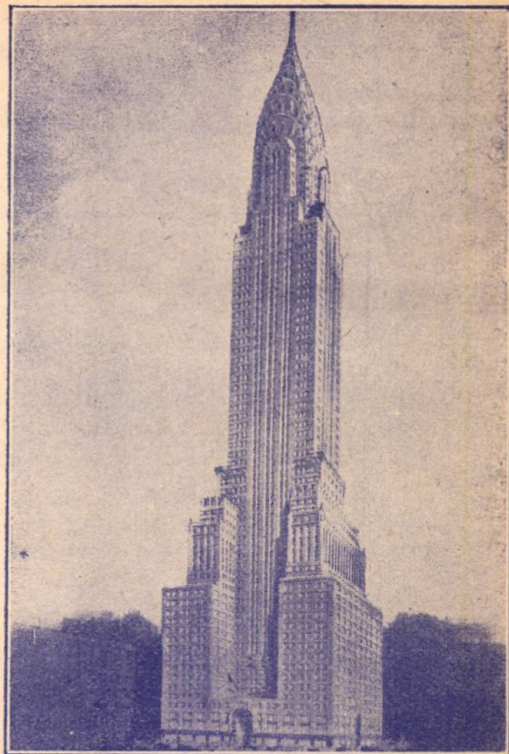
„Oameni buni, să nu vă înspăimântați. Nu e nicio primejdie. Am să vă spun un cuvânt sau două. Mulți dintre voi mă cunosc, nu ca un om cum se cade. Cine dintre voi n'a auzit de Rube Burrows? Mă știți că sunt un vrăjmaș primejdios, dar un prieten loial și curajos. Ați auzit că s'a pus un preț pe capul meu. Da, așa e, — 20.000 de dolari, viu sau mort.

„În cortul acesta am o sută de pușcași cari vor muri împreună cu mine înainte de a îngădui ca cineva să clinească un singur fir de păr din capul meu. Dacă se îndoiește cineva de asta, iată aci primul vostru. Întrebați-l. El are la îndemână o mie de oameni pe cari are dreptul să-i conducă, dar ei știu bine că de trei ori atâția nu sunt în stare să pună mâna pe noi”.

Apoi cu voce tare, dădu o comandă scurtă: „În linie!” Cuvintele îi erau încă pe buze când o sută de bărbați cu ochi pătrunzători, sprinteni, puternic înarmați, veniră alături de el și rămaseră nemișcați în formație militară. Vorbitorul își luă locul în frunte și continuă:

„Frații mei, ascultați-mă: Avem o datorie de adus la îndeplinire! Noi am luat parte la această adunare, am ascultat pe această doamnă cântând și învățând pe copiii și soțiile noastre multe lucruri frumoase. Ea i-a învățat cum să cânte și cum să trăiască, în timp ce noi bărbații cari stăm aci, am continuat să ne ocupăm cu furtul de vite, bând rachiul, jucând, jefuind bănci, și, din când în când, omorînd câte un om sau doi.

„În același timp, acest sol venit din cer ne-a povestit despre acest Isus, care

O „căsuță” de peste ocean.

a murit pe cruce pentru păcatele noastre, și care, zice el, va veni iarăși curând ca să viziteze pământul acesta îmbătrânit. Am încercat să prind cu mintea mea această poveste. Dar parcă n'am înțeles ce însemnătate are ea pentru mine și pentru voi până când această distinsă soție a lui nu mi-a dat de gândit prin cântarea: „Unde îți vei petrece veșnicia?” Pare că mi-am venit în fire. Vă spun, băieții mei, eu cred că acest Isus este un prieten nedespărțit al fiecăruia dintre noi. El va veni curând și mă întreb, unde ne vom petrece veșnicia? Băieți, unii dintre voi, m'ați urmat când am dat lovitură la banca Denver, de unde am luat o jumătate de milion de dolari. Unii ați fost sub conducerea mea când am spart banca Missouri Pacific și am luat un sac plin de bani; iar restul ați fost plini de curaj când m'ați însoțit în afacerile din Kansas, fără să mai vorbesc de miile de cai pe cari i-am dus noaptea în Mexico, și de cirezile de vite pe cari le-am înfierat cu numele nostru.

„Câți dintre voi sunt gata să meargă cu mine în noaptea aceasta în ghiarele morții, ca să scăpăm din închisoare pe un camarad?”

Deodată o sută de mâini stângi se ridicară în aer (cu mâna dreaptă erau pe revolvere), și o sută de voci groase răsunară într'un singur glas: „Eu, căpitane”.

„Câți sunt gata să meragă, chiar în clipa aceasta, în cea mai primejdioasă călătorie din cariera noastră, fără să pună vreo întrebare?”

Iarăși o sută de glasuri tunară ca și de prima dată: „Eu, căpitane”.

„Câți dintre voi puteți să aruncați șase sticle în aer, să scoateți revolverul și să le sfărâmați înainte de a atinge pământul?”

„Încearcă-ne, căpitane”, fu răspunsul.

Atunci dădu comanda: „Cu fața spre misionar!” După ce își luă locul în fruntea coloanei, dădu o altă comandă: „Înainte, marș!” Și în seara aceea mi-a fost dat să văd cea mai impresionantă procesiune din viața mea. Toți au rămas immurmuriți. Poate că nici în douăsprezece generații n'o să mai aibă loc una ca aceasta.

Când conducătorul ajunse la amvon, își scoase cuțitul său încovoiat și-l izbi cu putere în platforma din fața misionarului care amuțise. Își scoase cele două revolvere ale sale și cartuşiera și le puse în jurul cuțitului, zicând:

„Domnule misionar, am venit să predăm armele și viețile noastre acestui Isus despre care ne-ai vorbit. Ne plac făgăduințele Sale și calea Sa. Ne place să auzim că va veni iarăși curând pe acest pământ plin de rele, și dorim să-L înțâmpinăm. Am fost adânc mișcați de ultima cântare de cor „Unde îți vei petrece veșnicia?” și vrem să ne facem oameni cum se cade.

„Iată aci echipamentul meu de luptă. Ia-l, vinde-l și pune banii în cutia de daruri. Acești băieți ai mei au venit să facă la fel ca și mine. Așa e, băieți?”

„Chiar așa, căpitane”, se auziră o sută de voci în cor.

„Acum, domnule misionar, scrie numele noastre în registrul Comunității, și socotește-ne ca membri ai bisericii tale. O să ne apucăm numaidecât să-ți clădim o locuință, pentru ca să nu mai fim nevoiți să umblăm încoace și încolo prin țară. Să rămâi aci la noi și să ne fii preot. Acum hai cu noi la râul Llano ca să primim botezul”.

Apoi întorcându-se spre primar, continuă: „Am un cuvânt și pentru D-ta, domnule primar: Noi luăm armele pentru Isus, pentru lege și pentru Dvs. Suntem gata să primim ordine dela Dvs ca

să apărăm viața și averea și să păstrăm ordinea cu un zel tot așa de mare ca și atunci când o turburam.

Primarul veni în față și întinse mâna cu prietenie. Era cea mai uimitoare ma-

nifestare a puterii lui Dumnezeu în istoria Texas-ului.

Aceasta s'a întâmplat acum patruzeci de ani. Mi s'a întâmplat să fiu prieten cu unul din ei. Redesteptarea aceea a fost rezultatul unui imn cântat de un cor sub conducerea unei femei. Ea se mai poate întâmpla și în zilele noastre. Toată lumea are nevoie de asemenea redesteptări, mai ales că răutățile se înmulțesc cu fiecare zi. O putere lucrează din întunec a-supra inimilor oamenilor și-i îndeamnă neconținut numai la rele.

Unde sunt cântăreții cari să îndrepte atenția spre țara de lumină a veșniciei?

G. P. C.

Imn

Slăviți pe Isus, neamuri, căci Domnul L-a trimis
Să scape omenirea căzută în abis.

Slăviți pe Isus, neamuri, slăviți-L ne'ncetat,
Căci străbătu pământul desculț în lung și'n lat,

Să mângâie pe-acea lipsiți de mângâiere,
Pe orbi să-i înzestreze cu-a ochilor vedere,

Să lege rana celor ce zac nevindecați,
Sortiți să-și ducă viața flămânzi și insetați.

Mulțimii asuprite, ce suferă și tace,
El a venit s'aducă și dragoste și pace.

Slăviți pe Isus, neamuri, căci El a suferit
Pe buzele Lui sfinte, sărutul otrăvit;

Loviri de bici și palme pe față a răbdat
Și răbdător zâmbit-a celor ce L-au scuipat;

Cu sfântă resemnare, cu ochi de lacrimi plini,
Pe fruntea Sa purtat-a cununa cea de spini,

Și'n urmă cele scrise voind să se'mplinească,
Lăsatu-S'a pe cruce 'ntre doi să-L răstignească.

Slăviți pe Isus, neamuri, slăviți-L ne'ncetat,
Căci pentru noi blesteme și ură a 'ndurat.

Slăviți pe Isus, neamuri, căci El prin moartea Sa
A șters păcatul negru ce lumea apăsa.

Ion Bătrâna-Voivodeni

Folosirea

timpului

D. Florea

Dumnezeu, în bunătaea Lui, ne-a dat, pe lângă alte daruri, și timpul. „Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are vremea lui”. „Tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci, și la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat și nimic de scăzut, și... Dumnezeu, face așa pentru ca lumea să se teamă de El”. „Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei”.

Timpul acesta, minunatul bun pus nouă la îndemână de Dumnezeu, să-l folosim bine. Deci „bucură-te tinere în tinerețea ta, fii cu inima veselă, cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată”. Ca pentru oricare alt bun pus nouă la îndemână de Dumnezeu, și pentru timp vom avea de dat socoteală înaintea Creatorului.

Cum să folosim timpul?

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci în locuința morților, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” Să folosim cu tărie timpul care ne stă la îndemână și pentru scopuri nobile.

Prin viața aceasta trecem doar o singură dată și apoi vom merge să dăm seama înaintea Creatorului. De aceea „să nu te părăsească bunătaea și credincioșia; leagă-ți-le la gât, scrie-le pe tăblița inimii tale. Și astfel vei căpăta trecere și minte sănătoasă înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Incede-te în Domnul din toată inima ta, și nu te bizui pe înțelepciunea ta. Recunoaște-L în toate căile tale, și El îți va netezi cărările”.

În primul rând să ne facem tovărășii cari ne ajută la o viață nobilă în temere de Dumnezeu și curățenie morală. „Dacă niște păcătoși vor să te amăgească, nu te lăsa câștigat de ei!” „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune!” „Căci cel ce face răul n'are niciun viitor, și lumina celor răi se stinge. Fiule, teme-te de Domnul și de împăratul; și să nu te amesteci cu cei neastâmpărați! Căci deodată le va veni pieirea”. Să ne alegem

Cărări troenite

tovarăși cari se tem de Dumnezeu și cari se străduiesc să îplinească voia Lui. În felul acesta avem idealul cel mai ales pe care-l putem alege și lucrarea cea mai frumoasă pe care o putem îndeplini. În Dumnezeu găsim modelul desăvârșirii, pe care să-L imităm.

Călăuzitorul nostru cel mai bun în viață este Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, care „este de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul des-

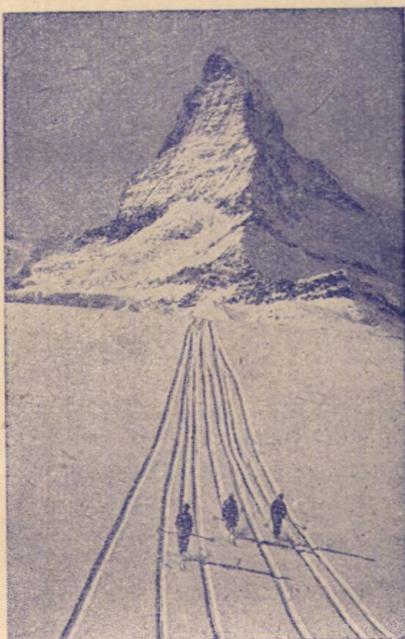
toinic pentru orice lucrare bună”. Cel mai bun îndrumător pe care ni-l putem lua în tinerețe și care nu ne înșală până la bătrânețe este Biblia. Fiecare tânăr să facă economie și să-și cumpere o Biblie, care să fie a lui și din care să-și scoată singur îndrumări pentru viață. Momente libere pot fi folosite pentru îmbogățirea minții cu minunatele cuvinte și cugetări ale Cuvântului lui Dumnezeu.

Cunoștințe practice pentru viața de toate zilele iarăși să ne adunăm. Să ne deprindem mâinile și ființa noastră la lucrări de folos pentru semenii noștri. Să ne deprindem cu o lucrare oarecare, prin care să ne câștigăm cele trebuincioase vieții pentru noi și chiar și pentru alții, cari sunt suferinzi sau bătrâni, sau prea tineri sau prea slabi ca să poată câștiga ei totul. Nicio clipă din viață să nu o lăsăm nefolosită și ne împodobiți cu o lucrare bună și nobilă.

Unii oameni se plictisesc pentru că nu știu ce să facă cu timpul lor. Aceștia să caute atunci să facă o faptă bună pentru semenii lor și vor vedea cum deodată le dispare toată tristețea și plictiseala. Iată un bolnav, care trebuie ajutat; iată un flămând, care trebuie hrănit; iată un însetat, care trebuie adăpat; iată un gol, care trebuie învelit; iată un om singuratic, căruia îi trebuie un cuvânt de iubire; iată atâtea ruine, ce trebuie refăcute.

„Și dacă n'are scop viața
Fă să aibă clipa scop”.

D. Florea

Un om nu este mai tare decât cel mai slab punct din caracterul lui

Originea și începuturile lumii acesteia

Cuprinsul acestui articol se ocupă cu originea sau începuturile omului și a toate câte există.

Cu privire la aceste începuturi, oamenii religioși de demult au avut în toate timpurile o singură explicație, și întrebării „De unde?” îi dădeau numai un singur răspuns: Există marele și bunul Dumnezeu, care ne-a făcut pe noi și toate. O singură doctrină și o singură credință exista atunci, și anume: Doctrina și credința despre creațiune: noi oamenii suntem făpturile lui Dumnezeu, copiii Lui.

Credința aceasta, timp de multe veacuri a mulțumit, nu numai sufletele și mintea oamenilor din popor, ci și pe a celor mai mari genii ale omenirii.

bui lumii și omului în mod drept și rațional alte începuturi decât acestea.

Lupta între religie și știință

Mai ales în ultima sută de ani, a făcut mari progrese așa numita „Știință pozitivă”. Prin reaua folosire a unor date furnizate de această știință, s'a născut în ultima sută de ani teoria numită a evoluției, care și-a găsit mulți adepți, mai ales printre cei ce, în numele „științei”, doreau să se libereze de sub tirania spirituală a religiei.

De atunci, în numele „științei”, s'a pornit de către unii o mare luptă pentru ridiculizarea și desființarea oricărei religii, tăgăduindu-se existența lui Dumnezeu și tăgăduindu-se creațiunea, ca început al existenței a toate. Religia în genere era arătată ca un mijloc de pro-

Ar fi oare cu puțință?! De ce încearcă oamenii să-și coboare atât de jos propria lor ființă în ce privește origina.

Mărturisirea, „Cred într'unul Dumnezeu, Tatăl atotțitorul, Făcătorul cerului și al pământului, văzutele și nevăzutele”, era rostită cu toată încrederea de către unanimitatea creștinilor. Nimeni nu-și inchipuia, că s'ar putea atri-

stire a oamenilor și de reducerea lor la o așa stare, încât să admită și să creadă niște învățături „băbești”.

„Știința” aceasta, din contră, susținea că ea are dovezi puternice, că toate s'au făcut altfel de cum zice Biblia: și anume,

De unde

Ștefan I

printr'o așa zisă „evoluție”, care — după unii — ar fi durat șase mii — după alții zece mii — o sută de mii, o sută de milioane de ani, sau și mai mult. Lupta aceasta între știință și religie nu s'a terminat. Din contră: ea a luat azi o formă cu atât mai aspră, cu cât lumea a înaintat din rău în mai rău, căutând existenței explicații lipsite de credință în Dumnezeu și de credința în creațiunea și conducerea, săvârșită de Dănsul.

Care este adevărul ?

În stare lor de mare nepregătire, religiile cunoscute au cedat, s'au închinat acestei științe și au admis susținerile ei cu privire la începuturile lumii și ale omenirii.

Oamenii credinței nu ar trebui să se sperie însă; și nici să creadă că Biblia și religia adevărată ar cuprinde susțineri false.

Altfel stau lucrurile în realitate

Sfântul Apostol Pavel, chiar dela începuturile creștinismului, avertiza pe adevărații creștini, să nu se lase amăgiți de „ceea ce în mod fals poartă numele de știință”. Înțelepțiți prin acest avertisment al sfântului Apostol, și întemeiați în ale credinței pe cuvântul lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi, adevărații credincioși s'au împotrivit cu succes și se împotrivesc și azi acestei „științe” care într'adevăr, potrivit spuselor Apostolului, este numai în mod fals numită cu numele de „știință”.

Nu mai bisericile cari nu-și întemeiază existența lor pe cuvântul lui Dumnezeu nu s'au putut feri de amăgirea produsă de așa numita știință.

Astăzi, însă, predicându-se sfânta Evanghelie pentru îndeplinirea unei adevărate și depline reforme și pentru îndreptarea credinței prin întoarcerea la învățătura curată, arătată în cuvântul lui Dumnezeu din Scripturi, se dă oricui puțință, să știe care este adevărata credință și în privința aceasta, și cărui fapt datorează omul și lumea întreagă origina sa.

e venim?

de
emetrescu

Ce susține știința cea falsă?

După cum amintirăm mai sus, știința cea falsă susține așa numita *teorie a evoluției*.

Dar ce însemnează această teorie?

Teoria evoluției este alcătuită din aceea țesătură de păreri, prin care se susține că pământul și întregul univers s'ar fi făcut *dela sine*, în curs de zeci, sute, ori mii de mii și milioane de ani. La început ar fi luat ființă numai formele de viață cele mai simple. Din acestea, după trecere de mii și milioane de ani, printr'o prefacere tot *dela sine*, s'ar fi produs alte forme mai complicate, de un ordin superior. După aceleași transformări *dela sine*, tot după alte mii și milioane de ani, s'ar fi produs cele de un ordin mai înalt ca acestea. . . . și așa mai departe, până când, din ființele de ordin superior, numite *maimuțe*, s'a produs *dela sine* *ființa supremă* numită *om*.

Deci: omul s'ar fi născut din *maimuță*. În *maimuță* este de căutat origina omului. Și în prefaceri *dela sine*, în felul acesta, este de căutat și origina întregului univers, și origina pământului cu toate de pe dânsul.

Teorii foarte amăgitor clădite

Aceste presupuse prefaceri au fost atât de ingenios combinate și clădite de susținătorii lor, încât au dat naștere unei foarte amăgitor orânduite expuneri a unei așa formări pe cale de evoluție a pământului și a lumii de pe el.

Așa, de exemplu: știința numită Geologie susține și învață, că pământul cu cele de pe el s'ar fi format *dela sine*, prin așa numita *evoluție*, în curs de patru mari epoci, sau *ere* — fiecare din ele de o durată de mii sau milioane de ani.

În fiecare din acele ere domneau — zic ei — atât de caracteristice și deosebite stări și dăinuiau atât de precise și anumite forme de existență — încât în erele *dela* început nici nu se pomeneau forme de un ordin superior. Acestea ar fi apărut abia în erele următoare, cam la câteva mii sau milioane de ani mai târziu.

Pe baza acestor combinații, ei au făcut catalogări amănunțite ale formelor de existență pe ere, sau perioade. Să nu îndrăznească cineva a muta începutul existenței celor dintr'o eră în alta precedentă sau următoare, căci atunci e învinuit de o lamentabilă ignorare a teoriilor științifice!

O asemenea mutare este socotită cu atât mai imposibilă, cu cât acești savanți știu să demonstreze, că în era precedentă celei în care ei au catalogat toate, condițiile de existență pentru forma aceea mai complicată nu se arătase încă, și, deci, forma aceea n'ar fi putut lua ființă; iar

dacă împrejurările și condițiile necesare existenței ei apăruse deja în era, în care au clasat-o pe ea domnii savanți.

Pe ce își întemeiază susținerile acestea?

Prin săpături, învățații au găsit în pământ prin unele locuri straturi afunde, alcătuite din minerale de vârstă mai vechi, având în ele fosile ce reprezentau forme de existență foarte simple. Deasupra acestor straturi au găsit tot acolo alte straturi alcătuite din minerale de formație mai nouă, și având în ele fosile de vietăți cu forme de existență, superioare primelor.

Acestea au fost constatările; iar deduc-

Compară și convinge-te!

în era următoare ar fi apărut condiții de existență favorabile unor forme de lucruri și ființe mult mai perfecte. Din cauza aceasta, forma în discuție nu-și putea aștepta producerea timp de atâtea mii și milioane de ani până în era următoare, și teoriile născute din aceste constatări au fost cele expuse mai sus, că așa ar fi luat naștere pământul și toate câte există, pornind *dela* o masă simplă și informă, iar, după trecere de mii și milioane de ani, urmând să vadă apariția

dela sine, pe cale de evoluție unele forme de existență din ce în ce mai perfecte.

Pe aceste teorii astfel clădite, își bazează ei susținerea evoluării dela formele cele mai simple până la cele mai perfecte, și până ce din maimuță s'ar fi născut omul.

Reintronarea Adevărului

Lupta contra acestei științe false, pentru reintronarea adevărului, este azi cu atât mai grea, cu cât religiile abătute dela Evanghelie au îngrunat înaintea științei false și au încheiat compromisuri cu ea. Părăsind credința în crearea lumii de către Dumnezeu în 6 zile, după care El S'a odihnit în ziua 7-a, teologii bisericilor abătute dela Evanghelie s'au îmbolnăvit și ei de nebunia savanțlăcului, au admis teoria evoluției și au căutat argumente biblice pentru susținerea ei. Argumente au găsit. De altfel tot ei, ca să depărteze pe oameni de Biblie și să-i facă să creadă și să țină învățăturile lor ome-nești, au susținut că în Biblie s'ar găsi argumente pentru dovedirea chiar a celor mai rătăcite învățături și credințe; și că depinde numai de știu cum să le sucești și să le învârești.

Și așa, ei au găsit calea compromisului. Iar argumentul necesar pentru admiterea teoriei evoluției, ei l-au scos din sucirea a însuși textului biblic, care vorbea chiar despre creațiunea în 6 zile, iar nu despre evoluția în timp de mii și milioane de ani.

Astfel teologii și mai mari bisericilor abătute au început de mult a crede și a trâmbița teoria evoluției, căutând să o sprijinească pe dovezi biblice. Căci, zic ei: „Oare nu stă scris că Dumnezeu a creat lumea în 6 zile și apoi S'a odihnit în ziua 7-a? Și iarăși: Nu stă scris, că la Dumnezeu o zi este o mie de ani? — Deci, fiecare din zilele creațiunii reprezintă nu o zi de 24 ore, ci o eră sau perioadă de cel puțin o mie de ani”.

Bisericile abătute dela Evanghelie au căzut astfel în această savantă rătăcire, admisă și susținută pe baza acestui fel satanic de sucire și de răstălmăcire a cuvântului lui Dumnezeu din Biblie. Căci numai Satana, încă din Paradis, a folosit sucirea cuvântului lui Dumnezeu, ca să

arunce pe oameni în rătăcire și pierzare, căutând și de atunci încoace să dea cuvintelor Atotputernicului alte înțelesuri decât cele adevărate.

Din cauza acestei savante rătăciri — teologii bisericilor abătute dela Evanghelie știu să vorbească despre grozavele învățături și teorii ale evoluției, ca să arate, că ei sunt la curent cu progresele științei. Din cauza aceasta, poți să auzi pe asemenea teologi vorbind savant despre timpurile de mii de ani, necesare civilizării oamenilor primitivi, cari, abia proveniți din maimuțe, cu apucături și obiceiuri animalice, neștiind nimic despre bunul Dumnezeu — abia după multe mii de ani ar fi ajuns la cunoștințe religioase, tot pe cale de evoluție, și numai prin deducții din fenomenele teribile și înfricoșătoare ale naturii.

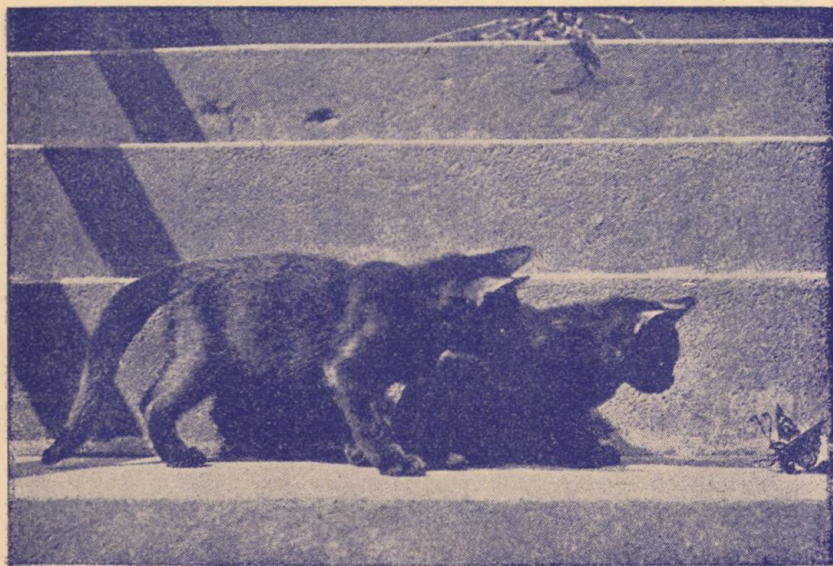
Cu aceste păreri rătăcite, înșiși teologii religiei creștine abătute, au dat necredincioșilor și ateilor motiv să vorbească despre *originile naturale ale religiei*, care s'ar fi născut din teama de necunoscut a omului primitiv, abia născut din maimuță. Religia adică, nu s'ar fi format din cunoașterea și credința în cele descoperite de către Dumnezeu oamenilor. Consecința acestor susțineri poate fi numai una din aceste două: sau teologii de azi reprezintă *suprema dezvoltare prin evoluție* a ideii de religie, în care caz toată lumea să se dea supusă în perfectă ascultare față de învățăturile teologilor, neîndrăsnind nimeni, să-și aleagă o altă religie, chiar dacă ea ar reprezenta adevărul divin, dar n'ar fi reprezentată și condusă de către teologi; — sau consecința cealaltă: omul civilizat n'ar mai avea nevoie de religie și de credință, căci el a ajuns să știe cum se produc fenomenele teribile ale fulgerului, ale tunetului și ale trăsnetului.

Pentru ce este necesară restabilirea adevărului cu privire la cele susținute de teoria evoluției?

Poate va zice cineva: *Ce importă ce credem despre începuturile pământului sau ale lumii? Ce importă, că ar fi fost toate create în 6 zile; sau că s'ar fi făcut singure în patru sau șase perioade de mii de ani, după ce și omul s'a născut din maimuță?* Principalul e, să păstrăm religia așa cum am moștenit-o, cu toate rătăcirile cari au năvălit într'insa.

De sigur, că importă foarte mult. Căci religia există, ca să asigure oamenilor mântuirea sufletului. O religie care nu

(Urmare la pag. 13)

Pisici moderne:

— Vai, câtă deosebire!

— Da, dragă. Și când te gândești că, după cum spun unii, acum câteva milioane de ani eram cam la fel!

Simon Petru

Ucenicul — Apostolul

Încercând să înfățișăm aci viața acestui bărbat, care a fost unul dintre primii ucenici ai lui Isus, și apostol al bisericii, poate s'ar întreba cineva, — și cu destulă dreptate —: ce aş putea să învăț eu din viața unui om care aproape în toate manifestările a dat dovadă de fapte ce nu-l ridică mai sus de ceilalți ucenici? Ba am putea spune că a fost totdeauna mai jos, pentrucă despre niciunul nu ni se raportează așa de multe greșeli, ca despre Petru, fără să mai punem în socoteală pe Iuda, care venise dela început cu gânduri necurate. A ajuns până acolo încât să-și trădeze Învățătorul în modul cel mai laș, după ce mai înainte se legase cu jurământ că e gata să meargă cu El chiar la moarte.

Aproape ca o regulă, oamenii cu adevărat mari, mari prin spiritul lor care se ridică deasupra lucrurilor, deasupra oamenilor mici, cu idealuri de o clipă, sunt socotiți ca o insultă pentru marea masă de pitici, cum apar toți în comparație cu ei. Nu este cazul însă să ne simțim insultați dacă vom încerca să privim puțin personalitatea acestui bărbat de demult, pentrucă el a fost cu adevărat om, om ca noi, ca noi toți.

Dar totuși Petru s'a ridicat. Și a ajuns un bărbat cu adevărat mare, nu prin cine știe ce talente pe cari le-ar fi avut, nu prin cine știe ce împrejurări norocoase de cari alții ar fi fost lipsiți. Era doar un sărman pescar, care ducea o viață de azi pe mâine din' ocupația lui umilă. A ajuns mare prin aceea că a stat alături de Cel mai mare Învățător pe care L-a avut vreodată omenirea. A stat alături de Isus Hristos.

Putem să învățăm deci mult din viața lui Petru. Învățăm taina cea mare pe care

Petru aducând vestea cea bună în casa lui Corneliu.

n'a pătruns-o știința, la care n'a putut ajunge nimeni dintre muritori prin ei înșiși, cu toate eforturile, cu toate sfaturile, cu toate sistemele filosofice, cu toată buna creștere; anume transformarea caracterului, schimbarea mersului vieții, înobilarea ei, transplantarea aspirațiilor ei în sfere cerești, ajungând sublimul în dorința de jertfire pentru binele omenirii, dorință ce s'a putut vedea numai în viața lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, venit să salveze omenirea pierdută, și în viața acelora cari au privit la El. Și faptul are cu atât mai multă valoare, cu cât aci nu este vorba de un tânăr, care să prezinte un material uman ușor de modelat, ci este vorba de un bătrân, ce-și croise viața așa cum se pricepuse, cu metehne ce se cristalizase așa de mult în viață,

încât numai printr'o minune mai puteau fi îndreptate.

Și minunea s'a făcut. Dar nu prin puterea omenească, ci prin puterea transformatoare a învățăturilor lui Hristos și a harului lui Dumnezeu. „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa, (care tâlmăcit înseamnă Piatră)”. Și așa a ajuns bătrânul Petru, o piatră la temelie bisericii, împreună cu ceilalți ucenici chemați de Isus, statornic alături de principii, gata să apere dreptatea cu prețul vieții, gata să-și dea viața în chinurile cele mai groaznice, ca și Domnul său, pentru triumful adevărului. A luminat o viață întreagă cu spiritul său mare, dăruit de Domnul luminilor, și în cele din urmă însuși corpul său a ars ca o făclie, parcă într'o sforțare supremă, ca să lumineze întunecata Romă. Petru s'a mistuit luminând....

Până la întâlnirea cu Învățătorul, Petru s'a ocupat cu pescuitul împreună cu ceilalți tovarăși ai lui. La pescuit a fost găsit în clipa chemării lui ca ucenic. „Noi am găsit pe Mesia”, a fost solia pe care i-a adus-o fratele său, Andrei. Și Petru n'a mai așteptat să i se mai spună odată. „Auzise și el predica lui Ioan Botezătorul și s'a grăbit să meargă la Mântuitorul. Ochii lui Isus Hristos s'au oprit asupra lui, cetindu-i caracterul și

La grea încercare
pe marea Galilei.

vieața. Firea lui impulsivă, inima lui iubitoare și atrăgătoare, ambiția lui și încrederea în sine, căderea lui, pocăința, activitatea și moartea lui de martir, toate acestea le-a cetit Mântuitorul". Găsise în el un giuvaer, o piatră prețioasă, pe care cu dibăcia-I de Maestru avea s'o șlefuiască.

Pescuirea minunată pe lacul Gheneza- retului a fost pentru Petru un prilej de recunoaștere a dumnezeirii lui Isus. El văzu în Isus pe cineva care ținea sub stăpânirea Sa întreaga natură. În timp ce tovarășii lui se îngrijeau să pună bine vânatul din mreje, Petru căzu la picioarele Mântuitorului și-I zise: „Doamne, pleacă dela Mine, căci sunt un om păcătos”... dar s'a agățat de picioarele Lui, simțind că nu poate fi despărțit de El. Mântuitorul i-a răspuns: „Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni”. Când a ajuns la țarm, Isus a chemat și pe ceilalți trei ucenici: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”. Ei au lăsat totul și au mers după Isus.

De acum începe vieța de ucenic, de elev, a lui Petru, la picioarele celui mai

mare învățător, — Isus Hristos, Domnul cerului. Și a avut multe de învățat, multe deprinderi de lăsat laoparte, multe defecte de combătut, până să ajungă marele apostol din ziua de Rusalii.

Indată ce s'a alăturat lucrării Mântuitorului, văzând puterea Lui cea mare de a face minuni, și punând aceasta în legătură cu anumite profeții despre liberarea și slava la care va ajunge poporul lui, profeții pe cari nu le înțelegea, i-a incolțit în minte bătrânului ideea măririi. Cu

siguranță, își zicea el, Învățătorul meu va ajunge curând împărat. El este fiul lui David, care va restatornici împărăția. Și atunci, am să caut pe toate căile să ajung și eu ceva mare. De gânduri de felul acesta a fost stăpânit în ziua aceea când Învățătorul hrănise cu cinci pâini și doi pești o mulțime de cinci mii de bărbați, afară de femei și copii. Tot de gândul acesta a fost încălzită inima lui nerenăscută când Isus le vorbea despre suferințele pe cari avea să le îndure curând din mâna oamenilor nelegiuiți. „Petru L-a luat deoparte, și a început să-L mustre, zicând: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva! Dar Isus S'a întors, și a zis lui Petru: „Inapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor”. Până și în noaptea când avea să fie dat prins de cel care mânca împreună cu El dintr'un blid, Iuda, Petru mai era frământat de astfel de gânduri. Nu fusese deajuns atâtea lovituri, pe cari le suferise din pricina aceasta. Și Domnul i-a arătat de data aceasta cine este mai mare: cel care este servul tuturor. Domnul a avut cea mai mare răbdare cu el. L-a muștrat l-a învățat, l-a îndemnat, i-a dat pilde, l-a înfruntat chiar, doar, doar se va schimba firea lui impulsivă, pofticioasă, încrederea în sine, și va ajunge să recunoască starea lui de neputințioșie. Ochiul care pătrundea viitorul și vedea ce are să devină bărbatul acesta, nu s'a descurajat.

Dar un merit foarte mare pe care l-a avut Petru, este că a primit cu resemnare toate muștrările, și a rămas lângă Mântuitorul. Atâtea înfrângeri pe cari le-a suferit eul lui l-ar fi îndepărtat de

In noaptea trădării, Petru își plânge amarnic fapta.

Isus, așa cum s'a întâmplat cu Iuda, care-și văzuse înșelate speranțele. Dar nu. El a rămas lângă Isus.

Iată-l pe Petru în împrejurarea aceea când mulți ucenici s'au poticnit din pricina unor cuvinte al căror înțeles nu-l puteau pricepe. Este vorba de cuvintele: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n'aveți viața în voi înșivă”. Când au auzit unele ca acestea, mulți ucenici au plecat dela Isus. Atunci Isus, cu multă întristare în inimă, a întrebat pe cei doisprezece: „Voi nu vreți să vă duceți?” Cine credeți că a dat răspunsul? Petru cel dornic de mărire, cel repezit, cel încrezut. „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”. Sublimă profesiune de credință! Era un punct de răspântie în viața ucenicilor, și Petru a fost cel care a ales partea cea bună: rămânerea alături de Isus, Cuvântul vieții veșnice.

Petru cel firesc era un iubitor al extremelor. Aci dă dovadă de cea mai mare credință, putând să meargă chiar pe valurile mării infuriate, aci începe să se cufunde în adânc din pricina necredinței. Aci smerit și umilit până la pământ, aci luptând cu coatele ca să ajungă cel mai sus, și muștrând chiar pe Învățătorul lui pentru unele greșeli pe cari le vedea ochiul lui firesc. Aci gata să meargă la moarte împreună cu Isus, gata să sufere orice pentru El, aci ia poziția de cel mai laș vânzător, fricos, blestemându-se că nu cunoaște pe Isus. Balanța vieții lui a oscilat când într-o parte, când într'alta, până în noaptea grozavă a căderii lui, în noaptea chinurilor lui Isus. Dar fapta lui odioasă din noaptea aceea, pusă numaidecât în legătură cu prezicerile Domnului, l-au dus în cea mai neagră desnadejde, pentru ca acolo să înceapă renașterea lui. În noaptea aceasta, după trei ani și jumătate, Petru a ajuns la adevărata pocăință. În loc să facă asemenea celui alt vânzător, Iuda, care s'a dus la ștreang în urma faptei sale, Petru a apucat pe urmele chinurilor Maestrului în Ghetsemani, unde s'a căit amar de cele ce făcuse.

Pocăința lui a fost primită. Imdată după înviere, îngerul pe care femeile l-au găsit la mormânt, a zis: „Duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui, și lui Petru, că merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea, cum v'a spus”. Acest „și lui Petru”, era o recunoaștere a acestuia în rândul ucenicilor. Fapta lui se putea pune pe aceeași treaptă cu a lui Iuda, dar pocăința sa a șters toată vina.

Este plină de duioșie scena convorbirii lui Petru cu Isus la marea Tiberiadei. Petru este invitat la frumoasa lucrare de păstorire a turmei, după ce mai înainte dăduse de trei ori asigurare că iubește pe Mântuitorul lui. De trei ori se lepădase de El, de trei ori a trebuit să răspundă la întrebarea: „Mă iubești?”

Și Petru a iubit pe Domnul lui până la moarte, moarte de martir. Tradiția ne spune că a fost răstignit cu capul în jos, uns cu smoală și ars de viu în timpul persecuțiilor monstrului Nero, împăratul roman.

Dacă vrea cineva să cunoască lucrarea lui, să citească în cartea Faptelor Apostolilor. Aci va vedea cum puterea lui Dumnezeu se folosește de instrumente omenești slabe, pentru ca să-și ducă la îndeplinire planurile. Gândiți-vă de pildă la ziua de Rusalii. Petru, trădător cu câteva luni mai înainte, mărturisește acum pe Isus, ca o dovadă a iubirii lui, înaintea unei mari mulțimi și câștigă la credința creștină mii de persoane.

Isus este același eri, azi și în veci. Trăiesc și azi oameni cu aceleași slăbiciuni ca și pe vremea aceea. Dar Isus poate să facă din ei puternici lucrători pentru cauza adevăratului creștinism, dacă se lasă lucrați de mâna celui mai perfect artist, — Isus Hristos. Petru din noaptea patimilor va ajunge Petru din ziua Rusaliilor, care poate să pună în mișcare o lume întreagă.

M. Ionescu

Cântecul cocoșului i-a trezit conștiința adormită.

(Urmare dela pag. 10)

asigură mântuirea, nu e bună de nimic. Ea trebuie lepădată, pentru a primi religia cea adevărată.

O religie de origină omenească nu poate duce la Dumnezeu. Numai religia cea dela Dumnezeu duce la Dumnezeu și la mântuire.

Despre această însă, cât și despre falsitatea susținerilor teoriei evoluției, vom vorbi într'un articol viitor.

Ștefan Demetrescu

Pomul miraculos

Timp de mulți ani, zicea marele reformator, Martin Luther, am citit Biblia de două ori pe an. Ea este un pom mare, înalt și stufos, și toate cuvintele ei sunt tot atât de multe ramuri și crenguțe. Nu este niciuna din aceste rămurele, niciuna din aceste crenguțe, pe care să nu fi scuturat-o să văd dacă se mai găsește ceva; și totdeauna am descoperit, chiar în cea mai neînsemnată rămurea, că trei sau patru mere, trei sau patru pere, cad în palmele mele.

Nobleța de caracter

Talentul se formează în tăcerea vieții private, — caracterul, în vijelia vieții publice.

Goethe

Nobleța de caracter este înclinarea și gloria vieții. Este cel mai prețios lucru, — singurul care, în obștească cinstire, ține loc de rang și avere; singurul care înalță orice îndeletnicire în ochii multor. Nobleța de caracter lucrează cu mai mare putere ca averea și, fără a trezi aceleași invidii ca faima, aduce aceleași onoruri. Ea este firea însăși a omului în ceea ce are ea mai bun; este ordinea morală făcută om. Marile caractere, în adevăr, nu sunt numai conștiința obștei; dar sunt și puterea care mișcă prin excelență, — căci, la drept vorbind, calitățile morale conduc lumea. Chiar în război, după părerea lui Napoleon însuși, moralul este, în comparație cu fizicul, ca zece

el va avea totdeauna, în ateliere, la teaguea, la bursă, la senat, o influență hotărâtoare. „Nu vreau să ajung la putere — zicea Canning în 1701 — decât prin puterea caracterului meu.

Etienne Colonna, căzând în mâinile lașilor săi protivnici, fu întrebat în derădere de ei: „Unde-ți este acum fortarea?” — „Aici” — răspunse el cu mândrie, punându-și mâna pe inimă. În nenorocire strălucește mai ales caracterul celui drept, — și când toate îl părăsesc, îi rămâne ceva neînvins: integritatea și curajul său.

Lordul Erskine zicea: „Una din cele dintâi porunci, unul din cele dintâi sfa-

du-ne instrucția în mișcare, înțelepciunea la lucru. Bunele sfaturi și relele pilde nu fac decât să zidească cu o mână — și să dărâme cu cealaltă. De aici, însemnătatea alegerii tovarășilor cu cea mai mare grijă, mai ales în tinerețe. Între tineri este o afinitate care tinde pe nesimțite să le dea o asemănare comună. Edgword zicea: „O tovarăsie bună — sau nici una”, iar lord Collingwood scria astfel unui tânăr prieten al său: „Să ai acest îndreptar: e mai bine să fii singur, decât într-o tovarăsie proastă, meritul unui om se recunoaște totdeauna după acel al oamenilor cu cari trăiește”. „Nu-i nimeni — avea obiceiul să zică faimosul doctor Sydenham — asupra căruia singurul fapt de a fi vorbit unui om onest sau unui neonest, să nu poată într-o anumită clipă — să poarte o bună sau o rea înrăurire”.

Pilda, oricât e ea de mută, este unul din cei mai puternici dascăli din lume. Școala ei este aceea a vieții practice unde învățătura se dă prin acțiune, totdeauna mult mai convingătoare decât vorba. Bunele sfaturi au, de sigur, greutatea lor, dar dacă nu sunt întovărășite de bunele pilde, n-au decât o înrăurire slabă.

Pilda, chiar în lucrurile triviale în aparență, are deci o însemnătate cu atât mai mare, cu cât se amestecă fără încetare în viața altora, și contribuie neîndoielnic în bine sau în rău, să le formeze caracterul. Astfel vedem caracterul părinților reproducându-se în copiii lor, și pildele de dragoste, de disciplină, de muncă, de stăpânire de sine, pe cari ei le-au dat în fiecare zi, trăind și lucrând încă atunci când ceea ce s'a învățat pe dinafară a fost uitat de mult. Această făcea pe un înțelept să spună că copiii săi erau „vieța sa viitoare”. Simplul fel firesc de a fi și de a lucra a unui tată sau a unei mame, sunt de ajuns ca să dea caracterului unui copil o pecete care nu se va șterge niciodată.

„O sărutare a mamei mele — zicea West — a făcut din mine un pictor”. În adevăr, înrăurirea zilnică pe care părinții o poartă asupra copiilor lor prin viața pe care o duc sub ochii lor, este așa de mare, încât cel mai bun sistem de educație părintească ar putea să fie cuprins în aceste cuvinte: „Îmbunătățește-te tu însuși”.

Samuel Smiles

Din cartea „Ajută-te singur”

Ce mână de maestru a făcut aceasta?

la unu. Forță, hărnicie, civilizație, totul pentru popoare atârână de caracterele individuale. Această putere de caracter este temelia însăși a siguranței publice; legile și instituțiile nu sunt decât resfrângerea și consfințirea ei.

Un om poate să nu fi primit decât o educație modestă, să nu aibă decât talente mijlocii sau avere puțină; și dacă acest om este mare prin caracterul său,

turi pe cari le-am primit în tinerețea mea a fost acela să fac totdeauna ceea ce-mi poruncește conștiința, — și să las celelalte pe seama lui Dumnezeu. În aceasta am găsit calea care m'a dus la prosperitate și bogăție, — și am lăsat-o moștenire și copiilor mei.

Puterea pildei

Educarea caracterului este, în mare măsură, o chestiune de exemplu, căci noi, cu toții, ne lăsăm prinși de caracterul, de moravurile, de obișnuințele și de părerile celor cari ne înconjoară. Bunele principii pot avea o mare înrăurire, dar bunele pilde au una și mai mare, arătân-

Intre copii

Două fete se jucau cu păpușile lor afară, sub fereastra casei. Cântau în același timp cântarea cea foarte plăcută copiilor: „O, Isus, ce dulce nume!” Mama lor ocupată înăuntru, asculta frumoasa melodie intonată de gura copiilor, când atenția ei fu atrasă în deosebi de conversația provocată de cuvintele din strofa 3-a a cântării acesteia, care zice:

„O, Isus, nume scump nouă,
Cât ne faci de fericiți!
Pacea Ta gustăm de-acuma,
Știind că suntem mântuiți!”

— Dragă Marioară, de unde știi tu că ești mântuită?, întrebă Cornelia, intrerupând.

— Pentru că mă știu tare de Domnul Isus, cu amândouă mâinile, răspunse cea mai mare.

— Eu cred că nu e de ajuns atâta, își dădu imediat părerea Cornelia. Căci dacă Satana ar veni cu un cuțit mare și ți-ar tăia amândouă mâinile?

Marioara rămase un moment fără răspuns, căci la primejdia prevăzută de Cornelia ea nu se gândise niciodată. Fața ei se înveseli pe dată însă, foarte radioasă și triumfătoare, și afirmă cu tărie:

— Da, dar și Domnul Isus mă ține cu amândouă mâinile, și Satana nu va putea niciodată tăia mâinile Domnului. De aceea cred că sunt mântuită. Sunt, absolut sigur, mântuită pentru totdeauna!”

O prietenie ciudată

Cu siguranță că nimeni n'a văzut o prietenie între o pisică și o pasăre, dar povestea care urmează este adevărată.

O doamnă avea o pisică și un canar. Canarul este o pasăre micuță, care cântă foarte frumos. Câtva timp ea a avut grijă ca să-i țină despărțiți. Ea nu dădea drumul pasării să iasă din colivie decât atunci când pisicuța nu era în cameră. Cu toate acestea, într-o zi, nu mică fu spaima stăpânei când văzu pisica în odaie iar canarul cățarat pe spatele ei! După aceasta, văzând că sunt buni prieteni, pisica și pasărea au fost lăsate să stea împreună în cameră.

Dar într-o dimineață, când cei doi prieteni se găseau în camera de culcare a stăpânei lor, aceasta se îngrozi când auzi cum pisicuța ei de încredere scoate un mormăit îndesat, și o văzu cum apucă pasărea în gură, sări în pat, unde rămase, cu părul zbârlit, cu ochii scânteietori, și cu coada țepăună, mișcându-se încoace și în colo.

În clipa aceasta, stăpâna văzu o pisică străină care se strecurase în cameră nevăzută. Ea o alungă, și după ce se duse, pisica își puse prietenul înaripat pe pat, nevătămat. Ea îl luase numai ca să-l scape de pisica străină.

Explicația Indianului

Un indian fu întrebat de un creștin:

— Cum ai ajuns la cunoștința pocăinței?

— Nu-ți pot explica cu vorbe această minune, răspunse indianul, dar, dacă vrei, vino cu mine la locul unde am cunoscut pentru prima oară taina răscumpărării.

Și cei doi porniră.

Merseră o cale bună până ce ajunseră în mijlocul unei păduri. Aci se opriră. Indianul strânse o mână de vreascuri și le puse pe pământ în formă de cerc. În mijlocul cercului puse un vierme, apoi dădu foc lemnului.

Lemnele începură să ardă repede formând un cerc de foc, în mijlocul căruia bietul vierme începu să se svârcolească, târându-se dintr-o parte într'alta.

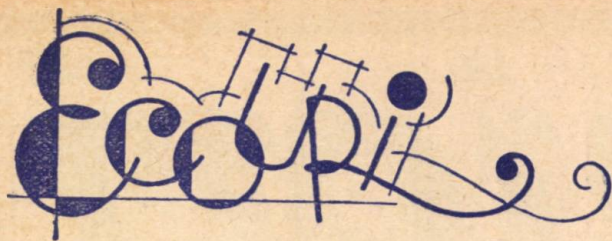
Fatală închisoare! Pretutindeni se lovea de zidul de foc. După ce încercă de mai multe ori, în zadar, să fugă de limbile de foc amenințătoare, luptându-se din răputeri, și, văzând că nu mai era nicio speranță de scăpare, se întoarse istovit în mijlocul cercului, pentru ca să-și aștepte acolo moartea-i sigură.

Tocmai în acel moment, indianul se plecă și ridică viermele din mijlocul flăcărilor.

— Aceasta a fost calea pe care mi-a arătat-o Dumnezeu, zise indianul. Eu am fost un nelegiuit. Păcatele mele formau un zid, de care mă izbeam cu atât mai tare, cu cât încercam să fug de ele. Văzând soarta care mă amenința, văzând mânia care se revărsa de sus peste toți netemătorii de Dumnezeu și călcătorii de lege, pierdusem nădejdea. Din răputeri aș fi vrut să fug de mânia cerească, dar, văzând în cele din urmă că tot de pereții flăcărilor ei mă izbesc, mă hotărisem să mor, ca și viermele care se retrăsese în mijlocul cercului.

Atunci veni Isus și mă luă de mână, tot așa după cum luai eu viermele care, obosit în lupta cu moartea, renunțase să se scape prin propria lui putere.

dar nimeni nu poate să numere merele dintr-o sămânță.

Dela o fereastră a tribunalului din Filadelfia, se desprinsese un geam greu care era cât pe aci să se prăbușească peste pietonii de pe trotuar. Dar o placardă l-a împiedecat în căderea lui vertiginoasă și pietonii au avut vreme să se ferească. Pe placardă scria: „Ia-ți timp să fii sigur”.

De curând s'a descoperit că Sir Frederick Banting n'a primit nici chiar un dolar pentru patenta descoperirii tratamentului cu insulină la diabetici. Cu ocazia unei recente adunări a Societății Chimicilor Americani s'a făcut constatarea că din pricină că era nevoie ca leacul să fie primit în cea mai bună formă posibilă în timpul cel mai scurt, Sir Frederick a semnat o chitanță pentru un dolar când și-a vândut patenta Universității din Toronto, dar niciodată n'a primit dolarul. „N'am primit niciodată”, declară el, „nici direct, nici indirect, dolarul pentru insulină, și tot așa s'a întâmplat și cu asistenței mele, doctorul Collip și doctorul Best”.

Locuitorii din Beaumont, Texas, se felițau pentru construcția ultra-modernă a palatului lor de justiție. Dar în preajma inaugurării cineva descoperi o greșeală de construcție: pentru a intra în sala juraților, aceștia trebuiau să se cațăre pe o scară și să se strecoare prin fereastră; sala n'avea nicio ușă.

Se anunță că Rusia posedă în momentul de față 100.000 de soldați parașutiști, pregătiți și antrenați pentru lovituri îndrăznețe în dosul frontului inamic.

Se aduc știri că inundațiile grozave cari au avut loc în toamna trecută în Korea au omorât peste trei sute de persoane și au distrus sau avariat peste 2.700 de case.

O nouă și puternică stațiune de radio pe unde scurte s'a ridicat anul trecut la Rio de Janeiro. Aceasta este cea mai mare și cea mai puternică stațiune pe unde scurte din America de Sud.

În fiecare minut din zi și din noapte locuitorii unui oraș introduc în plămâniilor prin respirație 900.000.000 de particule microscopice de praf.

O piatră din colosala statuă a lui Ramses al II-lea, un faraon de demult al Egiptului, cântărește 1200 de tone, adică 1.200.000 kg.

Cât de meticulos este Unchiul Sam (poreclă dată Americii) s'a văzut de curând în legătură cu construirea unei vaci mecanice care trebuia să formeze un punct de atracție cu prilejul unei expoziții de agricultură. Organizatorii expoziției doreau să arate cum rumegă o vacă și nu știau cum să reproducă mișcarea aceasta a rumegării. Atunci ei s'au adresat specialiștilor, dar nimeni n'a știut să dea răspuns. A fost nevoie în cele din urmă să se trimească o delegație prin locurile unde pasc vacile pentru o zi sau mai multe ca să le observe obiceiurile. **Experții au descoperit** că aceeași vacă rumegă într'un fel dimineața și în alt fel seara — uneori dela dreapta spre stânga și alteori dela stânga spre dreapta.

Pentru apărarea aeriană pasivă, un inventator suedez, meloman fără îndoială, a pus la punct o sirenă de o dimensiune mică, al cărei sunet melodios este mai puternic decât al oricărei sirene inventate până acum.

Primul vapor cu aburi nu se datorește nici americanului Fulton (1807), nici

francezului Denis Papin (1690), nici lui Jouffroy d'Albans (1783): descoperirea punerii în mișcare a unei mașini cu ajutorul vaporilor urcă mai departe în trecut. Într'adevăr, la 15 Iunie, 1545, spaniolul Blasco de Garay puse în mișcare cu ajutorul vaporilor, în rada portului Barcelona, înaintea împăratului Carol Quintul, corabia de 200 de tone, *La Trinidad*. Pe lângă pânze el a mai adăugat un sistem de roți de lemn, puse în mișcare cu ajutorul aburilor obținuți prin fierberea apei într'un cazan așezat la mijlocul punții. Pentru a închide gura Inchizitorilor, Garay a turnat în cazan aghiasmă dela mănăstirea Montserrat. Cel puțin așa ne povestește *Koelnische Illustrierte Zeitung*.

Revista germană *Der Hund* povestește o experiență recentă făcută în armata sovietică. O parașută automată fu fixată de spatele unui câine special antrenat. Animalul fu instalat pe o platformă amenajată pe aripa unui avion. Antrenorul său a reușit să-l facă să sară în vid fără cea mai mică șovăire. Parașuta se deschise și câinele coborî ușurel spre pământ. Antrenorul său care sărise aproape în aceeași clipă făcu constatarea că animalul se comporta foarte natural în timpul coboririi, și întorcea capul la el când îl chema pe nume. Poate o să vedem într-o zi secțiuni de câini în armata aerului!

Dacă ne luăm după spusele Oficiului Parcurilor naturale din Washington, cel mai bătrân arbore de pe fața pământului se găsește, firește, în Statele-Unite, în Parcul național Sequoia. Este un conifer cunoscut sub numele de „Generalul Sherman Sequoia”. El măsoară 81,61 m. în înălțime, iar diametrul său este de 26,84 m. la rădăcină. Naturaliștii americani îi evaluează vârsta la câteva mii de ani.

În Statele-Unite s'a constituit un comitet de patronaj pentru ridicarea unei statui a lui Hristos la Washington. Această statuie trebuie să fie o afirmație a voinei oficiale de a lupta contra comunismului.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 1/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

1911 STATUL IASI
4 APR 1928

Saner de argint

— Da, dar eu nu pot să înțeleg de ce un om care a încercat să ducă o viață morală, să nu aibă mai mult drept la împărăția cerului decât unul nelegiuit, zicea de curând o doamnă, într-o convorbire cu alte persoane despre chestiunea mântuirii.

— Foarte simplu, răspunse cineva. Să presupunem că d-ta și cu mine am dori să mergem la un concert, unde biletul de intrare costă 100 de lei. D-ta ai numai cincizeci de lei, și eu n'am nimic. Cine dintre noi are mai mult drept să intre?

— Niciunul.

— Foarte bine; tot așa și omul moral n'are mai mult drept decât cel mai decăzut păcătos. Dar acum să presupunem că o persoană miloasă și bogată, care a văzut frământarea noastră, ne-a dăruit câte un bilet de intrare fiecare ruia dintre noi pe cheltuiala sa. Atunci?

— Da, atunci putem să intrăm amândoi în același fel. Asta e clar.

— Tot așa și Mântuitorul nostru a văzut frământarea noastră. El a venit, a murit, și astfel a căpătat o mântuire veșnică pentru noi. Acum El ne oferă la amândoi bilet în chip gratuit. Numai ia seama ca cei cincizeci de lei ai d-tale să nu te facă să te îngâmf și să refuzi biletul gratuit. Atunci intrarea îți va fi interzisă.

Un stupar spunea odată povestea stupului, — anume cum mica albină, atunci când este în primul stadiu, este pusă într-o celulă exagonală, deasupra căreia se îngrămădește miere care să ajungă pentru trebuințele ei până ajunge la maturitate. Mierea este acoperită cu un căpăcel de ceară, și după ce mica albină s'a hrănit cu mierea și a terminat provizia, a venit timpul ca ea să iasă la lumină. Dar, vai! Ce luptă, ce frământare, ce încordare, până să treacă prin căpăcelul de ceară! Aceasta este poarta cea strâmtă pentru albină, așa de strâmtă că în agonia de a ieși, își scoate membrana care acoperă aripele, și este în stare să zboare! Odată un fluture de noapte a pătruns în stup și a mâncat căpăcelele de ceară, iar albinele au ieșit fără nicio efortare. Dar nu puteau să zboare și celelalte albine le-au înțepat până au murit.

Oare te feliciți că ești scutit de griji, scutit de frământări, de greutăți, de cruce? Ia seama numai ca nu cumva, întocmai ca și albinele, să pierzi puterea aripelor, și să pieri în chip mizerabil în țărână!

Coperta: Salutul primăverii!

Pe când găzduiam în casa unui prieten în primele zile de activitate misionară, dis de dimineață, înainte de a lua gustarea, acesta veni la mine și mă invită să merg împreună cu el. Mă duse la un coteț de găini. O găină ședea pe un cuib cu pușori cari piuiau încetisor sub aripele ei.

— Ia pune mâna pe ea, îmi zise el. E rece, nu? Privește la rana aceea din capul ei. O nevastăică i-a supt tot sângele din corp și ea nici nu s'a clintit din loc de teamă ca această mică fiară să nu-i mănânce puii.

Prietenul meu nu era creștin. Soția lui se ruga pentru el. Eu căutasem o ilustrație oarecare ca să-i explic jertfa lui Hristos în favoarea lui.

— O, iubitul meu prieten, i-am zis eu, tot așa a făcut și Isus. El a îndurat toate chinurile pe cruce. Ar fi putut să plece și să-și salveze viața, dar n'a voit, din pricină că tu și eu eram sub aripele Lui. Dacă El ar fi plecat, noi am fi fost pierduți.

Prietenul meu a înțeles cum stau lucrurile, și a primit pe Domnul ca Mântuitor al său.

O poveste orientală despre un inel pe care un mare vrăjitor l-a dăruit prințului său înfățișează foarte frumos modul cum lucrează conștiința. Darul acesta era de o mare valoare, nu atât pentru diamantele, rubinele și perlele cari îl împodobeau, ci mai ales pentru o însușire rară și mistică ce se găsea în metal. În împrejurări obișnuite el stătea foarte ușor în deget; dar îndată ce purtătorul pune la cale un gând rău, sau săvârșea o faptă rea, inelul devenea un povățuitor. Contractându-se deodată, strângea în chip dureros degetul acestuia, avertizându-l de păcat.

Un astfel de inel, slavă Domnului, nu este numai un apaj al regilor. Cel mai sărac dintre noi poate să posede și să poarte un astfel de giuvaer neprețuit; pentru că inelul din această poveste este chiar această conștiință, care este glasul lui Dumnezeu înăuntrul nostru, adică Legea Sa, gravată de degetul Lui, nu pe tablele de piatră de pe Sinai, ci pe tablele de carne ale inimii. Aceasta, întronată ca un suveran în inimile noastre, ne laudă atunci când facem binele, și ne osândește când facem răul. De aceea și psalmistul dă îndemn: „Nu vă împietriți inimile, ca în ziua răsvăririi, ca în ziua ispitirii în pustie”, ci mai curând lăsați pe Hristos să intre acolo!

„Dă-mi pricepere ca să păzesc Legea Ta și s'o țin din toată inima mea! Povățuește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea”. Ps. 119, 34. 35.

Mark Twain (cit. Tuain) zicea odată: „Cei mai mulți oameni se frământă cu acele pasagii din Scriptură pe cari nu le pot înțelege; dar cât despre mine, am observat că pasagiile din Scriptură cari mă turbură mai mult sunt acelea pe cari le înțeleg”.

Dacă copiii s'ar frământa cu pasagiul acela așa de simplu: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”; iar părinții s'ar frământa cu pasagiul: „Învăță pe copil calea pe care trebuie să o urmeze”; și noi toți ne-am frământa cu îndemnul: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”, — cu cât mai bună ar fi lumea!

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Natura este școala în care învățăm rosturile vieții noastre.

(era ajunul Crăciunului N. R.). E o săptămână și ceva de atunci și vitrina cu pricina nu se schimbă.

„Gândesc pocăit cum am dezavuat (desaproat) odată pe nedrept, în gând, pe bătrânul părinte Gala Galaction, care la invitația mea informativ tinerească:

— Ați văzut filmul religios Cruciale?

— Nu! (un nu de cremene).

— Poate că n'ați pierde timpul dacă ați merge să-l vedeți. E de nuanță religioasă.

Mi-a răspuns:

— Dragul meu, eu nu merg la cinematograful. Simt o adâncă repulsiune față de această lume a filmului în care mișună vițiile, patimile, protectorii, proxeneții și amantele de tristă celebritate.

„Adăugați la aceasta reclama de prost gust pe care opinia publică o acceptă îngăduitoare și complăce. Și veți descoperi imensul gol moral scris cu litere nevăzute pe geamul feeric luminat al firmei cinematografului central bucureștean. Ca și al cinematografului în genere, lăsat la disgrația gustului pervers al celeilalte gloate de protectori, proxeneți și amante fără celebritate: cea care mișună printre noi spectatorii”.

E caracteristică această observație, și caracterizarea cinematografului este de un realism izbitor. Nimeni nu poate tăgădui că cinematograful a devenit astăzi cea mai puternică școală, ale cărei influențe rele își înfig adânc rădăcinile în sufletul omenesc, desfigurându-l. Și, din nefericire, la această școală a desfrăului și vițiului e înscrisă și urmează foarte regulat aproape toată lumea. Și acest aproape ar fi inexistent dacă situația materială ar permite tuturor cumpărarea unui loc în această școală. Văzurăm caracterizarea de mai sus. O repetăm: „Simt o adâncă repulsiune față de această lume a filmului în care mișună vițiile,

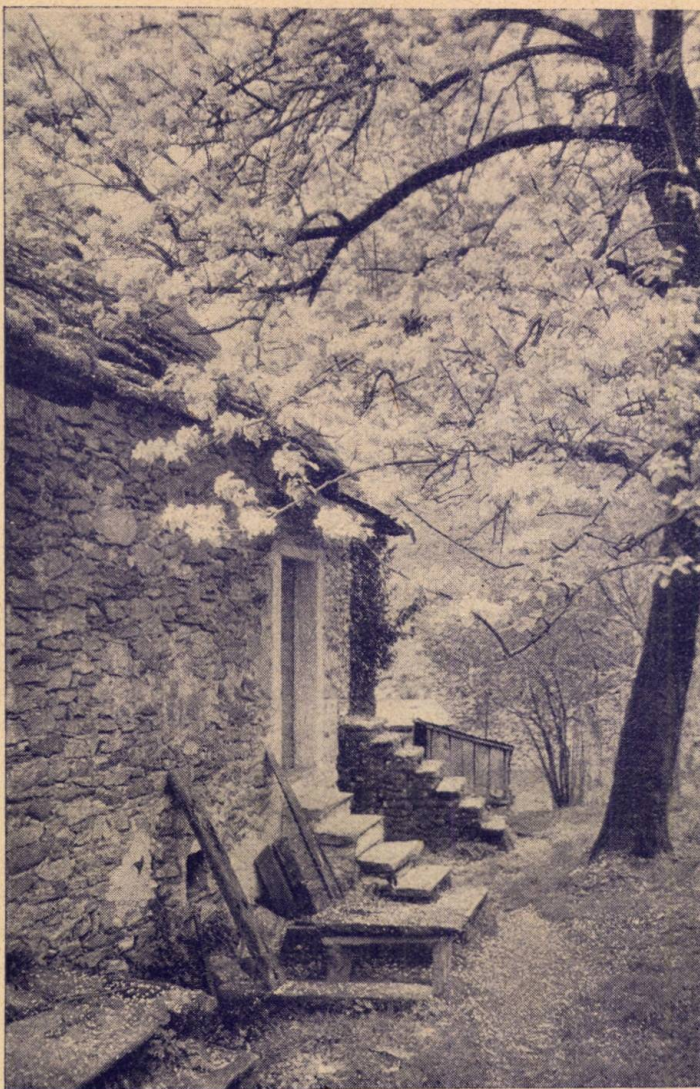
Cariul sufletului

Constrânși de o stare de lucruri demnă de plâns, cei ce au pe inimă destinele spiritualității poporului nostru, vorbesc pretutindeni, cu multă stăruință și cu accente ce lasă să se întrezărească o profundă îngrijorare, despre factori cari au contribuit și contribuie la pustiirea sufletului omenesc, în deosebi al tineretului. Au fost luate pe rând toate principile. S'a vorbit despre efectul otrăvitor al scrierilor murdare și de aventuri amoroase, pe cari mamele le citesc cot la cot cu fiicele lor; s'a vorbit despre pilda rea a părinților și lipsa lor de pregătire în a da o educație adevărată acestor odrasle plâpânde, ce vor forma societatea de mâine; s'a vorbit despre lipsa dela datorie a celor ce trebuie să călăuzească pașii tineretului; s'a arătat cu degetul și reaua stare economică cu efectele ei îndepărtate și multe; a fost amintit și materialismul ce bântue vremea noastră, distrugând simțămintele de omenie, dis-

trugând dorința înnobilării sufletului prin adevărată cultură, și dând naștere la multe alte neajunsuri. Sunt multe cauze, și toate adevărate. Numai una a rămas nepomenită — oare în chip voit? — și anume cinematograful, o neîntrecută u-nealtă de demoralizare în masă, așa cum se prezintă în timpul de față. Sunt sigur că aceste cuvinte vor întâmpina energice desaprobări la mulți. Dar cei al căror simț moral mai trăiește încă, vor întări cu aprobarea lor această afirmație.

O notiță dintr'un ziar mi-a atras în mod deosebit atenția. Scriitorul ei înfierază titulatura desmățată a unui film și reclama provocatoare de profund desgust chiar și celui ce nu prea stă bine cu morala. Nu amintesc titlul filmului și nici nu descriu reclama, pentru că îmi face impresia că, chiar așa făcând, murdăresc pagina acestei reviste pentru tineret. Citez o parte din notița de ziar:

„A trecut biata seară sfântă a ajunului

Tablou de primăvară.

de asasinare a sufletului a milioane de ființe omenești. Cinematograful roade sufletul, ca și cariul trunchiul cel falnic al unui copac, până când se prăbușește.

Răul e mare, dar cine va asculta ca să ia măsuri împotriva lui? Interzicerea spectacolelor de cinematograf ar avea același rezultat ca și interzicerea băuturilor alcoolice: zero. Ceea ce se poate face, este ca cel ce dorește să-și păstreze sufletul curat față de influențele dăunătoare ale vremii noastre, să ia personal o hotărâre de a nu mai călca pe acest teren oprit.

Iubite tânăr sau tânără, de frecvențezi cumva cinematograful, ia seama că ușa lui poate fi deschizătura mormântului în care va cobori propriul tău suflet. Oprește-te și întoarce-ți pașii! *

M. Ionescu

* Vom mai reveni asupra subiectului.

Spre culme

Greu și abrupt este muntele răbdării! E plin de spinii suferinței, cari rănesc adânc sufletul și pornirile lui cele mai frumoase, porniri din inimă. Șivoaie spumegânde, în cari se prăvălesc pietrele ascuțite ale ironiei, vrăjmășiei și neîncrederii, îți năvălesc în cale, silindu-se să-ți cutropească sufletul. Fiarele sălbatice ale răutății omenești urlă în calea ta, vrând să te sfâșie, pentru că nu ești ca ceilalți!

Dar cu toate aceste piedeci, cel care are încredere în Dumnezeu trebuie să urce tot mai sus spre vârful mântuitor al blândeții, bunătații și răbdării. De acolo de sus, blândul Mântuitor îți zâmbește duios și-ți întinde mâinile Sale sfinte.

Crede în El și vei birui totul.

L. Șişcan

patimile, protectorii, proxeneții și amantele de tristă celebritate". Priviți deci: Deoparte profesorii, — „protectorii, proxeneții și amantele de tristă celebritate", — și materia ce se predă, — „patimile, vițiile și toate răutățile". De cealaltă parte elevii, — bătrâni, tineri și copii. Și atunci mai e cazul să ne mai mirăm de ce societatea omenească a ajuns așa de pustii sufletește, dacă își ia exemplu dela ceea ce o lume înrăutătită are mai pervers, mai deșănțat, mai stricat? Elevul nu va fi mai bun ca profesorul. Această lume a ecranului, va fi copiată aidoma de cei ce-o privesc și-o admiră.

— Da, da, va zice cineva, dar nu trebuie să se generalizeze. Sunt filme cari cultivă și înnobilează sufletul și apoi sunt altele cu caracter științific, etc. etc.

Pretenția aceasta nu poate fi întem-

meiată pentru următoarele motive: Filmele cu pretenție de seriozitate, sunt amestecate cu episoade condamnabile ce convin majorității spectatorilor, al căror gust este stricat. Și întreprinderile cari se ocupă cu această afacere au tot interesul să câștige. Deci nu se va găsi ceea ce se va căuta. În al doilea rând, filmele pur științifice nu sunt achiziționate și prezentate, pentru că nu se bucură de popularitate. Numai în școli — din nefericire foarte rar la noi! — dacă se prezintă aceste filme și atunci cel ce ia parte are cel mai mare folos.

Admirăm invenția. Este cea mai ingenioasă realizare a genului omesc. Dar condamnăm felul criminal de întrebuințare a ei. În loc să fie consacrată pe altarul culturii sufletului, spre a împrăști o mireasmă care să schimbe fața omeniirii, a ajuns cea mai teribilă unealtă

Catacombele

Cuvintele Sf. Scripturi cari zic: „Oricine voiește să trăiască cu temere de Dumnezeu în Hristos Isus, va fi urmărit”, s’au dovedit cu prisosință ca fiind adevărate, pentrucă s’au împlinit exact cu aceea cari, din iubire pentru Isus și poruncile Sale, au înțeles să ducă o viață în deplină armonie cu voința lui Dumnezeu.

Isus Hristos, Intemeietorul creștinismului, a văzut mai dinainte furtunile prigonirilor ce aveau să se abată asupra Bisericii Sale. Dușmănia și ura înverșunată de care a avut parte Mântuitorul lumii când a fost aci pe pământ, avea să vină și asupra acelor cari credeau în El.

Toate puterile infernului se unise să lupte contra bisericii creștine. Cei ce îmbrățișase creștinismul erau jefuiți de toate averile lor și isgoniți din căminurile lor. Ei erau acuzați în mod fals de cele mai îngrozitoare crime și erau făcuți responsabili de toate nenorocirile ce veneau asupra păgânilor, ca: foamete, ciumă și cutremure de pământ. Ei fură condamnați ca răsculători contra statului și ca dușmani ai religiei de stat. Un mare număr de creștini erau aruncați la fiarele sălbatice sau erau arși pe rug în amfiteatrele asupritorilor. Alții erau îmbrăcați în piei de animale și aruncați să fie sfâșiați de câini. Oriunde se refugiau, erau urmăriți și vânați asemenea fiarelor sălbatice. „Alții au suferit batjocori, bătăi, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu fierăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribeșit îmbrăcați în cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți prin pustiuri, prin peșteri și prin crăpăturile pământului”. Ebrei 11, 36—38.

Din timpul acestor persecuțiuni înfocate, cari au început pe timpul împăratului Nerone și au

continuat până în secolul IV, au rămas niște monumente, ce mărturisesc despre suferințele și credincioșia creștinilor cari au primit mai de grabă să părăsească totul, decât să se despartă de Mântuitorul lor iubit. Acele monumente sunt cimitirele lor.

La Romani era obiceiul ca morții să fie arși. Creștinii, imitând pe Iudei, înmormântau pe morții lor în morminte, și pentrucă în interiorul Romei nu le era permis, ei au mers afară din Roma și au săpat galerii întinse pe sub pământ. În pereții acestor galerii subterane săpau mormintele, pe cari după ce puneau mortul înăuntru, le astupau cu o piatră. Aceste ganguri subterane, cari se întindeau mult în afară de zidurile cetății, s’au numit catacombe. Catacombe de felul acesta se aflau la Neapole, Alexandria, Milan, dar cele mai însemnate au fost catacombele din apropierea orașului Roma, a căror lungime totală trece de 20 km.

Intrarea în catacombă se făcea printr’o mică deschizătură, care pentru a fi camuflată, era acoperită cu o piatră mare, ce purta inscripția vreunui mort păgân. Deschizăturile subterane sunt așa de întunecoase încât se pare că ai intrat în infern. Deabia câte o slabă licărire de lumină venind de sus, întrerupe grozăvia întunecului. Când intri în catacombă ai impresia că te cobori de viu în mormânt, și cu cât înaintezi pe

Groparul așteaptă să primească de lucru.

gangul cel îngust cu atât te simți mai cufundat în noaptea cea mai întunecoasă, iar tăcerea ce domnește acolo îți îngheață suflarea.

Aceste catacombe au servit ca loc de refugiu în timpul persecuțiilor. Creștinii, urmăriți în cetățile și satele lor, se adăposteau în aceste ganguri subterane. Acolo în cea mai mare taină, țineau serviciu divin. Sfânta Cină și tot aci îngropau pe morții lor. Se întâmpla adesea ca creștinii să fie prinși fără de veste de păgâni, cari-i măcelăreau înăuntru sau la intrarea în catacombă. Se spune că odată, intrarea unei catacombe pe unde intrase creștinii înăuntru pentru a ține serviciul divin a fost zidită în grabă de către păgâni și astfel sărmanii creș-

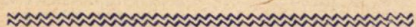

tini, bărbați, femei și copii, fură îngropați de vii. Mai târziu când s'au făcut desgropări în catacombe, s'au găsit osemintele lor, împreună cu vasele cu cari oficiase Sf. Cină.

Deși au trecut multe secole de atunci, călătorul care are ocazia să viziteze azi catacombele este pătruns de un spirit de admirație față de credincioșia și statornicia de care au dat dovadă creștinii în primele secole. Parcurgând gangurile întunecoase la lumina slabă a unei lămpi de ceară se pare că trăiești aievea acele momente de înălțare sufletească, momente trăite de creștini în acele timpuri vitrege, când nimic și nimeni nu era în stare să-i despartă de „iubirea lui Dumnezeu care este în Isus, Domnul nostru”.

Din loc în loc, gangul se lărgeste, luând forma unei camere. Aceste încăperi serveau ca locaș de adunare, unde se ținea serviciul divin, Sfânta Cină și unde se înălțau rugăciuni. În colțurile acestei încăperi se poate vedea și azi câte o mică scobitură unde era opaițul ce servea pentru luminat în timpul serviciului divin.

Pereții cei negrii peste cari s'a

Un aspect din „catedrala” adevăraților creștini de pe vremuri.

așternut negura vremii de secole, se pare că redau și azi ecoul rugăciunilor fierbinți pe care le-au înălțat creștinii. Cuvintele tremurând ale unui bătrân palid care încuraja pe credincioșii adunați la lumina palpitândă a opaițului, după atâtea secole se pare că se

desprind și azi din bolta cea joasă a galeriei:

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar cari nu pot ucid sufletul”. „Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții”.

„Sub cele mai amarnice persecuții, acești martori ai lui Isus își păstrară credința lor nepătată. Deși lipsiți de orice înlesnire, ascunși de lumina soarelui, făcându-și locuințele în sânul întunecos dar primitiv al pământului, ei nu scoteau niciun murmur. Cu cuvinte de credință, răbdare și nădejde, ei se încurajau unii pe alții ca să rabde lipsurile și strămătorările. Pierderea oricărui bun pământesc nu-i putea sili să renunțe la credința lor în Hristos”.

Doamne, ce credincioșie, ce iubire pentru Isus, ce devotament față de Evanghelie, ce abnegație! Meditând mereu la aceste vremuri de curățenie ale Bisericii lui Hristos, gândul omului se preschimbă într-o rugăciune: „Doamne, fă să reînvie în creștinătate acel spirit de sfântă iubire și dragoste creștinească și de sacrificiu pentru cauza Ta! Isgonește din inimele noastre spiritul de ură, invidie, gelozie și umple-ne cu iubirea Ta sfântă!”.

Au trecut mulți ani de atunci! Creștinii de azi nu se mai adună în galeriile cele întunecoase! Catacombele au rămas numai ca niște monumente de amintire. Creștinii au azi biserici și catedrale mari, spațioase și luminate, unde se adună și se roagă lui Dumnezeu. Totul s'a schimbat! Dar creștinismul? Vai, și el a suferit o schimbare! Cu regret, el nu-și mai păstrează puritatea dela început!

Cele ce se petrec azi în lume dau dovadă că creștinătatea s'a îndepărtat mult de preceptele lui Hrist.

Dacă ar avea loc o reînviere a credinței apostolice, atunci spiritul de prigonire s'ar deștepta din nou. Acest lucru se poate vedea criunde oamenii doresc să se lase de toate relele și încearcă să trăiască viața primilor creștini.

M. Manea

IN DRUM SPRE IDEAL

Tineri, puneți-vă în viață o țintă înaltă și nu conțeniți eforturile voastre până ce nu o atingeți. Făuriți-vă un ideal înalt, pe care lăsați-l să lumineze neîncetat pe cerul vieții, ca și soarele Groenlandei, care nu apune.

Intr'un ideal frumos se găsește o putere uimitor de înălțătoare. În piața unui oraș din Italia se afla odată o statuie. Ea reprezenta chipul unei fecioare de o frumusețe rară. Trăsăturile corpului erau desăvârșite, iar expresia feței era distinsă. Intr'o zi o fetiță, murdară, cu părul neîngrijit și cu fața aspră, se opri în fața acestei statui. Deschise ochii mari și privi cuprinsă de admirație la chipul de marmură. Privind apoi la sine și văzând cât de mult se deosebește de fecioara de pe soclu, își șopti: „Oare n'aș putea să deviu și eu ca aceasta?”

Gândul stăruia mereu în mintea ei. Un glas lăuntric poruncitor trezi forțele ei sufletești lănczând. Se duse repede acasă, își spălă fața, își aranjă părul cu îngrijire, se îmbracă cu veșminte curate, și a doua zi se duse să vadă din nou statuia. Așa a făcut zile de-a-rândul. Și, — lucru minunat! — înfățișarea ei se schimba neconștient, spatele mai înainte încovoiat, se îndrepta și în sfârșit tot corpul căpăta forme din ce în ce mai grațioase. Fața ei radia de frumusețe și nu după multă vreme ajunse asemenea fecioarei de marmură.

Nu există niciun ideal, oricât de sus ar fi, care să nu fie ajuns de voi, dacă aveți voință. Un adevărat ideal va fi totdeauna realizat. De aceea este de mare importanță ca el să aibă o valoare.

Luptați-vă pentru cel mai bun ideal și aduceți-vă aminte că viața este schela cu ajutorul căreia clădim pentru viața veșnică.

Dar nu este de ajuns ca să recunoașteți un ideal înalt, să tindeți către el și să-l doriți. Trebuie să faceți ca el să devină o realitate. E adevărat, aceasta înseamnă o muncă nesfârșită și grea, dar plăcută. Nu există o fericire mai mare în viață, ca săvârșirea de lucruri de valoare pe o cale cinstită. Se cere osteneală, dar

~~~~~  
*E greu urcușul, dar cât de frumoasă e priveliștea ce ți se oferă de acolo de pe culme!*  
~~~~~


aceasta este plină de bucurie. Lucrurile bune se obțin numai cu prețul unei munci grele.

Nu vă ațintiți ochii la mărire. Oamenii cu adevărat mari se interesează prea puțin, sau chiar

deloc, de mărire, răsplată, laudă sau faimă. Totuși există mulți cari nu pot trăi fără aceasta. Iubirea de mărire este ca o fiară nesățioasă, ce-și sfășie prada.

Wellington, un mare general englez, nu vorbea niciodată despre glorie, ci numai despre datorie. Napoleon, dimpotrivă, nu vorbea decât despre glorie, și niciodată despre datorie. Lupta dela Waterloo s'a dat între glorie și datorie. Și aceasta din urmă a câștigat, așa cum era și de așteptat. Să ne facem datoria și să servim, fie că ni se aduc mulțumiri sau nu, fie că suntem cunoscuți sau nu, fie că suntem sau nu răsplățiți. Adevărata noastră răsplată stă în înfăptuire, care nu poate fi nici cumpărată, și nici vândută.

Servirea este legea vieții. Egoismul înseamnă sinucidere. După cum știți destul de bine, în lumea fizică este o lege după care un organ, prin întrebuințare, se întărește, iar prin neîntrebuințare,

slăbește până dispăre. Legea aceasta lucrează cu aceeași siguranță și în domeniul moral și spiritual. Neîntrebuințarea facultăților duce la distrugerea lor încetul cu încetul, și în cele din urmă

la dispariția lor. Așa că, chiar dintr'un motiv egoist, se face ca să se sacrifice cineva pe altarul servirii. Dar în calitate de creștini, motivul vostru e mai nobil.

Pierdeți-vă din vedere pe voi înșivă în servirea pe care o aduceți. Mulțimi nenumărate se îngrămădeau să asculte predica lui Ioan Botezătorul. Nu era nimeni care să nu vorbească despre el. Cu toate acestea el se numea pe sine numai nu „glas”, și vorbea despre Altul care putea să facă o lucrare mai bună decât el. Ioan era gata să se dea laoparte în favoarea Lui. El îndrumă pe ucenicii săi la Hristos, fără nicio urmă de gelozie, fără nicio dorință după glorie. „El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micșorez”, aceasta a fost rostirea măreață a acestui suflet mare. Chiar înainte de revărsatul zorilor, luceafărul de dimineață se înalță frumos și strălucitor dinspre răsărit, apoi pălește și dispare în fața strălucirii orbitoare a soarelui, care inundă întreaga faptură cu razele lui. Așa era și cu Ioan solul Impărăției. El a spus lămurit că nu este Lumina, dar că mărturisește despre această Lumină. După ce și-a terminat lucrarea, a fost pierdut din vedere, viața sa fiind eclipsată de o Vieță mai mare. Aceasta este pricina pentru care nimeni nu e mai mare ca Ioan.

Intr'o galerie de picturi celebre, expuse într'unul din marile orașe apusene, se afla un tablou ce reprezenta pe Napoleon. Ne aducem aminte că el vorbea totdeauna despre steaua destinului său. Este îmbrăcat în veșimente împărățești, cu un sceptru în mână și cu o cunună de lauri pe cap. Puneți-l alături de omul îmbrăcat într'o haină de păr de cămilă, încins cu o curea de piele în jurul coapselor. Priviți aceste două tablouri în lumina istoriei. Unul este întruchiparea înălțării de sine. Toată ambiția sa era să întemeieze un imperiu mondial și să dea o nouă dinastie. Pentru a-

ceastă ambiție el a sacrificat totul: legături de familie, compatrioți și conștiință. Dar veșmântul, sceptrul și cununa dispar, și alături nu rămâne decât sufletul sterp și pustiit al unui om. Cel ce și caută de propria sa vieță, acela o va pierde.

Ținta celuilalt nu era eul, ci servirea. El a trăit pentru alții. El și-a dat chiar viața pentru împărăția dreptății. Privit în lumina veacurilor și judecat după valoarea spirituală, chipul său este transformat și plin de strălucire, ca un simbol al supremei măreții morale. Acel care și dă viața pentru Hristos și pentru Evanghelie, o va câștiga.

Marele Comandant așteaptă ca fiecare să fie înrolat la datoria lui. Când a fost nimicit orașul Pompei, au fost îngropați în ruine mulți oameni, cari după aceea au fost descoperiți în diferite poziții. Unii se refugiase în pivnițe adânci ca să caute scăpare; alții

căutase scăpare de torentul arzător de lavă în casele înalte. Dar ce sublimă este figura sentinelei romane care stă la datorie! Săpătorii au găsit-o la porțile orașului, chiar în locul unde o pusese căpitanul gardei, cu mâinile pe sulită. Aci, în timp ce pământul se clătina sub el, în timp ce torente de cenușă și lavă îl cutropeau, a rămas la postul său, unde a fost găsit după mai bine de o mie de ani. Așa și voi, tineri, în calitate de ostași ai lui Hristos, rămâneți la postul datoriei voastre. Stați la postul la care v'a pus Căpitanul vostru ceresc, chiar dacă cerul s'ar năruie peste voi!

În vremurile noastre nu mai există decât o singură fericire: datoria. Și nu mai există decât o singură datorie: de a lupta ca ostaș în armata lui Hristos pentru salvarea și fericirea celor ce sunt fără Dumnezeu și fără nădejde în lume.

L. F.

Pe culmile scaldate de soare.

Fiul risipitor

Pilda fiului risipitor reprezintă pe aceia cari, după ce au fost odată aproape de Dumnezeu, au fost atrași de plăcerile lumii. Dacă pe vremea când se povestea această pildă, plăcerile lumii îndepărtau pe mulți de Dumnezeu, apoi cu cât mai mult se va întâmpla aceasta în zilele noastre! „Plăcerile păcatului” au în zilele noastre mai multă putere de a vrăji, decât oricând înainte. Vrajmașul sufletelor își dă seama că cu cât face mai atrăgătoare și mai atâtațtoare lucrurile cari mulțumesc „pofta ochilor” și „pofta cărni”, cu atât mai pline de succes vor fi ele în a îndepărta pe oameni de Dumnezeu. Și cât de isteț este el să ducă pe milioane de inși să vadă și să asculte lucruri cari strică inima și gândurile! El știe că aceștia vor fi pierduți, pentru că „numai cei cu inima curată vor vedea pe Dumnezeu”.

Povestea acestui fiu risipitor este, fără îndoială, cea mai mișcătoare dintre pildele lui Hristos. Scopul ei a fost de a arăta celor ce sunt ispițiți să se ia după plăcerile vieții, că acestea nu dau *fericirea* pe care o promet. Învățăturile se potrivesc de minune pentru astăzi.

„El a mai zis: „Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine”. Și tatăl le-a împărțit averea”.

De aci se vede că acest fiu mai tânăr avea un motiv ascuns care-l determina să facă această cerere, pe care nu l-a descoperit tatălui său. Știa că tatăl avea să încerce să-l convingă a nu-și aduce la îndeplinire planul. Niciunul dintre noi nu se gândește vreodată la o cale în-*doielnică*, fără ca Spiritul lui Dumnezeu să nu vină cu o constrângere și avertizare lăuntrică. Numai dacă nu ia seama la glasul acesta, cel ispitit poate ajunge la o hotărîre neclintită de a face rău.

După ce și-a primit partea din averea tatălui, chesătiunea dacă să rămână acasă sau să plece, trebuie să fi fost nehotărîtă în inima acestui tânăr, pentru că au trecut câteva zile până la plecare. Tăria lui s'a slăbit prin faptul că a lăsat ca mîntea să-i fie preocupată de gândul plecării.

Astfel risipitorul „a plecat într-o țară depărtată. Această țară însemna despărțirea de tatăl său. Cu cât mergem mai departe în viața de păcat, cu atât ne

depărtăm mai mult de Dumnezeu. Când tânărul a plecat, nici nu se gândea să meargă așa de departe. Dacă i-ar fi spus cineva că o să ajungă până acolo încât să mănânce roșcove și să pască porcii, ar fi răs. Mulți dintre aceia cari au alunecat atât de adânc în păcat, nu avuseseră niciodată intenția să meargă atât de departe când au făcut primul pas pe calea cea primejdioasă. Dar cel rău are grijă ca fiecare pas făcut pe un drum rău, să slăbească puterea de împotrivire și să atragă un pas următor.

Dacă tânărul ar fi știut mai dinainte cum are să se simtă după ce avea să ajungă la sfârșitul călătoriei, n'ar fi plecat niciodată. Cât de cu totul altfel apar lucrurile la urmă! Ah! de-ar mai fi odată acasă, nimeni n'ar fi în stare a-l convinge să plece iarăși pe drumul acesta!

Pilda spune mai departe că „și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată”. Ideea este că viața departe de Dumnezeu este o viață risipită. Ce dureros este când aceasta nu e folosită în modul cel mai bun! Sunt așa de mulți tineri sănătoși, inteligenți, cu putere de a influența pe alții să apuce pe calea cea bună, și totuși își risipesc viața.

Iubite tânăr, sau tânără, dacă ești și tu unul dintre aceia cari își „risipesc” viața departe de Dumnezeu, oare nu te vei ridica chiar acum și să zici: „Mă voiu ridica și mă voiu duce la tatăl meu”? Oare vei risipi și bruma de viață ce ți-a mai rămas?

Pilda spune mai departe: „După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă”. Vine o vreme când goliciunea a-tot ce poate oferi lumea aceasta este foarte dureros simțită. Nu rareori cetim despre tineri și tinere cari s'au sinucis. Și de cele mai multe ori aceștia sunt tineri educați, cari au frumoase perspective de viitor. Atunci ne întrebăm: de ce li s'a urît acestora cu viața? Privind lucrurile de aproape, am vedea că în multe cazuri ei au sorbit cupa plăcerilor până la fund, și pentru ei viața pare de acum plictisitoare, nesuferită. Singura cale de a scăpa e, după ei, sinuciderea.

Mai departe cetim: „Atunci s'a duș și s'a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii. Mult ar fi dorit el să

se sature cu roșcovele, pe cari le măncau porcii, dar nu i le da nimeni”.

Aceste versete dau mult de gândit. Întâi, vine timpul când fiecare persoană care nu e în regulă cu Dumnezeu, simte foarte mare nevoie de ceea ce lumea nu poate da. Pe lucrurile lumii „a cheltuit totul”, dar cât de fără preț apar acum, când nu mai are nimic! E prea târziu însă!

Un alt gând sugerat de aceste versete este că cu cât tânărul acesta a stat mai mult departe de casă, cu atât a ajuns în mai mare strămătorare. Biblia zice: „Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare?” Cu cât ogorul este neglijat mai mult timp, cu atât este mai năpădit de bălării și mărăcini. Aci este un adevăr care se poate spune despre multe lucruri, dar mai cu deosebire despre experiența celor ce trăiesc în păcat. Bine a zis cine a zis: Păcatul nimicește și puțința și dorința de a cunoaște pe Dumnezeu!

Un al treilea punct se poate scoate în evidență pe calea contrastului. Fiul risipitor, dintr-o casă de belșug, a alunecat mai jos, mai jos și tot mai jos, până s'a trezit la un loc cu porcii.

Atunci „și-a venit în fire, și a zis: „Căți argați ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor de foame aici!”

Nu e greu să pătrunzi în gândurile acestui tânăr în acest stadiu al expe-

rienței sale. El se gândea la trecut; se gândea cât de nebun fusese, — în zilele de orgii și păcătoșenie, — și se mira cum de fusese așa de neînțelept! Acum era desigur de toate. Apoi gândurile sale se îndreptară spre casa părintească. O, casa părintească! De ce a plecat el de acolo? Ce bine ar fi fost de-ar fi rămas acolo!

Oricine ajunge să se gândească odată și odată la trecut. Poate că acum nu vrem să ne gândim, dar vine timpul când ne vom gândi fără voia noastră. E mult mai bine să ne gândim *înainte*, decât *după aceea*. Diavolul nu vrea să ne gândim la asta. El știe că un astfel de gând duce la părăsirea căii pe care am apucat-o. Creștinii cei mai statornici și mai consacrați nu sunt aceia cari s'au hotărât sub presiunea unor apeluri extraordinare, ci aceia cari în chip liniștit și nesiliți, privesc lucrurile și pe o față și pe cealaltă și văd nebunia de a duce o viață în păcat și de a fi pierduți.

Cugetul acesta a făcut pe tânăr să-și vină în fire. Mintea lui fusese într-o stare anormală. Dumnezeu făcu pe om la început să fie într-o stare de comuniune cu El. Dacă această comuniune este ruptă, nu mai poate fi nicio fericire adevărată. Când tânărul ducea o viață destrăbălată, poate că și-o fi închipuit că în felul acesta se bucură de viață. Dar când privi înapoi după aceea, își dădu seama că mintea sa fusese desechilibrată, capul său fusese zăpăcit, și în realitate el nu mai fusese el.

El a zis: „Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici”. Sau cu alte cuvinte: „Ce nebun sunt eu că stau aici, când aș putea fi

acasă!” Indată și puse în practică hotărârea, pentru că „s'a sculat, și a plecat”.

Cea mai nobilă și mai bună hotărâre ce poate fi luată cândva în lumea aceasta este aceea pe care și-a luat-o tânărul acesta. Cea mai mare greșală pe care o poate săvârși cineva în viață este să nu ia această hotărâre. Cea mai mare primejdie stă în amânarea ei.

„Și-a venit în fire, și a zis: ... „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu”. Observați puterea cuvintelor: „Mă voi”. Cu câtă disperare se luptă vrăjmașul cu orice gând care tinde la hotărârea: „Eu voi sluji Domnului”! Dar dacă nu ne împotrivim apelului Duhului Sfânt, el va veni în ajutorul nostru ca să ne sprijine.

„Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu, și-i voi zice: „Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi”. Și s'a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”.

Aceasta este poate una din cele mai duioase, mai mișcătoare, scene din Biblie. Ea descoperă mila și iubirea pe care Tatăl nostru cerească o are față de toți aceia cari răspund invitațiilor Duhului Sfânt. Oricât ar fi cineva de păcătos, dacă se întoarce la Dumnezeu îl așteaptă cel mai grațios bun venit. Spre a se vedea și mai bine lucrul acesta, pilda spune că tatăl l-a văzut de „departe”, lăsând să se înțeleagă că el dorise reîntoarcerea fiului său chiar din ziua de când plecase în îndepărtata țară a păcatului. Se poate ca noi să uităm pe Dumnezeu, dar El niciodată nu ne uită.

În toată Biblia nu există o ilustrație care să ne lămurească mai pe deplin bunăvoința lui Dumnezeu de a ne ierta păcatele. Adeseori, aceia cari au cunoscut pe Domnul, dar s'au lăsat târiți de parte de El prin păcat, sunt cuprinși de simțământul că nu se vor mai putea bu-

cura niciodată de grația Sa. Ei sunt ispitiți să creadă că umblarea lor a jignit până într'atâta pe Dumnezeu, că pentru ei nu mai există iertare. Oamenii aceștia trebuie să fie încurajați. Declarația: „Când era încă departe, tatăl său l-a văzut, și i s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și l-a sărutat mult”, este o dovadă convingătoare pentru cel care șovăie, că Dumnezeu nu numai că-l primește, dar îl și iartă cu desăvârșire.

Fiul risipitor s'a întors chiar așa cum se găsea. Cu niciun chip nu se putea face mai prezentabil; nu mai putea face nimic spre a ispăși relele sale. Sunt mulți cari își închipue că Dumnezeu nu-i iartă și nu-i primește așa cum sunt. Ei își închipue că mai întâi trebuie să se îndrepte și să se facă astfel demni de primire. Dar aceasta este cu neputință. Când văzu pe tânărul fiu, tatăl zise servilor: „Aduceți repede haina cea mai bună, și îmbrăcați-l cu ea”. Îndepărtarea hainelor murdare și îmbrăcarea cu haina cea mai bună, reprezintă iertarea grațioasă a lui Dumnezeu de viața din trecut, și voioșia Sa de a îmbrăca pe cel mai păcătos cu haina dreptății Sale.

Observați că drumul spre casă este tot așa de important ca și asigurarea primirii. Mai întâi vine predarea voinței: „Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu”. Apoi vine punerea în aplicare a acestei hotărâri: „Și s'a sculat și a plecat”. El a venit cu un simțământ de nevrednicie, zicând: „Nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău”. Dar când a ajuns, a urmat mărturisirea păcatelor. „Tată”, zise el, „am păcătuit”. Iertarea era primită fără nicio îndoială din partea păcătosului. Restabilirea era completă.

Pentru a-și dovedi bucuria de reîntoarcere a fiului său, tatăl pregătise un ospăț. Nu se amintește nimic despre greșelile pe cari le făcuse.

Există o învățătură primejdioasă, foarte răspândită în zilele noastre, anume că tânărul acesta „n'a încetat nicicum a fi fiul tatălui său tot timpul cât a fost plecat; că oricare ar fi natura păcatelor săvârșite, el a rămas tot fiul tatălui”. Din punct de vedere legal, așa este, dar din punct de vedere spiritual el era „mort” și „pierdut”. Tatăl zicea despre el: „Căci acest fiu al meu era mort, și a înviat; era pierdut, și a fost găsit”.

Iubite tânăr sau tânăra! Oricare ar fi starea vieții tale, oricât de grele ar fi greșelile tale, nu zăbovi să te întorci în casa părintească, la Tatăl tău cel iubitor! El te așteaptă cu mult dor să vii. Nu te îndoie de iubirea Lui! Pentru tine a jertfit chiar pe Fiul Său, pe Isus! Vino!

Marco Polo

O călătorie în China

Cu mai bine două sute de ani înainte de a pleca Columb în călătoria sa, un băiețandru de cincisprezece ani obișnuia să-și petreacă zilele pe corăbiile din portul Veneției. Să-l fi văzut dând târcoale grupurilor de marinari cari se îngrămădeau în cărciumile de pe cheiu, oricine ar fi zis că Marco e un marinar înăscut. Aci alături de ei, Marco era numai urechi ca să le asculte isprăvile.

Marco nu se interesa de mare. Lui îi plăcea foarte mult tovărășia oamenilor cari au văzut țări depărtate și popoare ciudate. Spre a-și mulțumi curiozitatea cu aceste lucruri minunate, el ar fi fost în stare să stea zile de-a-rândul pe cheiu, așteptând până ce vreo corabie intra în port.

În vreme ce corabia aluneca încetșor în port, în urale, Marco iscodea puntea după vreo față amabilă. El sărea alături de cel dintâi marinari care puneau piciorul pe pământ.

„Din ce parte veniți?, întreba el, și apoi asculta cu nesăț.

Marco mai avea și un alt motiv pentru care scruta neconștient apele azurii ale mării Adriatice. Tatăl său, Nicolo Polo, și unchiul său, Maffeo, părăsise Veneția de multă vreme. Ei plecaseră ca bogați negustori de giuvaeruri într-o călătorie de afaceri prin țările necunoscute din nordul mării Negre. Timp de zece ani nu se mai auzise nimic despre ei. Marco nu-și mai aducea nimic aminte de pe vremea aceea. Pe atunci era copilăș ce de abia se ținea pe picioare. Dar i se spunea că tatăl și unchiul său vor veni într-o bună zi în Veneția; că ei mersese departe, în necunoscutele părți ale Asiei, și că pentru o astfel de călătorie le-a trebuit mult timp. Ei trebuie să fie sănătoși, pentru că se svonește că țările acelea sunt stăpânite de un împărat pașnic.

Marco aștepta nerăbdător. Într-o zi o corabie aduse în port doi oameni îmbrăcați în haine ciudate. Erau frații

Polo, mai bogați decât oricând, și cu o poveste ciudată pe buzele lor. Marco juca în jurul lor, încântat.

— Povestiți-mi, povestiți-mi, îi ruga el.

Ce aventuri! Călătorii povesteau despre călăreți sălbatici, despre vrăjitori, despre un pustiu locuit de spirite rele. Dar mai mult povesteau despre o țară minunată, la mii de kilometri depărtare, peste mările și țările Asiei, despre țara lui soare răsare.

— Voi, cei din Veneția, zicea Nicolo Polo, credeți că sunteți cea mai mare națiune de pe pământ; voi credeți că orașul vostru este cel mai frumos, cel mai bogat și cel mai puternic. Dar noi am văzut orașe pe lângă cari Veneția apare ca un colț întunecat. Ascultați! Lângă fluviul Yangtse se află orașul Hangceu. Ca și Veneția, el se află pe lagune de apă, dar podurile lui sunt clădite din piatră. Și câte vă închipuiți că are? Douăsprezece mii! Hangceu este de cincisprezece ori mai mare ca Veneția!

— Strada lui principală este largă de șasezeci de metri și străjuită deoparte și de alta de case, grădini, magazine, palate și temple. De-a-lungul canalelor sunt magazinele marilor negustori pe lângă cari noi apărăm ca niște oameni săraci. Bogațiile lumii sunt îngrămădite în piețele lui — mirodenii, droguri, mătasuri, perle. Pe străzile lui mișună în sus și în jos domni și doamne, cele mai

frumoase din lume, fălindu-se cu podobeale lor scumpe. Iar corăbiile cari se îmbulzesc în oraș descarcă piper de o sută de ori mai mult decât se găsește în toate porturile din Europa. Din India vin mirodenii, aloe, lemn de sandal, nucșoare, ebonit, și....

— Și Suceu în apropiere, întrerupse Maffeo, cu populația lui numeroasă, cu doctorii și cu filosofii lui. Suceu are atâta mătase că chiar și cel mai sărac se îmbracă totdeauna cu mătase.

— Și sunt multe orașe ca acestea două în China voastră? întrebau Venețienii cu îndoială.

— Multe. Și împăratul peste toate, marele Kublai Han — „han” înseamnă „domn” — ne-a primit cu multă bunăvoință, ne-a invitat la ospete și ne-a dăruit cu bogății mari.

Negustorii venețieni erau uimiți, dar nu prea le convenea o povestire de soiul acesta.

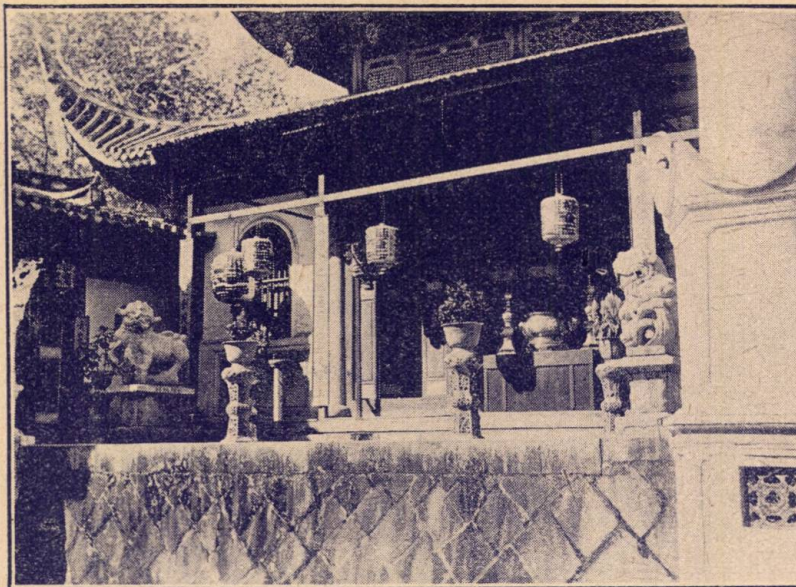
— Mai mare decât Veneția! șopteau ei. Frații Polo au pățit ceva când au trecut prin pustiurile lor fermecate!

Tânărul Marco auzea cuvintele de îndoială cu cari erau primite povestirile tatălui său. „E-adevărat”, îl întreba el: „tot ceea ce povestești tu?”

— Ai să vezi, zise tatăl. Peste puțină vreme o să mergem înapoi în China, și te vom lua și pe tine cu noi....

Palatul Chandu era împodobit în chip strălucitor pentru cei trei călători din Apus, cei dintâi cari vizitau curtea lui

Un templu în „țara lui Soare răsare”.

Kublai Han. Marea sală de primire era spațioasă și elegantă. Mărețe colonade roșii sprijineau plafonul. Păreții ei erau sculptați cu dragoni de aur, și cu animale și păsări fin lucrate.

Tânărul Marco era înmărmurit. Cu greu îi venea să creadă că astfel de măreții sunt adevărate. Pe tron ședea Kublai Han, zâmbind binevoitor către tânărul încurcat.

— Cine e tânărul? întrebă Hanul pe Nicolo Polo.

— Sire, răspuse tatăl, acesta e robul tău, fiul meu.

— Să fie bine-venit, pentru că îmi place de el, zise bunul împărat. Apoi ceru să-i povestească despre lunga călătorie dela Veneția până la curtea sa.

Nicolo începu să povestească, în timp ce Marco observa cu atenție pe Han. Împăratul era cam de șasezeci de ani pe vremea aceea, dar voinic și inimos. Era de o statură mijlocie, cu ochi negri și distinși.

Tatăl lui Marco povestea Hanului despre aventurile lor — trei ani și jumătate de călătorie istovitoare. El spunea cum au navigat din Veneția în Egipt, cum apoi au trecut prin Bagdad, unde s'au oprit pentru câțiva vreme.

— Apoi ne-am continuat drumul prin Persia, — țara briliantului și a rubinului, de unde Măria Ta poate să cumpere mirodenii, perle și ivoiri. În câmpiile arzătoare ale Persiei, Marco al meu s'a îmbolnăvit și era gata să moară. Dar l-am dus spre o regiune muntoasă, unde aerul curat l-a făcut sănătos.

Privirile blânde ale împăratului se îndreptară asupra lui Marco. „Dacă nu este încă pe deplin restabilit, poate să rămână aici în Chandu, în palatul meu

de vară, unde îl vom face tot așa de tare ca și noi toți”.

Kublai Han iubea foarte mult pe Marco, și foarte curând s'au făcut buni prieteni. El văzu în Marco Polo un tânăr cu spirit de observație, care putea să-i fie de mare folos. Îl trimise în călătorie prin întinsa împărăție chineză, și într-o vreme l-a făcut chiar guvernator al unei provincii. Tânărul venețian aduse la urechile împăratului o mulțime de povești și obiceiuri din viața poporului lui. El descrie întinsa împărăție, plină de pace și lumină solară, de bogăție și prosperitate și cunoscute oameni și lucruri frumoase. Așa istorisiră! Urechile împăratului țiuiră de uimire.

— Oamenii mei n'au văzut niciodată aceste lucruri. Sunt niște neghiobi. Mai de grabă sunt gata să asculte astfel de obiceiuri ale poporului meu, decât orice alte chestiuni de afaceri.

Tânărul Marco era cu adevărat o binecuvântare pentru Han. El străbătu imperiul chinezesc în lung și în lat. Și ori pe unde mergea, el însemna cu grijă tot ce vedea și auzea. Culegea informațiuni asupra multelor limbi ale imperiului. Locuia în sătulețele cari presărau câmpiile, hoinărea împreună cu triburile nomade din regiunile fără margini, și apoi se întorcea la Peking sau Chandu spre a mulțumi curiozitatea marelui conducător.

— Tânărul acesta este o persoană de mare valoare și îndemânare, zicea marele Han curtenilor săi.

Marco era uimit peste măsură. Pe vremea când era numai un băiețandru în Veneția, își închipuia că Europa este singurul pământ civilizat. Totuși aci, la multe mii de kilometri depărtare, pe un pământ necunoscut de Europeni, trăia

un popor mare, bun și plăcut, mai bogat, mai bine cărmuit, și mai pașnic decât popoarele europene.

Si Hanul era un conducător foarte bun și amabil. Dacă era vreun an rău în recoltă, sau băntuia vreo molimă în vite, el nu lua biruri în anul acela. Mai mult chiar, trimitea bucate și vite din avuțiile sale, spre a ușura pe cei suferinzi. Și dacă se întâmpla să fie pe undeva vreo familie care nu avea niciun ban și nu putea să lucreze, Hanul avea grijă ca lipsurile să fie împlinite.

În timpul acesta, când Marco își scria însemnările sale despre China, tatăl și unchiul său își înmulțeau mai mult și tot mai mult bogățiile, iar anii se scurgeau.

Trecură șaptesprezece ani. Frații Polo aveau o dorință fierbinte de a mai vedea iarăși Veneția înainte de a muri.

Intr-o zi, bătrânul Han îi chemă la el și le zise: „Voi mi-ați fost foarte credincioși. Fiți și mai departe tot așa. Hanul Persiei dorește să ia în căsătorie pe una din prinsele noastre din Mongolia, dar călătoria până acolo este lungă și primejdioasă. Mă tem să încredințez oamenilor mei viața acestei scumpe fete. Dar voi, cari sunteți navigatori așa de dibaci, puteți s'o conduceți în siguranță prin Marea Chinei, pe lângă Sumatra, Ceylon și India de Sud, și apoi peste Oceanul Indian în Persia. Veți face aceasta?”

Venețienii se închinară. Peste puțină vreme se găseau în călătorie pe marea cea nestatornică, o călătorie care avea să dureze doi ani. La curtea persană au fost primiți cu mare cinste.

După ce au plecat prietenii lor, frații Polo au luat-o spre apus. Și așa călătoriau ei spre casă, încărcăți cu pietre prețioase și daruri pentru concetățenii lor.

Când pătrunseră cu corabia în canalele orașului lor natal, lacrimile le umpleau ochii și se simțeau ca niște străini. Nimeni nu-i mai recunoștea.

„Frații Polo!” strigară vechii lor prieteni. „Ei sunt morți pe undeva prin misteriosul Orient”.

Marco le explică, și Venețienii fură în cele din urmă convingși. Au urmat apoi ospete mari.

— Spune-ne o poveste! Spune-ne o poveste! strigau băiețașii, trăgându-l pe Marco de mânecă. El își aduse aminte de propria lui copilărie în port și începu:

— Voi Venețienii vă închipuiți că acesta este cel mai măreț palat din lume, zise el, arătând spre palatul Dogilor, dar

comparat cu unul din Chandu acesta este doar o colibă!

Ascultătorii săi nu erau deloc impresionati. „Am auzit tot felul de povești uimitoare, ziceau ei, dar niciuna așa de imposibilă ca aceasta, adică să existe un lucru mai fin pe lumea asta decât palatul Dogilor noștri. Povestește-ne mai de grabă despre țara unde locuiesc uriași de cincisprezece metri și zâne cu ochi de nestemate, ale căror priviri ucid.

— Aceasta e Veneția, zise Marco Polo galant, și despre uriași de cincisprezece metri numai am auzit, dar n'am văzut. cu toate că am vizitat insulele oceanului Indian, unde trăiesc maimuțe așa de mari, că par a fi oameni.

— Și pigmeii? întrebă ei nerăbdători. Nu sunt așa de mici, că se hrănesc numai cu mirosul de mere? Dar despre uriașele ouă de rocă? Ai vizitat țara Jinn?”

Marco se lovi cu mâna peste frunte.

— Haide! stăruiau Venețienii; cu siguranță că tu trebuie să fi văzut monștrii despre cari ne-a vorbit călugărul Rubruquis, aceia cari au picioarele de bou, fața de câine și capul de om.

Marco se izbi cu mâna peste frunte.

— Și călugărul Odoric ne-a vorbit despre un soi de pește, foarte îndatoritor, care se aruncă pe țărm dela sine și se lasă prins de oameni, ca să aibă pen-

tru trei zile. Spune-ne, signor Polo, e adevărat ce ne spun cuvioșii călugări, că în unele părți ale Chinei copiii au obiceiul să omoare pe părinții lor?

— A, nu! Tocmai aci în înfloritoarea împărăție chineză copiii erau învățați de marele învățător Confucius să cinstească pe părinții lor și să ajute pe aproapele lor.

— Dar eu nu mai înțeleg, zise unul. Unde sunt minunile răsăritului? O să ne spui, îmi închipui, că nu există nicio țară unde oamenii nu mai îmbătrânesc; că nu există nicio mare, unde marinarii, în timp de furtună, cusuți în piei de tauri, se aruncă în mare și sunt scoși la țărm de vulturi uriași.

— Nu! zise Marco. N'am văzut aceste minuni, dar dacă vreți să auziți de o minune pe care am văzut-o cu ochii mei, ascultați.

— Inchipuiți-vă un imens palat de marmură, ale cărui săli și camere sunt toate aurite. În jurul lui este un parc cu livezi și păduri bogate, mult mai mare decât tot orașul Veneția! La mijloc este o frumoasă pădure. Acolo împăratul a clădit un pavilion regal sprijinit pe stâlpi de aur.

Ascultătorii rămaseră înmărmuriți.

— În jurul fiecărui stâlp, continuă el, un dragon de aur își înfășură coada,

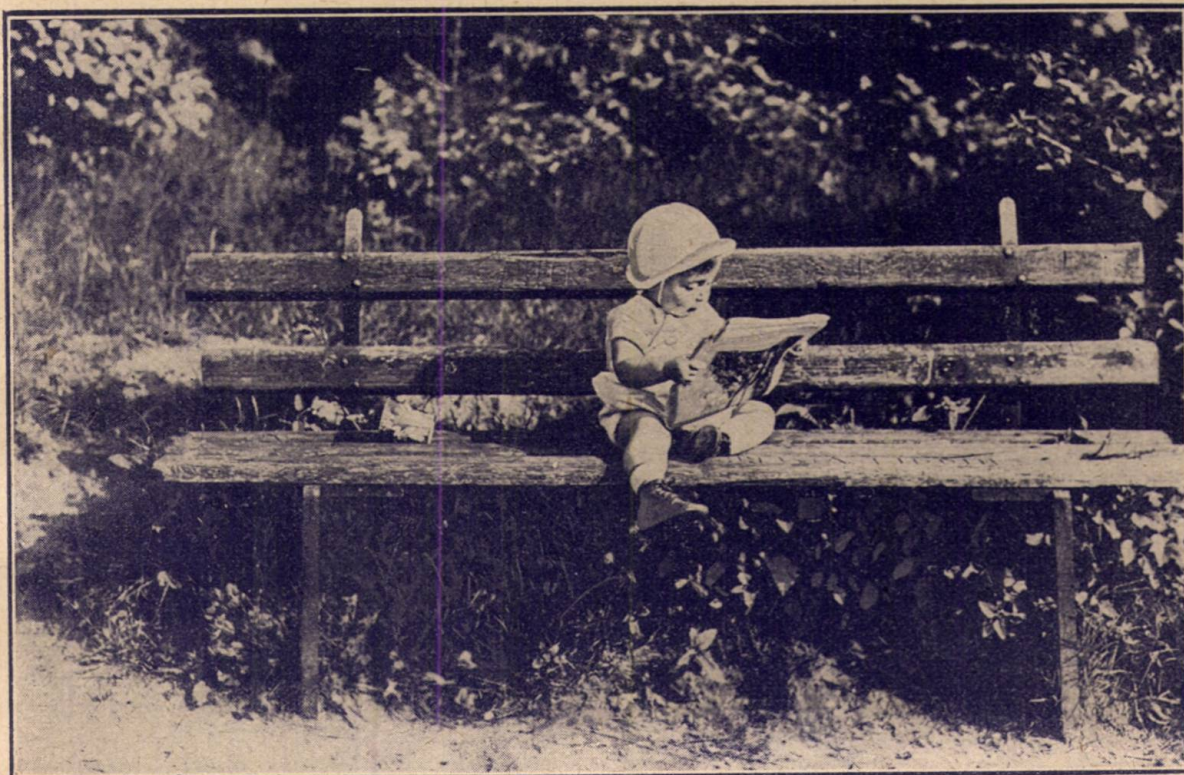
în timp ce capul sprijine acoperișul. El s'a dus să povestească despre milioanele de oameni de cari Europa nu cunoștea nimic, despre milioanele de giuvaeruri, milioanele de corăbii, mili-canele de orașe.

„Marco Milioane”, îi spuneau Venețienii în bătaie de joc. Marco nu numai a povestit, dar a și scris totul în cartea sa numită „Cartea lui Marco Polo”.

Marea bogăție de cunoștințe din această carte a sa a fost de mare folos pentru negustorii din Europa. Dintru început, istorisirile sale nu erau crezute. Se ajunsese până acolo încât numele său se transformase în noțiunea de falșitate. În loc să se spună „E o minciună”, se zicea „E un Marco Polo”. Dar când învățații au cumpănit cartea sa, n'au avut altceva de făcut decât să-și ia hărțile lor și să le schimbe după indicațiunile Venețianului. Pentru că Marco Polo a fost primul care a tras un drum de-a-curmezișul Asiei, descriind împărăție după împărăție. El a fost cel dintâi care a adus la cunoștința lumii China, cu toată întinderea, bogăția și splendoarea ei orientală.

I. C.

~~~~~
Mica cetitoare !

BIRUITORII!

Urmaşul lui Hristos trebuie să aibă credinţă dăinuitoare în inimă, pentru că fără aceasta este cu neputinţă să placă lui Dumnezeu. Credinţa este mâna care se prinde cu tărie de ajutorul infinit; ea este mijlocul prin care inima înnoită este făcută să bată în armonie cu inima lui Hristos.

În străduinţele lui de a ajunge la cuib, vulturul este adesea aruncat de furtună în jos până la îngustele defileuri ale munţilor. Norii, în grămezi întunecate şi frământate, se preumblă între el şi înălţimile luminate unde şi-a făcut cuibul. Un timp pare a fi zăpăcit, asvârlindu-se când într-o parte când într-alta, şi bătând cu aripele sale puternice, ca şi când ar voi să doboare norii cei groşi. El trezeşte porumbeii munţilor cu ţipătul lui sălbatic, când încearcă zadarnic să găsească o cale de scăpare din închisoarea sa. În cele din urmă se năpusteşte în sus în întunecime, şi dă un ţipăt pătrunzător de biruinţă când, o clipă mai târziu, reuşeşte să ajungă în paşnica lumină a soarelui, de deasupra. Intunerecul şi furtuna sunt de desubt, iar lumina cerului străluceşte deasupra lui. Prin întunerec a ajuns la lumină. L-a costat efort spre a face aceasta, dar a fost răsplătit prin ajungerea ţintei pe care o urmărise.

Aceasta este singura cale pe care putem merge ca urmaşi ai lui Hristos. Noi trebuie să dăm pe faţă acea credinţă vie, ce va străpunge norii cari, asemenea unui zid gros, ne despart de lumina cerului. Noi avem de atins înălţimile credinţei, unde totul este pace şi bucurie în Duhul Sfânt.

O luptă care durează o viaţă întreagă

Aţi observat vreodată un uliu urmărind un porumbel sfios? Instinctul a învăţat pe porumbel că, pentru ca uliul să-şi poată înhăţa prada, trebuie să se ridice în sbor mai sus decât victima sa. Aşa că el se înalţă mai sus şi tot mai sus spre bolta cerului albastru, tot mereu urmărit de uliu care încearcă să capete întâietatea. Dar în zadar. Porumbelul este sigur atâta timp cât nu lasă ca ceva să-l împiedece în sborul său, sau să-l atragă spre pământ; dar dacă la un moment dat şovăeşte şi

sboară mai jos, duşmanul său atent se va năpusti asupra victimei sale. De multe ori am privit la această scenă, aproape fără respiraţie, având toate simpatiile noastre îndreptate spre micul porumbel. Şi cât de tristi ne vom fi simţit când am văzut că acesta a căzut victimă crudului uliu!

Avem în faţa noastră o luptă, — o luptă de o viaţă întreagă — cu Satana şi cu ispitele sale amăgitoare. Duşmanul va folosi orice argument, orice amăgire, spre a încurca sufletul; şi pentru ca noi să câştigăm cununa vieţii, trebuie să depunem o sforţare serioasă şi stăruitoare. Noi nu trebuie să desbrăcăm armura sau să părăsim câmpul de bătaie, până când biruinţa n'a fost câştigată, şi n'am biruit în numele Răscumpărătorului nostru. Atâta timp cât vom continua să ţinem ochii pironiţi asupra Începătorului şi Desăvârşitorului credinţei noastre, vom fi în siguranţă. Dar simţămintele noastre trebuie să fie îndreptate spre lucrurile de sus, iar nu spre lucrurile de pe pământ. Prin credinţă noi trebuie să ne ridicăm mai sus şi tot mai sus pentru dobândirea însuşirilor lui Hristos. Prin contemplarea zilnică a farmecului Său neasemuit, noi ne vom schimba din ce în ce mai mult după chipul Său măreţ. Atâta timp cât trăim astfel în comuniune cu cerul, în zadar ne va întinde Satana cursele sale. — „Solii către Tineret”, p. 102-104.

CU ISUS

Uite, când Te am pe Tine
Parcă prind înaltul!
Uit de toate şi de mine,
Şi sunt parcă altul!

De-s cu Tine, nu-i vreo taină
Să nu-i dau de fir;
Chiar şi zdreanţa-mi zisă haină
Parcă-i de Ofir.

Mîntea mea mă dă uitării,
De nădejdi s'aniină;
Şi înaltul cugetării
Mi se insenină!

În duşmanu-mi văd un frate,
Şi-i zămbesc din prag;
Şi cu cât mai mult mă bate
Cu-atât mi-e drag!

Cât de dulce mi-e sudalma!
Parcă-mi face bine.
Vreau să fiu lovit cu palma,
Dar să fiu cu Tine!

N. Carpen

Cetiţi şi răspândiţi

Amicul Tinerimii

Director: MIHAIL MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4. Strada
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 2/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E.” Bucureşti IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Vulturul care uitase

Un fermier găsi într-o zi un pui de vultur pe care îl luă și îl așeză în cotețul său în mijlocul găinilor și curcilor sale. Pasărea creșcu de minune și ajunse curând să întreacă chiar și pe cel mai voinic curcan, dar fermierul, fără să se sinchisească prea mult, socotea că trebuie să fie vreun pui de găină de rasă.

Trecând pe acolo un naturalist, văzu pasărea cea mare și întrebă pe fermier:

— Știi că această pasăre e un vultur?

— A, nu! E un pui mare.

— Sunt sigur că pasărea aceea are o inimă de vultur. Imi dai voie să mă conving?

— Cu toată plăcerea.

Naturalistul luă pasărea în brațele sale, o ridică în sus cât putu și strigă: „Vulturule, tu ești un vultur; tu ai fost creat pentru cerul albastru, pentru văzduh. Intinde-ți aripele și zboară!”

Pasărea privi ici și colo, apoi plecând capul, zări găinile cari ciuguleau grăunțe prin ogradă și fugi să se alăture lor.

— Ei bine, zise fermierul, nu aveam eu dreptate? Ascultați ce vă spun eu, e o găină de rasă.

— Imi dai voie să mai încerc încăodată?, întrebă naturalistul.

— Da. Faceți ce voiți.

De data aceasta naturalistul se urcă pe casă și ridicând pasărea din nou strigă: „Vulturule, tu ești un vultur; tu ai fost creat pentru

cerul albastru, pentru libertate. Intinde-ți aripele și zboară!”

Ca și de prima dată, pasărea privi în jurul ei, și tot ca atunci, se îndreptă repede spre găini când le văzu ciugulind grăunțe prin curte.

Fermierul începu să râdă, zicând:

— Nu vă spuneam eu că e o găină mare, care nu se îngrijește decât să mănânce? A trecut atâta timp de când trăiește laolaltă cu găinile, încât a uitat că e vultur.

Dar naturalistul ceru voie să mai facă o încercare. El așteptă până dimineața, când luă cu sine pasărea departe de fermă, la poalele unui munte. Era o dimineață strălucitoare. Soarele scălda muntele în slavă și frumusețe. Încă odată naturalistul ridică vulturul și strigă: „Vulturule, tu ești un vultur; tu ai fost creat pentru cerul albastru, pentru văzduh. Intinde-ți aripele și zboară!”

Speriat, vulturul privi în jurul său. Dar ferma nu mai era acolo. Inima începu să-i bată cu putere, dar nu se întâmplă nimic.

Atunci naturalistul luă capul vulturului în mâinile sale și îl îndreptă către soarele sclipitor. Inima vulturului se trezi. Un strigăt puternic izbucni din pieptul său, își întinse aripele și sbură departe de fermă și de găinărie, unde nu mai dorea să se mai întoarcă niciodată.

Dumnezeu ne-a creat pentru o viață de libertate. Să nu fim ca niște puișori cari se mulțumesc

doar să mănânce și să doarmă. Contemplând Soarele dreptății, inima noastră să se trezească pentru adevăratul scop al vieții, împlinind în felul acesta adevărata noastră menire ca oameni.

Doi la moară

Un tânăr morar din Suedia, cu numele John Svenson, a fost întors la Dumnezeu prin cetirea Bibliei. Deoarece acum devenise „o făptură nouă”, nu voia să mai continue cu viețuirea sa păcătoasă de mai înainte. Lucrul acesta ațâță la mânie împotriva lui pe prietenul său, Andrew Peterson, fiul proprietarului morii.

Intr-o zi pe când John era plecat de acasă, Andrew îi găsi Biblia și se hotărî s-o distrugă. I se părea lui că aceasta ar fi pricina schimbării care s'a produs cu prietenul său. Dar înainte de a o asvârli în șivoiul care pune în mișcare roata morii, el deschise cartea așa într-o doară, și privirile i se opriră asupra cuvintelor din Matei 24, 41: „Din doi . . . . cari vor măcina la moară, unul va fi luat și altul va fi lăsat”. Privirea în cartea aceasta fusese de scurtă durată, dar cuvintele îi străpunseră inima în chip fulgător. Se trezi cetind și recetind aceleași cuvinte. Și în loc să mai asvârle Cartea în râu, o duse îndărăt în camera lui John. La reîntoarcerea acestuia, Andrew îl rugă să-i ajute să descopere și el calea vieții.

Edit. și Tip. „C. E.” Strada Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116, București IV.

BIBLIOTHECA UNIVERSITATIS IAS

14 16 MAR 1938

Faner de argint

Scanderbeg, vestitul patriot albanez, a fost, după cum se știe, un războinic neînficat. Când Turcii au pus stăpânire pe Lissa, unde odihneau rămășițele sale pământești, și-au împărțit praful care rămăsese din inima lui și fiecare și-a pus pe piept o părticică pentru a deveni tot așa de nebiruit și invulnerabil ca și eroul.

Dar curajul nu e deajuns. Trebuie să fie însoțit de bunățate, pentru ca nu cumva acesta să se transforme în cruzime. Mamele bretone doresc ca fiii lor să aibă atât curaj cât și bunățate; acesta este motivul pentru care, în momentul când îi lasă să plece să-și croiască o soartă, ele se duc și fac sfântului Guénolé această rugăciune:

„Sfinte mare, dă fiului meu două inimi: o inimă de leu pentru a munci și a lupta, și o inimă de porumbel pentru a iubi pe aceia cari suferă și să se devoteze lor”.

Să fim și lei, dar și porumbei!

***

Nu de mult, o doamnă profesoară dintr-o școală de fete dăduse următorul subiect de compunere: „Povestii cea mai frumoasă zi din viața voastră”.

Nu mică i-a fost mirarea când a cetit încheierea uneia din compuneri! Iată ce cuprindea:

„Cea mai frumoasă zi din viața mea a fost atunci când tata a fost aruncat în închisoare; aceasta a făcut ca mama să nu mai fie bătută când el venea de la cârciumă; din ziua aceea am avut pâine, iar eu cu frății mei nu ne-am mai ascuns sub masă de frică”.

Se poate ghici oribila dramă pe care o descopereau aceste rânduri. Profesoara nu și-a putut stăpâni lacrimile. Și câte familii sunt, cari nu cunosc altă soartă decât pe aceea a mizeriei și a teamei, pentru că șeful a ajuns victima acestui flagel social — alcoolismul! Cei cari suferă cel mai mult de pe urma acestui rău sunt copiii. Din rândul acestora se recrutează toată mulțimea de nemulțumiți, criminali, recidiviști, candidați la sinucidere, etc. Ce am putea face pentru a-l combate cu succes?

***

Un lucrător dintr'un port scoțian povestește dimineața soției sale un vis pe care îl avusese noaptea. Văzuse — spunea el — patru șobolani apropiindu-se de el, unul după altul. Cel dintâi era mare și gras, ceilalți doi erau foarte slabi și al patrulea era orb. Sărmanul om era foarte neliniștit, căci au-

zise spunându-i-se că șobolani aduc nenorocire. Vai! Sărmana lui soție nu găsea nicio tâlcuire a visului. Dar băiețașul lor, foarte inteligent, fu un fel de Iosif al acestui Faraon modern: „Șobolanul mare și gras, zise el tatălui, este cârciumarul din colț pe care tu îl vizitezi des și căruia îi dai banii. Cei doi șobolani slabi suntem noi, mama și cu mine, iar cel orb ești tu, tată!” E de crezut că omul nostru n'a mai așteptat împlinirea visului.

***

Credincios convins, cetitor fervent al Bibliei și, ceva mai mult, abstinent hotărât, Thomas Masaryk era condus de principii de cari nu se depărta niciodată. El și-a exprimat convingerile în cugetări cari merită să fie păstrate, după cum se vede din cele ce urmează:

— Acela care nu poate să înceapă cu lucruri mici, nu va cunoaște niciodată mărirea.

— Omul de geniu este acela care a învins desgustul său firesc de a lucra.

— Toți muncitorii cinstiți sunt egali, și un bun fierar nu este mai puțin de admirat decât un bun președinte.

— Nu încerca totdeauna să fii cel dintâi; adesea este destul să fii și al doilea sau al treilea.

— Nu este mare decât ceea ce este adevărat.

— Oamenii se slujesc de forță și minciună pentru că le e frică.

— Numai munca îndârjită formează caractere.

— Omenirea are nevoie de adevăr și cinste; deci fiecare să fie cinstit înainte de toate față de el însuși.

— Când este vorba de un principiu, compromisul este din punct de vedere moral imposibil.

***

Odată un băiețaș sdrențaros privea la un tablou reprezentând pe Hristos, expus în vitrina unui magazin.

— Cine e acesta? întrebă un domn, care observă pe băiat.

Băiatul privi la omul acesta puțin cam surprins, ca și când i-ar fi fost milă de neștiința lui, și îi explică:

— Acesta este Isus.

Apoi merse cu el ca să-i povestească cine era Isus, ce a făcut El, și multe întâmplări din viața Lui. Spre încheierea povestirii, vocea băiatului deveni o simplă șoaptă, și zise:

— Și ei L-au răstignit, domnule! L-au răstignit!

Domnul dădu să plece, dar micul sdrențaros strigă fericit după el:

— Stai, domnule! Nu ți-am spus partea cea mai bună. El a înviat iarăși, domnule, a înviat iarăși!

Băiatul știa, și știa chiar bine, ceea ce apostolii nu știau la început, și ceea ce mulți așa ziși creștini nu pricep încă. Minunea învierii lui Hristos rămâne o simplă minune pentru mii de urmași numai cu numele ai Mântuitorului. Pentru ei aceasta e un fel de poveste frumoasă, o legendă frumoasă, dar n'a ajuns o putere în viața lor.

Adevăratul creștin trăiește în puterea învierii lui Hristos. El nu se gândește la un Hristos mort, ci la un Mântuitor viu, alături de fiecare. Și acest gând de seamă face deosebirea între o viață învinsă și una învingătoare.

Coperta: Priveliște din Turingia.

Amicul Tinerimii

Revistă bimestrială pentru îndrumarea morală a Tineretului

Tineri, e timpul vostru!

În jurul nostru se ridică mii și mii de băieți și fete, tineri și tinere, o armată de tineri falnici, gâlgâind de viață, radiind de nădejde, peste măsură de entusiaști. Ei năpădesc școlile secundare și superioare, dau năvală în colegii și universități, absorbind, în condițiunile cele mai avantajoase, cunoștința strânsă de-a-lungul veacurilor.

Plini de curaj și ambiție, se luptă pentru succes, făcând planuri pentru cuceriri mari, visând de iubire, cămin și cele mai prețioase lucruri ale vieții. Ageri, sprinteni, activi, cu spirit critic, privesc în jurul lor plini de uimire la această lume stranie și frământată în care se găsesc.

Ce cuprinde în sine viitorul pentru toți acești tineri? Ce poziție vor lua ei față de sfârșitul îngrozitor al acestui ceas hotărîtor?

Se lasă umbrele

Vai, norii cei întunecoși ai desnădejdei și ruinei omenirii, rostogolindu-se de pretutindeni dela orizont, își aruncă deja umbrele lor asupra acestor frumoase vieți tinere!

Tineretul nu poate să evite criza aceasta. Ei sunt cuprinși în ea.

Nădejtile tineretului sunt așintite asupra viitorului. Oare le va da acesta ce așteaptă?

Furtuna urlă deja în jurul lor. Mâini iubitoare poate s'o mai țină pentru o vreme să nu bată cu toată puterea ei peste capetele lor, dar acestea nu pot să asigure un adăpost continuu. Mai curând sau mai târziu toți trebuie să fie cuprinși, pentru că stările de lucruri în cari se găsește lumea în zilele acestea sunt pe o scară întinsă și fără precedent, îmbrățișând întreaga omenire. Avem de întâmpinat „nu naufragiul unei națiuni, ci naufragiul unei lumi”, spunea un mare bărbat de stat. În politică, religie și viață socia-

lă, scena este pregătită pentru turburări înspăimântătoare, cari pot schimba cursul istoriei. Războaie, revoluții și foamete, amenință totul. Cu noi și mari surse de putere în mâinile oamenilor, cu pasiuni sălbătice nesupuse, cu demoni la lucru, aproape totul este posibil. Și în toate aceste desfășurări de evenimente tineretul din zilele noastre va fi chemat să-și facă partea lui.

Tot așa după cum în trecut marile crize au scos la iveală bărbați cari să le facă față, fără îndoială că și în vremurile acestea mulți

tineri și tinere vor simți un puternic și profund îndemn să se ridice deasupra turburărilor copleșitoare, și să triumfeze asupra lor. Ei vor tinde spre înfăptuiri mari, în ciuda împrejurărilor grele. Cu cât mai întunecos va fi viitorul, cu atât mai disperat se vor lupta ca să iasă prin el la lumină. Aceasta este calea tineretului.

Tineretului îi plac greutățile. Dacă este vreo luptă de purtat, ei sunt acolo, gata s'o ducă la capăt. Dacă este vreo cauză înălțătoare, care tânjește după ajutor, ei se avântă cu tot ajutorul și fâlnicia lor plină de entusiasm, dând acesteia tot ce au mai bun. Pot să spună cei mai în vârstă că tineretul este indiferent și nepăsător; dar arătați-le o lucrare pe care nimeni altcineva n'a dus-o la îndeplinire, o problemă care s'a susținut oricărui soluții, o țintă pe care nimeni altcineva n'a atins-o, un record care trebuie să fie bătut, și ei se vor avânta, uneori cu o iuțeală turburătoare, în viață și acțiune.

Imprejurările mari dau naștere în totdeauna la suferințe mari din rândurile tineretului. Orice criză, fie în timp de război, fie în timp de pace, a dus la descoperirea de tineri și tinere, de capacități și puteri ascunse nebănuite. Tot astfel în această cea mai mare criză a veacurilor, tineri de orice categorie, și în deosebi aceia cari și-au închinat viața în slujba lui Dumnezeu, vor fi mânați de însăși solemnitatea timpurilor la fapte de eroism și sacrificiu de sine, fără seamăn în analele istoriei. Incordarea conflictului final va scoate la iveală pe cei mai nobili fii ai pământului.

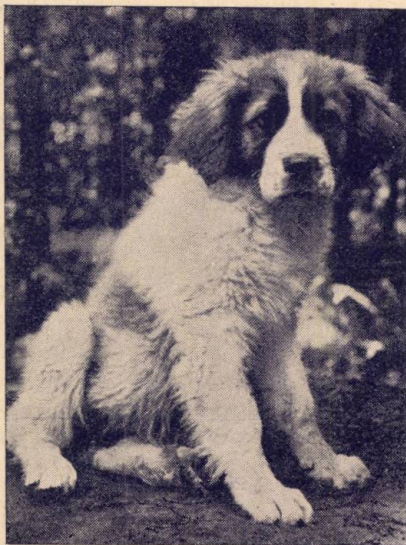
Așa dar, știind toate acestea, nu este un privilegiu mic să trăiești într-o vreme ca aceasta, și cu tineri hotărâți. Ca să vezi cum evenimentele duc spre culminarea veșnicului plan al lui Dumnezeu, desfășurarea ultimelor părți de profeție neîmplinită, gruparea forțelor binelui și răului pentru conflictul final, este cu siguranță o rară ocazie — dorită de patriarhi, profeți și apostoli, dar re-

zervată pentru tinerii din această generație.

Fapte nobile așteaptă

Când ochii Domnului privesc încoace și încolo peste tot pământul în zilele noastre, căutând pe aceia ale căror inimi sunt întoarse spre El, ei se opresc iarăși și iarăși asupra tinerilor buni și viguroși, asupra tinerelor pătrunzătoare și atente, din generația care se ridică. El dorește ca acești tineri să se predea Lui fără rezerve, pentru ca El să-i poată folosi cu putere în ultimele scene. El are lucruri mari pe cari ei să le aducă la îndeplinire, lucruri cari cer cel mai mare curaj, cea mai mare bărbăție, cea mai mare răbdare. În rândurile lor El vede pe cei mai puternici luptători ai Săi, cari vor susține onoarea Numelui Său împotriva celei mai îndârjite opoziții din partea lui Satana. Între ei El vede martori cari li vor rămâne credincioși, chiar dacă s'ar năru cerul.

Timpurile în cari trăim noi pot fi timpuri de șomaj în ce privește ocupațiunile vremelnice, dar pentru copiii lui Dumnezeu n'a fost niciodată mai mult de făcut ca acum. Niciun tânăr sau tânără care dorește să facă voia Sa nu va duce lipsă de lucru. Lenevia pentru luptătorii lui Dumnezeu este un lucru de necrezut. Lor le

încredințează sarcina de a duce omenirii întregi ultima Sa solie de avertizare și mântuire. Lor le revine datoria de a trezi pretutindeni bărbați și femei la înțelegerea deplinei însemnătăți a acestui timp solemn, punând la lucru toate puterile ființei lor, prin graiu și prin scris, vestind și vizitând, prin lucrare misionară și pe calea tiparului. Printr'o lucrare din iubire față de cei săraci, bolnavi și neputincioși, Dumnezeu dorește ca ei să descopere oamenilor iubirea Sa, și să-i atragă înapoi dela căile lor rele spre a-I sluji din toată inima.

Invitația lui Dumnezeu adresată tineretului din aceste zile este cu adevărat o chemare la fapte nobile. Însăși gravitatea crizei le pune la îndemână ocazii nenumărate pentru a lucra. Toți cei cari se predau Lui și trec cu toată inima de partea Lui, fiind hotărâți să facă astfel ca lucrarea Lui să triumfe asupra tuturor împotrivitorilor, și cu orice preț „să țină poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”, vor face constatarea că El va onora credința și curajul lor. El nu-i va lăsa desamăgiți. El va găsi de lucru pentru ei mai mult decât pot face, și pâinea și apa le va fi asigurată.

Când tânărul bogat veni la Domnul și vorbi cu El despre calea vieții, ni se spune că „Isus S'a uitat țintă la El și l-a iubit”. Marcu 10, 21. El dorea să facă binele. Păzea poruncile după toată cunoștința sa. Isus Se simțea atras de acest tânăr frumos, fâlnic și viguros, și Se bucura de viața sa curată și frumoasă. Nimeni nu se apropiase atât de mult de Isus ca să aibă o așa perspectivă pentru viitor. Ce mari posibilități se găseau aci! Cu siguranță că din acest tânăr voinic se putea face un puternic atlet al dreptății. Pentru a pune viața sa în legătură cu canale mai bogate și mai adânci, Isus îi dădu ideea unui act de sacrificiu. El dorea ca tânărul să înțeleagă că păzirea poruncilor, deși era un lucru de

(Urmare la pag. 12)

Fii liniștit.... Eu sunt Dumnezeu

Ilie era ascuns într-o peșteră de pe muntele Horeb, fugind ca să-și scape viața înaintea amenințărilor împărătesei nelegiuite a lui Izrail, Izabela. „A trecut un vânt tare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile. Domnul nu era în vântul acela”. Apoi a urmat un puternic cutremur de pământ, „și după cutremurul de pământ, a venit un foc”, dar Domnul nu era în niciunul din acestea. Apoi a venit un susur blând și liniștit”. Când l-a auzit, Ilie a recunoscut că Domnul îi vorbea, și „și-a acoperit fața cu mantaua, și a ieșit și a stătut la gura peșterii”, unde a primit o solie de mângâiere și încurajare. Așa vorbi puternicul Conducător al universului către profetul Său, și tot așa a vorbit El copiilor Săi de-a-lungul veacurilor. El nu Se manifestă în chip sgomotos, ci în mod liniștit.

Când copiii lui Izrail erau tăbăriți în fața Mării Roșii, fără niciun mijloc de scăpare din fața armatei Egiptenilor, care se apropia de ei din ce în ce mai mult, poporul s'a îngrozit și și-a arătat dorința că ar fi fost mai bine să rămână în Egipt, decât să iasă și să moară acolo în pustiu. Auzind plângerile lor, Moise, conducătorul lor, îi încurajă să nu se teamă, să stea pe loc, și să vadă izbăvirea dela Domnul. Ei nu se puteau ajuta pe ei înșiși, și în timp ce așteptau ca Dumnezeu să Se apere Singur, avu loc o minune înaintea ochilor lor. „Domnul a pus marea în mișcare. .... El a

uscat marea, și apele s'au despărțit în două. Copiii lui Izrail au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor”.

Același sfat a fost dat lui Iosafat, împăratul lui Iuda, când, spre sfârșitul domniei lui, a fost asediat de oștirile Moabiților și Amoniților. Fiind în mare strâmtorare și dându-și seama de neputințioșia lui, el strigă la Dumnezeu după liberare din mâinile vrăjmașilor săi. Ca răspuns la rugăciunea sa, a venit cuvântul acesta prin Iahaziel, profetul: „Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu”. Și așa a fost. A venit asupra lui Iuda o liberare așa de puternică, încât „groaza Domnului a apucat toate împărățiile celorlalte țări, când au auzit că Domnul luptase împotriva vrăjmașilor lui Izrail”.

Împăratul Siriei se războia împotriva poporului lui Dumnezeu, dar fără prea mare succes. În cele din urmă i s'a adus la cunoștință că profetul Elisei încunoștință pe împăratul lui Izrail de toate planurile sale de luptă, și astfel îi dădea posibilitatea să scape totdeauna. Atunci el trimise spioni ca să afle unde locuiește profetul.

Inserare pe lac.

I s'a adus vestea că se găsește la Dotan.

La câteva zile după aceasta, într-o dimineață, servul lui Elisei se trezi și văzu că cetatea era împresurată de detașamente puternice ale armatei siriene. Dând busna să înștiințeze pe stăpânul său, exclamă: „Vai! domnul meu, cum vom face?” Foarte liniștit, Elisei răspunse: „Nu te teme, căci mai mulți sunt cei cu noi decât cei cu ei”. Apoi el se rugă Domnului ca să deschidă ochii tânărului. Și când rugăciunea a fost ascultată, ce a văzut el? „Și Domnul a deschis ochii slujitorului care a văzut muntele plin de cai și cară de foc împrejurul lui Elisei”. Așa a fost de mare înfrângerea înfumuraților Sirieni, „că nu s'au mai întors pe ținutul lui Izrail”.

Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a făcut odată un mare chip de aur, așezat în câmpia Dura, și a convocat pe toți slujitorii împărăției sale dela ocupațiunile lor obișnuite, ca să ia parte la târnosirea lui. El a mai hotărât ca fiecare ins să se plece în ge-

nunchi și să se închine la acest chip de aur. Și dacă cineva n'avea să asculte de această poruncă, avea să fie aruncat în cuptorul încins cu foc. Totuși, cu acest prilej erau de față trei tineri cari se împotriveau în chip conștient. Ei credeau că numai lui Dumnezeu trebuie să I se aducă închinare. Când muzica dădu semnalul ca toți să se plece în genunchi înaintea chipului, acești tineri rămaseră în picioare. Vestea despre purtarea lor ajunse la urechile împăratului, care se umplu de mânie. Împăratul se oferă să le mai dea o ocazie, dar Șadrac, Meșac și Abed-Nego răspunseră foarte simplu: „Noi n'avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeul nostru, căruia li slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”

Aproape ieșit din fire de mânie, Nebucadnețar dădu poruncă să se încingă focul de șapte ori mai tare ca de obicei, și ca acești Ebrei să fie bine legați și aruncați în foc. Cei trei tineri știau lucrul acesta și se încredeau în mod absolut în Dumnezeul lor — adevăratul și viul Dumnezeu. Credințioșia lor față de El a fost răsplătită, fiind eliberați de flăcări, deși căldura era așa de puternică, încât aceia cari i-au aruncat în cuptor au murit.

Peste câțiva ani, împăratul Darius al Medo-Persiei a fost influențat să dea un decret ca timp de treizeci de zile nimeni să nu înalțe o rugăciune niciunui Dumnezeu și niciunui om, ci numai împăratului. Daniel, primul său ministru, n'a ascultat de porunca aceasta. El nu putea să facă așa ceva în chip conștient. De aceea, se ducea în camera sa, deschidea fereastra, și se ruga cu fața spre Ierusalim de trei ori pe zi, „cum făcea și mai înainte”. Din pricina acestei nesupuneri la legea neschimbătoare a Mezilor și Persi-

lor, a fost aruncat în groapa cu lei. Cu toate acestea el n'a fost lăsat fără ocrotire, pentru că Domnul a trimis pe îngerul Său și a închis gura leilor, ca să nu-i facă niciun rău, „pentru că avusesse încredere în Dumnezeul său”.

În zilele apostolilor, împăratul Irod ucise pe Iacob, fratele lui Ioan, cu sabia. Din pricină că aceasta a plăcut iudeilor, el s'a întins să prindă și pe Petru. În noaptea dinainte de a fi omorât, Petru, legat în lanțuri de doi soldați, dormea. Ce minunată dovadă de încredere în Dumnezeu! Dormea cu moartea în față! Omul acesta cunoștea pe Dumnezeu căruia îi slujea, și avea o credință absolută că are să fie scăpat de sabia lui Irod, dacă aceasta era voia Lui. Dacă nu era bine ca vieța sa să fie cruțată, atunci el știa că are să fie omorât ca și Iacob cu câteva zile mai înainte. Aceasta este o frumoasă pildă de completă predare pe seama voinței divine.

În timpul nopții, Petru a fost trezit din somn de un înger, care i-a zis: „Scoală-te, iute!”, și când s'a sculat, lanțurile au căzut de pe mâinile sale. Solul ceresc l-a condus afară din închisoare, în stradă, și acolo l-a lăsat. Atunci apostolul și-a dat seama că nu

visează, și că într'adevăr a fost liberat din închisoare. Dumnezeuul său fusese credincios față de el, tot așa după cum el fusese credincios față de Dumnezeu.

Pavel, puternicul apostol al Neamurilor, știa de asemenea pe cine servește! Înainte de convertire, el credea că face voia lui Dumnezeu, persecutând pe urmașii lui Hristos. Era așa de plin de râvnă pentru cauza sa, încât a fost nevoie să fie trântit la pământ și lovit cu orbire înainte de a recunoaște că e pe o cale greșită. Dar când a fost convertit, râvna lui era tot așa de mare pentru Hristos, cum fusese și mai înainte împotriva Lui.

A fost Pavel totdeauna lipsit de greutate? A fost el lăsat în pace să facă ce vrea? Nu, nici decum! Iată aci un raport care dă suferințele lui pentru Isus: „De cinci ori am căpătat dela Iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiele; odată am fost împroșcat cu pietre; de trei ori s'a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși. În osteneli și necazuri, în priveghiuri adesea, în foamă și sete, în posturi adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte”.

Dar aceasta n'a fost totul. Pavel și-a petrecut ultimii ani ai vieții ca întemnițat la Roma, unde în cele din urmă a fost decapitat din porunca împăratului Nero. El a îndurat toate acestea cu bucurie, din pricină că iubea pe Domnul său și se încredea în El. Cu puțin timp înainte de moartea sa, dădu această mărturie: „Căci știu în cine am crezut, și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea”. Nu era niciun pic

(Urmare la pag. 11)

Inainte, marș!

Era în timpul unei bătălii crâncene. Se întuneca văzduhul de atâta praf și fum, iar țărâna scormonită de explozia proiectilelor inamice era amestecată cu sânge și fărâme din corpurile bravilor ostași ce murise la datorie. Înaintarea devenise imposibilă, pierderile erau foarte mari și o oprire pe loc însemna decimarea întregii unități. Comandantul văzând că orice efort de înaintare este zadarnic, ordonă retragerea. Un curier anunță: stegarul să se oprească și gornistul să sune retragerea. Dar, lucru ciudat! În loc de retragere, gornistul sună înaintarea. Stegarul porni cu pași grăbiți, ostașii se însuflețiră și porniră la atac cu un nou avânt. Bătălia ajunsese punctul culminant și după câteva salturi disperate linia de foc este cucerită, dușmanul învins, iar biruința câștigată. Gornistul chemat să-și ex-

plice purtarea, răspunse comandantului său: „Să trăiți, Domnule Comandant, n'am învățat să sun decât înaintarea. . . .”

Iubiți tineri! Și noi suntem angajați într-o mare bătălie spirituală pe viață și pe moarte. Aci nu este vorba numai de cucerit o poziție inamică și de o înfrângere a dușmanului ci chiar mai mult: să ne cucerim pe noi înșine pentru un scop înalt și o misiune cu urmări veșnice. În fața noastră stau oștile unui agresor, care oricând are gust, ne calcă teritoriul, pune stăpânire pe instituțiile noastre, dirijându-le în scopul urmărit de el. Apoi ne obligă la un tribut greu, pe care nu vrem și nici nu trebuie să i-l dăm. Indrăzneala lui este mare, mijloacele de cari se servește sunt din cele mai viclene și nici un efort nu este prea mare pentru el într-o ajungere scopului urmărit.

Inima, care este teritoriul țării noastre, cu sentimentele cele curate și atât de gingașe pe cari Pronia Cerească le-a sădit în ea; creierul, cu funcțiunile lui de cugetare și conducere a întregului sistem nervos; ochii, minunatul aparat cu care înțelegem tot ceea ce ne înconjoară și care întregeste gândurile noastre; gura, cu care putem însufleți chiar și pe cel muribund și cu care putem ridica o cântare dulce și armonioasă către Făcătorul nostru; mâinile și picioarele a căror misiune pentru îndeplinirea acțiunilor plănuite, este hotărâtoare; toate sunt obiective strategice, pe cari inamicul nostru încearcă să le cucerească rând pe rând. Dacă reușește, ne conduce spre fapte al căror efect nici nu poate fi bănuir.

Nu există nimeni care să nu fie angajat în această bătălie. Un pact de neagresiune este egal cu o capitulare în fața lui. Rămâne deci lupta. Oameni cari ar putea întreprinde fapte într-adevăr mari, sunt paralizați în totul de

atacurile de guerila pe cari acest inamic le dă împotriva lor. Familii întregi sunt despărțite, copii urăsc pe cei cari le-au dăruit viața și tineri ridică pumnul în fața perilor cărunți. Și, în loc ca secolul nostru să aducă pacea și fericirea propovăduită cu atâta convingere de cei ce doresc binele omenirii, pare că umbrele morții cuprind întreaga societate omenască. Și aceasta datorită numai faptului că oamenii se lasă capturați de inamicul de care vorbim mai sus.

Oare n'a sosit momentul acum, să ne smulgem cu un ceas mai de vreme din mâna acestui dușman nedorit? Nu este timpul să fim stăpâni la noi acasă, respingând cu toată hotărîrea atacurile la cari suntem expuși? Cu siguranță, acum este momentul să ne ridicăm cu toată energia să scuturăm jugul cel greu al robiei, ca să devenim oameni liberi. Nu trebuie să dăm, înapoi, chiar dacă lupta ar cere eforturi supraomenești. Cu cât lupta va fi mai grea, străduința mai mare și suferința suportată cu bărbăție, cu atât succesul va fi mai prețuit.

Toate depind în foarte mare măsură de Cel pe care-L alegem de Conducător. Dacă alegem pe Domnul Isus Hristos ca General

în lupta noastră de neatîrnare, suntem siguri că în ajutor ne vin oștirile Lui bine pregătite și perfect disciplinate. „Generalul nostru, care n'a pierdut nicio bătălie, așteaptă bucuros, un serviciu voluntar și credincios dela fiecare dintre cei ce au pășit sub steagul Său. El așteaptă ca în această luptă, ce stă să se termine în curând și care are loc între puterile binelui și între armile răului, fiecare ins . . . . să ia parte activă”. El nici nu se gîndește să dea ordin de retragere, ci tot mereu ne îndeamnă: „Înainte băieți, înainte! . . . . Încă puțin și liniile inamicului vor fi cucerite”.

Domnul Isus Hristos, care cunoaște în deaproape pe acest vrăjmaș a tot ce însemnează curătenie morală, este gata să ne pună la dispoziție toată cunoștința Lui strategică, forțele cari-l stau la îndemnă cât și puterea cea mare de care dispune în cer și pe pămînt. El fiind aci pe pămînt acum aproape douăzeci de secole, a suportat ca un erou atacurile repetate ale lui Satana. Acesta este dușmanul care trebuie să fie denunțat.

Cea mai mare bătălie pe care planeta noastră a cunoscut-o a fost aceea de pe creasta Golgotei, între oștirile Satanei și Isus Hri-

stos, pe Care cerul L-a trimis ca să biruiască. Era în joc soarta acestui pămînt și cerul întreg se interesa de el. Isus mergea sigur pe drumul început, fiind convins că va învinge. Lupta a fost câștigată și lumea salvată. Isus birui răul, învinse moartea și se urcă la ceruri înconjurat de slava pe care o avea înainte la Tatăl Său.

Biruința lui Isus trebuie să fie și biruința noastră. Înainte ne stau armatele lui Satana conduse de el personal. El este cercat în lupte și energic în acțiuni. Noi suntem tineri, fără experiență și înconjuțați de victimele lui, cari, ca și cadavrele pe câmpul de luptă, ne împiedecă înaintarea. Totuși, în virtutea puterii de care dispune Conducătorul nostru — Isus Hristos — să pornim înainte cu tot curajul spre biruința care ne aparține și spre cucerirea definitivă a inimei noastre pe care apoi s'o închinăm Generalului nostru.

„Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii. . . și cu scutul credinței . . . .”, zice sfântul Apostol Pavel. Să pornim deci, în frunte cu Generalul nostru, ca o armată bine organizată, înarmată, la atac. Să opunem minciunii, Adevărul; valului de răutate, urii, nemulțumirii, imoralității și lipsei de respect, o viață dreaptă și neprihănită; iar săgeților, cari nu sunt decât ispite subtile ce ne atacă în vârsta tinereții, să le opunem scutul credinței. Dacă ne-am înarmat cu astfel de arme și am depus jurămîntul de credință sub steagul biruinței, Isus ia loc în fruntea noastră și ne dă comanda: „Ostașii Mei! Pentru cucerirea obiectivului din față — inimile voastre, la o viață nouă spre binele societății și spre câștigarea Cerului — Înainte, marș!”

C. Alexe

La pășuni ierboase.

Obişnuinţele

Ce bogăţie de informaţie trebuie să fie în cartea de amintire a lui Dumnezeu! Catalogul cel mare al lui Dumnezeu cuprinde fiecare obişnuinţă a fiecărui om. În faţa acestei dovezi nepărtinitoare, fiecare ins va sta sau va cădea atunci când cazul său va fi adus la judecată, deoarece caracterul este descoperit nu prin faptele bune sau rele făcute la întâmplare, ci prin rămânerea neîntreruptă la anumite fapte şi cuvinte.

„Obişnuinţele din viaţa noastră”, zicea cineva, „sunt îmbrăcăminte sufletului pentru veşnicie”. Toate zilele vieţii noastre ne sunt acordate pentru confecţionarea acestui veşmânt. Şi veşmântul acesta al obişnuinţei îl purtăm noi zi şi noapte, neîntrerupt. Beecher spune: „Noi dormim, dar războiul vieţii nu se opreşte niciodată (e vorba de războiul de ţesut); şi modelul care se ţese astăzi la apusul soarelui, se va ţese şi mâine la răsăritul lui. După cum un veşmânt purtat ia forma celui ce l-a purtat, mai mult decât atunci când era nou, tot aşa stau lucrurile şi cu veşmântul obişnuinţei. Totuşi, acest fel de veşmânt, pe măsură ce se învecheşte, devine tot mai durabil şi nu poate fi desbrăcat şi aruncat aşa de uşor, ca veşmintele ce ne acopăr corpul.

Felul nostru obişnuit de gândire, vorbire şi acţiune este obişnuinţă, formată sau în formaţie. Noi posedăm un labirint întreg de obişnuinţe, folositoare şi vătămătoare. Unii nu-şi dau seama nicidecum de nevoia lor de a ieşi din această reţea încurcată; alţii, zăpăciţi şi desorientaţi, se lasă desnădăjduiţi sau indiferenţi în voia acestui labirint — unde vor ieşi,

Ce poate oferi o recreaţie mai plăcută şi înnobila simţirile decât o rămânere de câteva ore în mijlocul naturii?

~~~~~
vor ieşi! Ferice de cei ce întâlnesc Călăuza, care poate să-i scoată afară teferi. Sunt mulţi cari ar dori o schimbare, cari ar dori să scape de anumite trăsături, de anumite obişnuinţe ale caracterului lor. Şi pornesc la drum cu scopul acesta. Dar — desamăgire! — după o vreme descoperă că au ajuns în acelaşi loc. Toţi aceşti oameni sunt ca şi copilaşii cari călăresc vitejeşte pe căluşei dela bălciu, având impresia că merg departe, tot mai departe, când în realitate se învârtesc în acelaşi loc.

Numai Duhul lui Dumnezeu ne poate ajuta să facem o categorisire a obişnuinţelor noastre, şi să începem o luptă pentru desrădăcinarea celor rele. Am dori să începem acţiunea, dar parcă cineva ne spune: Las-o pe altădată! Suntem sclavi în ghiara şi sub toiaşul de fier al obişnuinţei **Tărăgănire**. Da, „lanţurile obişnuinţei sunt prea mici spre a fi simţite, până când sunt prea tari spre a putea fi sfărâmate”. „Trebuie să nu uităm că obişnuinţele sunt ca nişte cătuşe de oţel de cari cel prins nu se prea poate scutura”.

Dryden spune: „Toate obişnuinţele se formează puţin câte puţin, pe nesimţite”. Un singur fulg de zăpadă nu face nicio schimbare într'un nămete, după cum nicio singură faptă nu formează un ca-

racter. „Este cu neputință ca cineva să capete o obișnuință exactă fără un nesfârșit număr de fapte și o practică neîntreruptă”. Deși am putea începe la un moment dat să formăm sau să nimerim obișnuințe, nu putem face aceasta dintr’odată.

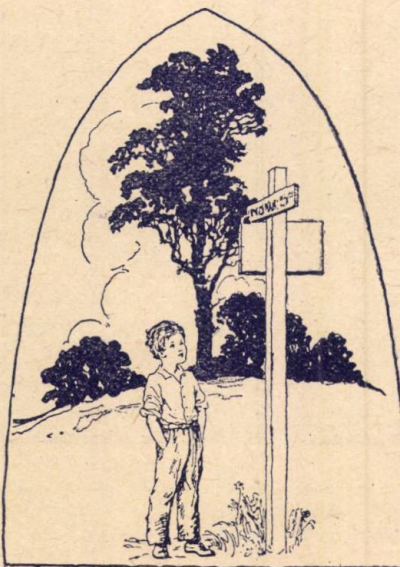
Pentru a da naștere la influențe cari ațâță la fapte necugate, sistemul nostru nervos este tot atât de sensibil ca și o harfă eoliană ale cărei coarde tremură și sună la adierea unui vânt. Într’un chip cu totul ne bănuie, lucrurile mici se ridică și se întipăresc asupra organismului nostru, înfigându-se așa de adânc că numai un efort suprem și o neîntreruptă încercare, cu lupte mari, le va șterge.

Obișnuințele ajung așa de automate, încât adeseori nici nu ne dăm seama când facem un lucru. De câte ori nu ni s’a întâmplat, mergând spre casă, să fim așa de preocupați de o anumită chestiune, încât uităm tot ce se petrecea în jurul nostru. Cu toate acestea nu greșeam să mergem mai departe, sau să nimerim în curtea vecinului. Ne trezeam cu mâna pe ivărul ușii dela intrare. După cum un spălător electric își continuă lucrarea în timp ce gospodina își vede de alte treburi, tot așa și obișnuințele noastre lucrează în vreme ce noi ne ocupăm cu altceva. Ce binecuvântare este și automatismul acesta! Lumea ar fi rămas cu mult în urmă, dacă pentru fiecare faptă, dela începerea și până la terminarea ei, ar fi avut nevoie de o cugetare atentă și o supraveghere conștientă. Obișnuințele — când e vorba de cele bune — ne fac să înaintăm repede.

Odată ajunse la stadiul automat, toate obișnuințele — bune sau rele — imprimă cuiva o anumită caracteristică. Ele sunt sânguinoase, totdeauna gata să facă ceva. Micșorează atenția conștientă și sunt mai precise în acțiune. Depun un efort mai mic, sunt mai puțin plictisitoare, și termină în timp mai puțin decât e-

forturile conștiente. Ele se dezvoltă prin exercițiu și puterea lor este dublată prin sprijinul nostru.

Un elev talentat depune un efort chinuitor ca să învețe să cânte la pian, căpătând precizie în multe probleme de cetire a notelor, legătura între note și chei, ritm, acord, tehnică, ton și expresie. Repetarea atentă aduce cu sine dibăcie în mișcarea mușchilor și nervilor. În cele din urmă este în stare să execute în același timp operațiuni pe cari înainte trebuia să le facă separat. Este în stare să citească pasajii întregi deodată de pe partitură sau din memorie. Iată un elev, care vrea să facă pe autodidactul. Învață singur

partiturile, și își dă silința să le învețe așa de perfect, încât la examinare să nu i se găsească nimic vină. Așteaptă cu nerăbdare momentul să arate ce poate. Profesorul ascultă. . . . o sumedenie de greșeli de interpretare. El face atent, ici, colo. . . . Nimic. Încă odată. Greșelile se repetă. Atunci profesorul, îmbufnat și plin de regret trebuie să spună elevului să lase partiturile acelea cu bucluc laoparte până când dinții vremii vor face să dispară obișnuințele rele. Apoi să fie formate altele corecte.

Obișnuințele bune se luptă în chip hotărât pentru sănătatea și

fericirea celui ce le are. Obișnuințele rele apar ca buruienile fără să fie încurajate sau sprijinite, făcând daune nespuse de mari. Prezența acestor două categorii în viață dă naștere la conflicte cari năruiesc moralitatea. Ele nu vor și **nu pot** să conlucreze. „Orice casă desbinată împotriva ei înșiși, nu poate dăinui”. Acela care vrea să fie stăpânul casei sale trebuie să **aleagă**. El poate să aleagă obișnuințe cari sunt **slujitori** credincioși, ascultători și folositori, sau din acelea nefolositoare și încăpățănate, cari devin **stăpâni** dictatoriali: obișnuințele cari sunt **prieteni** pe viață, credincioși și de ajutor pentru toate lucrurile ce alcătuiesc viața, sau **dușmani** bârfași, trădători ai oricărei încrederi, cari te părăsesc când nu te gândești: obișnuințele cari sunt **aliați**, cari țin tovărășia, cari se învoiesc să dea sprijinul moral, sau **inamici** porniți, nemiloși față de învinși; obișnuințele cari sunt **lucrători** îndemânatici și pe cari te poți bizui, **lucrători** cari inspiră încredere, sau **lucrători** dibaci în a amăgi, demni de a fi bănuți; obișnuințe cari sunt buni **economiști** ce clădesc cu succes pentru veșnicie, sau **risipitori** nepăsători, cari vor aduce ruina și pieirea veșnică.

„Caracterul este alegere dănuitoare”. Să ne grăbim să alegem obișnuințele cele bune, cari durează veșnic. Dacă începem din vreme, ele sunt tot așa de ușor de format, ca și cele rele, și tot așa de greu de pierdut. „Mai mult decât orice dar natural, obișnuințele formate în primii ani hotărăsc dacă un om va fi învingător sau învins în lupta vieții. Tinerețea este timpul semănăturii. Ea determină caracterul secerișului, pentru viața aceasta și pentru viața viitoare”.

Odată semănate și lăsate să prindă rădăcini în viața noastră, obișnuințele trebuie să fie trecute prin ciur și curățite prin vânturătoarea cuvântului lui Dumnezeu. Ce bucurie, sau ce durere, vom simți, când ne vom vedea în fața secerișului din urmă! Vom avea

noi atunci plăcere de ochiul pătrunzător al lui Dumnezeu, care, cu lopata în mână, este gata să-și curețe aria?

Haosul obișnuințelor noastre nu se luminează prin vreo intenție ideală, printr'o pornire entusiastă, sau prin altceva de natura aceasta, ci printr'o hotărâre dreaptă. Este nevoie de o acțiune hotărâtă. O îndepărtare hotărâtă dela obișnuințele dăunătoare hotărăște înfrângerea lor. Așa dar, noi trebuie să ne formăm obișnuința de a forma obișnuinți bune. Suntem îndemnați să desăvârșim „propria noastră mântuire cu frică și cu cutremur”. După ce am aruncat balastul de obișnuinți otrăvitoare de suflet, nu trebuie să plutim ca niște sfărâmături de vas. O voință stăruitoare își procură o putere de mișcare, și la cârmă este Cineva pe care oricine se poate bizui, „căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”. Prin credință, rugăciune și studiu, aflăm care este plăcerea Sa și voința noastră. El vrea și face. Noi trebuie să vrem și să facem. Nu este nicio altă cale. Când dăm greș, înțelepciunea stă în răbdare stăruitoare. Poate că avem nevoie de alt mediu. Pavel petrecu aproape trei ani de zile în Arabia; Iacob douăzeci și unu de ani în Padan-Aram, iar Moise patruzeci de ani în Madian, sfărâmând obișnuințele vechi și formând altele noi.

Cele mai prețuite virtuți sunt dezvoltate prin cultivarea calităților cari sunt opuse defectelor noastre vădite. **Invingând** răul prin bine, părțile noastre cele mai slabe devin cele mai tari. Obișnuințele rele nu dau nicio siguranță. Numai obișnuințele bune micșorează primejdia de a cădea atunci când suntem asaltați de ispite, și

măresc posibilitatea de a ne ridica atunci când suntem înfrânți.

„Obișnuințele deși la început sunt ca niște fire de păianjen, tremurând la orice adiere de vânt,

se pot dovedi la sfârșit ca niște zale de oțel călit în foc, cari leagă fie spre viață, fie spre moarte veșnică”.

Adapt. M. I.

Fii liniștit

(Urmare dela pag. 6)

de îndoială în mintea lui cu privire la puterea lui Dumnezeu de a păstra.

Și acum, iubite tânăr sau tânără, reamintindu-ne aceste manifestări ale griiei iubitoare a lui Dumnezeu față de copiii Săi, ce însemnătate au încercările tale și ale mele? Nu se poate spune că suntem scutiți de ele, pentru că Dumnezeu zice: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe cari iubesc”. Dar trebuie să ne aducem aminte că deși „orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; totuși mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii”.

Așa dar, să nu facem greșeala de a ne descuraja sau de a pierde încrederea în Dumnezeu când lucrurile nu merg așa cum ne închipuiam noi. Chiar când încercările și ispitele se îngrămădesc,

când primejdia pare a pândi din fiecare parte, Domnul nu ne-a părăsit. El nu va îngădui să fim încercați peste puterile noastre, și este privilegiul nostru de a avea credință în El în fața oricărei greutăți, fie mare, fie mică.

El nu Se schimbă, ci este același ieri, azi, și în veci. De aceea când suntem ispitiți să ne alarmăm din pricina situației în care ne găsim, să primim îndemnul pe care ni-l dă El: „Fii liniștit și să știi că Eu sunt Dumnezeu”.

P. V.

Cetiți și răspândiți

Amicul Tinerimii

Prin muncă sârguincioasă la succes în viață.

O clipă de întârziere însemnează o oră de alergare

Tineri, e timpul vostru!

(Urmare dela pag. 4)

lăudat și foarte necesar, nu era deajuns. Credința era indispensabilă, și în cazul lui nu putea să fie desvoltată, până ce încrederea în bogății nu era dată laoparte.

Tânărul plecă întristat, nevrând să facă sacrificiul ce i se cerea. Deși nu știa, ocazia cea mare a vieții sale trecuse. El și-a păstrat banii, dar a pierdut bogățiile veșnice. În loc de a deveni un mare conducător în lucrarea lui Dumnezeu și un luptător pentru succesul primei biserici creștine, el dispare, și tot ce mai ră-

mâne este raportul unei greșeli cu urmări tragice.

Dumnezeu vorbește astăzi tineretului prin Duhul Său. Privindu-i, El îi iubește. El zice oricărui tânăr: „Fiule, dă-Mi inima ta”. El adresează fiecărei tinere invitația: „Veniți la Mine..... Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați dela Mine”. El dorește ca să-i salveze dela răul care este în lume, și să-i ferească de judecățile cari vor veni curând asupra ei. El dorește ca ei să-și predea viețile în mâinile Lui, pen-

tru ca El să facă din ei bărbați și femei puternici după inima Lui. El îi cheamă spre a-i putea trimite ca să ridice sus stindardul Său căzut, în locurile întunecoase ale pământului. El așteaptă să-i folosească pentru pregătirea unui popor care să-L întâmpine la venirea Lui.

Banii sau poziția socială nu au importanță înaintea Lui. El găsi pe David la oi, pe Ghedeon la teasc și pe Pavel pe drumul spre Damasc. Nu locul sau poziția socială are greutate înaintea Lui, ci voioșia de a asculta și de a te supune. Amos era un simplu păstor, un strângător de smochine, cel mai sărac între săraci, cu toate acestea Domnul îl luă dela oile sale, și-i zise: „Du-te și proorocește poporului Meu Izrail”. Tot lui i-a fost dată mișcătoarea solie: „A venit sfârșitul.... Pregătește-te să întâlnești pe Dumnezeul tău”.

Ați auzit voi, scumpi copilași, tineri și tinere, chemarea Domnului? Poate că El vă vorbește chiar acum. Dacă astfel stau lucrurile, este un moment de supremă ocazie. Ascultați cu grijă. Spuneți-I Lui că doriți să faceți voia Lui, că doriți ajutorul Lui. Și dacă El vă cere să fiți luptători pentru El în această oră importantă, primiți însărcinarea dată. Spuneți-I, ca și Isaia în tinerețea lui, „Iată-mă, trimite-mă”. Isa. 6, 8. Un astfel de act de predare vă va aduce numaidecât în rândul celor aleși ai Săi, și va deschide cele mai mari posibilități de bogată și plăcută comuniune și lucrare cu El. Veți ajunge ceva cu mult mai mare decât ați fi ajuns vreodată fără El, o putere vie pentru bine, un neîntrerupt izvor de binecuvântare. Cineva scria: „Nu este nicio limită pentru posibilitățile vieții aceleia care este cu totul predată lui Dumnezeu, care a devenit deschizătura sau canalul, prin care Dumnezeu poate să Se toarne pe Sine în lume”.

A. S. M.

La împărțea!

Johann-Sebastian Bach

„Am lucrat cu tragere de inimă. Oricine va lucra cu tragere de inimă tot ca mine, va realiza tot atâta”. J. S. Bach

Pe malurile unui râuleț cu ape de cristal, din Turingia, se află așezat un sătuleț cu numele Wechmar. Două șiraguri de sălcii și plopi străjuesc deoparte și de alta râulețul. Iată, colo se ridica odinioară o moară, a cărei vatră de abia se mai cunoaște. Pe meleagurile acestea s'au născut primii Bach-i, strămoșii glorioșului Johann-Sébastien.

Numele de Bach se găsește de prima dată în registrele de stare civilă din Ohrdruf, cu data de 13 Februarie, 1563. La scurtă vreme după apariția lui Luther, Veit Bach care se dusesese la Presburg unde se ocupa cu brutăria, trebui să plece din locul acesta ca să-și salveze credința luterană, stabilindu-se în satul lui natal, la moară. Veit Bach iubea foarte mult muzica. El avea o chitară rablagită la care tot îi zicea mereu, acopiat de sgomotul monoton al morii în mișcare. Așa a început muzica în această familie.

După acest morar meloman, toți cei cari se născură din această familie din generație în generație timp de două secole, deveniră muzicanți de profesie.

Johann-Sébastien Bach se născu la 21 Martie, 1685 la Eisenach. Cunoscu durerea prea de timpuriu. Scumpa lui măicuță muri când el era în vârstă numai de nouă ani. Dar parcă soarta nu se mulțumise cu atât, și la vârsta de zece ani îi răpi și pe tatăl. Îi mai rămăsese un frate mai mare, Johann-Christoph, organist la Ohrdruf, la care se duse să locuiască. În acest orașel de 6.000 de lo-

cuitori se afla și un gimnaziu, la care fu înscris și micul Johann-Sébastien. Inclinațiile sale muzicale și vocea-i plăcută îl recomandă conducătorilor corului ce cânta la catedrală.

Johann-Sébastien urmă la gimnaziul din Ohrdruf până la vârsta de cincisprezece ani. Foarte silitor și inteligent, învățase să traducă pe Cicero și alți autori latini, și să compună chiar discursuri în latinește.

Dar a trebuit să plece înainte de terminarea studiilor, deoarece fratele său fiind împovărat cu o familie grea, nu-l mai putea ajuta. Singur pe lume la vârsta de cincisprezece ani, viitorul autor al operei cu numele *Passions* își începu vieța de muzicant rătăcitor, care avea să dureze multă vreme. În tovărășia unui camarad, a ajuns până la țărmurile Mării Nordului. Aci găsi un post de cantor la Lüneburg, și își continuă stu-

diile la gimnaziu, unde se iniție în principiile retoricei. Tot aci învăță să cânte operele măștrilor din vremurile trecute, Carissimi, Monteverdi, Henri Schütz, etc.... Biblioteca muzicală a colegiului avea chiar și operele strămoșilor săi.

Și-a continuat călătoria până la Hamburg. După trei ani îl găsim în Saxonia, ca violonist al prințului Iohann-Ernst, fratele ducelui de Weimar.

La vârsta de optsprezece ani își făcuse deja o mică faimă de organist. În același an fu chemat la Arnstadt pentru a inaugura o nouă orgă. Execuția făcu o așa impresie, încât fu invitat să rămână ca titular al instrumentului. Serviciul lui Bach nu-i prea lua mult timp, dar mai trebuia să conducă și corul școlarilor, și de aci luară naștere ciocniri cu subalternii săi, și certuri cari vom vedea că se continuă în tot timpul carierei sale.

După doi ani petrecuți la Arnstadt, Bach simțea nevoia să mai schimbe aerul, și să mai plece să colinde lumea. Ceru pentru aceasta un concediu de două luni, și absentă dela datorie mai mult de patru luni! Se duse să asculte pe Buxtehude, mare muzicant și organist la Lübeck. La întoarcere trebui să-și dea socoteala. Consistoriul îl învinuia că își neglijează elevii, și că dăduse voie unei tinere străine să cânte la orgă. Această tânără nu era alta decât o verișoară cu care se va căsători mai târziu.

Un astfel de mediu nu era de natură, să încurajeze pe un artist. Plecă. Fu chemat la Mülhausen pentru a inaugura o nouă orgă, și tot ca și la Arnstadt, fu reținut. Această plecare avu loc odată cu căsătoria lui, la 17 Octombrie, 1707. Legătura lor nu fu ruptă decât prin moartea soției sale, după treisprezece ani de căsnicie. Avură opt copii, dintre cari doi gemeni muriră de mici.

Orașul era prada certurilor religioase

și Bach nu rămase nici aci multă vreme. Încă dela începutul familiei, Bach-ii fură tot mereu devotați cultului luteran, și cel mai de seamă reprezentant al lor nu i-a desmîntit.

În cele din urmă a fost chemat de ducele de Saxa-Weimar, care îl numi muzicant al curții și organist al capelei. În timpul acesta compuse Bach capodoperile sale pentru orgă: fugi, preludii, fantezii, cântări bisericești, tocate, monumente nemuritoare de muzică curată și sublimă.

Între timp a făcut adevărate turnee de virtuozitate, în urma cărora a fost foarte mult aplaudat. La Cassel, prințul de Hessa, viitor rege al Suediei, transportat de entuziasm, își scoase din deget un inel împodobit cu o piatră prețioasă și i-l dădu cadou.

La Weimar se proiectă un concurs de organiști între el și artistul francez Marchand. Dar în ziua când să aibă loc bătaia, acesta din urmă fu cuprins de o așa frică de superioritatea lui Bach, încât se făcu nevăzut. De altfel Johann-Sébastien părea a nu da prea mare importanță acestui fapt.

Cu toate acestea, Weimar nu era locul care îi convenea. Când ceru să i se dea concediu, fu aruncat fără veste în închisoare. De aci fu liberat, dar „pus în disgrăție”. Se duse la Cöthen, unde domnea prințul de Anhalt. Tânărul principe Leopold se împrietenii cu el dela început. Aci compune el *Concertele brandeburghize*, *Clavecinul bine acordat* și prima sa *Cantată* profană. Tot cu această ocazie face Sébastian Bach ultima sa călătorie prin părțile de nord.

La întoarcere din acest turneu cu prințul, fu încercat de cea mai mare durere din viață. Când ajunse acasă își găsi căminul gol. Soția sa murise. După un

an și jumătate de văduvie se recăsători. Această soție a doua îi dădu patru sprezece copii. Mulți dintre ei muriră la o vârstă fragedă.

Prietenii prinților nu durează veșnic. Leopold se căsătorii, și Bach care avea acum vârsta de aproape patruzeci de ani se stabili la Leipzig. Aci își puse candidatura pentru postul de Cantor la Thomas Schule, și la 5 Mai, 1723 fu admis de consiliul orașului.

Bach era nu numai șeful corului, dar în sfat era un înalt demnitar. . . . și din pricina aceasta certurile între el și canonici erau dese. Pentru Duminecile de peste an, Bach compuse cinci cicluri de Cantate. Ansamblul a trebuit să formeze un total de 285 de cantate, din cari 190 mai dăinuie încă și au fost publicate. El mai compuse încă muzică pentru cinci messe, dintre cari monumentală *Messă în si minor*, patru Sanctus și Magnificat, apoi cantate funebre și profane, și o mulțime de alte compoziții de mai mică importanță, dar având cu toatele pecetea geniului.

După ce își executa operele, Bach le aranja într'un sertar de unde nu mai ieșeau.

La Leipzig neînțelegerile au fost și mai mari. Discuțiile, dojele, sfezile, gâlcevile, șicanele, se țineau lanț. Dar și Cantorul se pricepea de minune să țină piept adversarilor săi, și cum nu avea un caracter ales, certurile se înnoiau și se agravau. Rectorul școlii îi reduce bugetul la minimum. Bach protestă și consiliul unde fusese luate aceste generoase măsuri, declară: „Cantorul este incorijibil”. Bach făcu apel la suveran, și superiorii săi găsiră în aceasta un motiv pentru noui greutăți. Era așa de descurajat, încât șapte ani după ce fusese numit la Leipzig, și după ce dăduse la

vieală cele mai mari capodopere, se gândea să-și ia iar lumea în cap.

Dar nici de confrății săi muzicanți nu era mai bine înțeles. Ceva mai norocos fu în cercurile universitare, și dirijă câteva timp concertele unui *Collegium Musicum*, pentru care scrise cea mai mare parte din cantatele sale profane. Dar mai ales în familie avu Bach cele mai frumoase satisfacții muzicale. „Toți sunt muzicanți înăscuți”, zicea el.

Ultimul eveniment al acestei vieți liniștite și puțin romantice, fu călătoria pe care Bach o făcu la Berlin, la chemarea regelui Frederic. Aci avu succese răsunătoare.

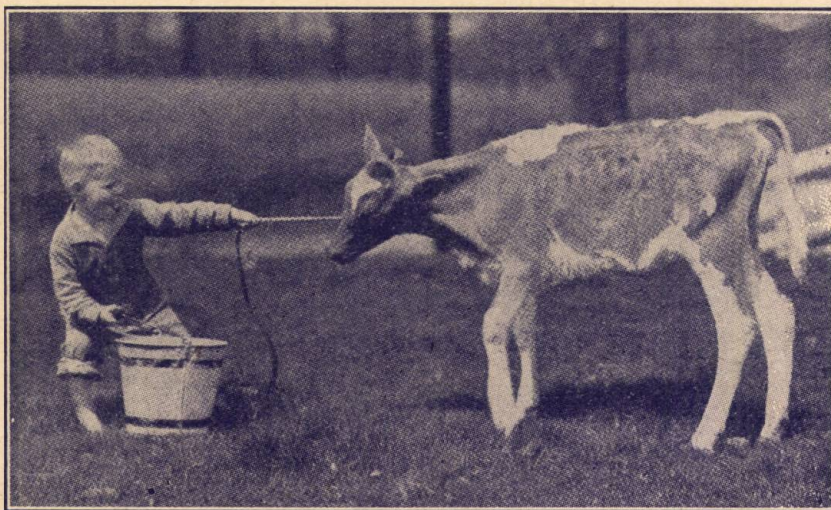
Ajuns la vârsta de 65 de ani, sănătatea îl părăsea. Bach ajunse orb. Pe patul de moarte dictă ginerelui său ultimul coral. Vederea îi reveni într'una din zile, dar numai ca o tresărire finală. La 28 Iulie, 1750 își dădu sfârșitul. La 31 ale aceleiași luni a fost înmormântat în cimitirul Sfântul Ioan, fără ca cineva să se gândească să-i pună un semn la mormânt.

La Thomas Schule — instituția unde slujise mai înainte — singurul omagiu funebru fusese: „Poate că d-l Bach era un mare muzicant, dar era un rău pedagog”. S'a refuzat o pensiuie văduvei sale, care a murit în mizerie.

Patru dintre fiii lui Bach călcară cu cinste pe urmele sale. După 1750 toată lumea aceasta de artiști se împrăstie repede, și amintirile se stinseră în grabă. Mozart, trecând într'o zi pe la Leipzig, descoperi o parte din operele marelui maestru. Puțin câte puțin lumea a început să-l cunoască mai bine. . . . după moarte! În 1829, o mare execuție a operii Patimile Domnului după Sf. Matei fu dirijată de Mendelssohn.

Deschizându-se un drum pe locul unde se credea că e înmormântat Bach, trecătorii călcau în picioare rămășițele pământești. Cineva a luat inițiativa pentru încetarea acestei impietăți. Terenul a fost săpat, și s'au scos câteva schelete. Pentru a se putea ști care era cel al autorului operei *Actus Tragicus*, un sculptor a acoperit cu ghips mai multe cranii. Unul din aceste mulaje permise recunoașterea feței care ne este cunoscută din portrete. J.-S. Bach fusese regăsit. După această macabră experiență s'au executat cele mai multe busturi dedicate memoriei sale. . . . !

J. C.

Micul gospodar își face lucrul cu multă seriozitate și tragere de. . . . funie.

Ca David

— Dacă aş fi fost acolo când Goliat şi-a bătut joc de Izrailiţi, ştii ce aş fi făcut, mămico?

Foarte mirată, mama întrebă:

— Ce-ai fi făcut, dragul mamei?

— Aş fi luat-o înainte lui David, se grăbi Georgel să răspundă. Eu ştiu să alerg foarte repede. M'aş fi năpustit asupra lui Goliat şi l-aş fi omorît tot aşa de uşor ca şi David. Şi apoi, ce plăcere să auzi pe Izrailiţi cântând de bucurie că eu am omorît pe uriaş!

— Dar, dragul meu, să ştii că mai sunt uriaşi cari n'au fost doborâţi la pământ, şi unii îţi dau târcoale chiar aci.

Acum era rândul lui Georgel să se mire. El se întreba ce voia mama lui să spună prin asta. Se luptase victorios cu mulţi dintre tovarăşii din cartier, şi nu era nimeni în stare să ridice greutăţi mai mari ca el. Tot el fusese cel care câştigase cupa şcolară pentru sărituri şi nu era jucător mai bun decât el la fotbal. De ce n'ar avea dreptate şi în privinţa lui Goliat?

Mama continuă:

— Dragul mamei, îţi aduci aminte că David zisese regelui Saul: „Robul tău se va duce să se bată cu el (cu Filisteanul)”. Zicând aceasta, David arăta că este plin de bunăvoinţă. Dar atât nu era de ajuns, ci era şi gata să înfrunte pe uriaş. El făcu tot ce sta în puterile lui şi ajutorul lui

Dumnezeu îi asigură biruinţa. Ți-aduci aminte cu ce cuvinte se adresă el lui Goliat că Dumnezeu îl va da în mâinile sale? „Tu vii împotriva mea cu sabie, cu suliţă şi cu pavăză; iar eu vin împotriva ta în Numele Domnului oştirilor, în Numele Dumnezeului oştirii lui Izrail, pe care ai ocărit-o. Astăzi Domnul te va da în mâinile mele”. Apoi el se servi de praştia lui, iar credinţa lui în Dumnezeu împreună cu iscusinţa lui îi asigură biruinţa. Tot aşa ai putea şi tu să doborî la pământ pe uriaşii cari caută să pună stăpânire pe tine. N'ai nevoie să mergi prea departe ca să te baţi cu ei, şi nici nu trebuie să-ţi pară rău că n'ai trăit pe vremea lui David.

— Dar, mămico, fă-mă să înţeleg. N'am văzut niciun uriaş pe aici, şi d-ta îmi vorbeşti de ei ca şi cum ar fi cu zecile.

— Da, da. Sunt foarte mulţi. Te asigur eu. Şi de mai multe ori te urmăresc ei pe tine decât tu pe ei. Şi dacă tu n'ai intenţia să-i urmăreşti acolo unde se află, apoi îşi iau ei sarcina de a veni asupra ta. Înarmaţi cu săbiile lor lungi şi tăioase ca să te lovească şi să te facă să cazî, dacă este cu putinţă. Vrei să-ţi spun pe nume pe câţi-va dintre ei?

Cel mai mare, cel care conduce adesea banda, se numeşte Lăudăroşie, care este însoţit aproape totdeauna de Vanitate. Apoi este Lene, Hartă, Incăpăţânare, Egoism, Lăcomie, şi mulţi alţii. Dar

dacă ai să ajungi să-i dobori pe aceştia, n'o să mai ai mult de lucru ca să te scapi şi de ceilalţi. Eşti tu gata, ca şi David, să te avânţi în luptă?

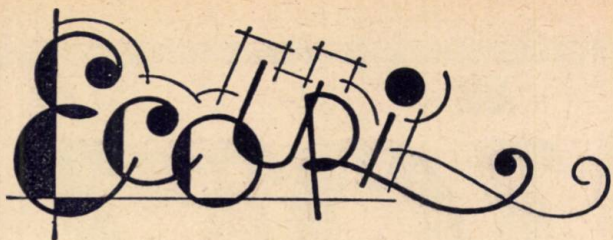
— A, acum înţeleg ce vrei să-mi spui! Dar ce fel de praştie aş putea întrebuinţa ca să-i lovesc cu atâta siguranţă ca şi David?

— Dar de ce să nu faci şi tu ca el, scumpul meu? Ştii tu că David nu se biziua pe puterea lui. El avea asigurarea că Dumnezeu este alături de el, şi tocmai pentru că Dumnezeu îi veni în ajutor putu el să arunce cu atâta precizie piatra care lovi de moarte pe puternicul Goliat. Tot aşa şi tu, Georgel, vei putea să birueşti o-biceiurile tale rele, defectele tale, dacă vei ruga pe Dumnezeu să vină în ajutorul tău, şi dacă Il vei lăsa să lucreze în favoarea ta. Atunci El îţi va da şi ție victoria ca lui David.

În Sfânta Scriptură există texte măreţe de cari ne putem servi ca de o praştie....

— O praştie, da. Arată-mi unul din acele texte, mămico. Am să-l învăţ pe dinafară şi mă voi servi de el ca să lovesc de moarte pe uriaşii mei.

— Iată unul. Aş dori să-l strângi în inima ta mult mai mult decât strângea David praştia în mâinile sale. „Încrede-te în Domnul din toată inima ta, şi nu te bizui pe înţelepciunea ta! Recunoaşte-L în toate căile tale, şi El îţi va netezi cărările”. Textul acesta se găseşte în cartea Proverbelor, capitolul 3, versetele 5 şi 6. Cu el tu poţi să strigi ca şi David: „Robul tău se va duce să se bată cu Filisteanul”.

Se spune că în Germania s'a descoperit un ser care, dacă este injectat în trunchiul unui arbore, îl face pe acesta „să doarmă”, și permite transplantarea lui fără nicio vătămare.

Radium-ul este de 25.000 de ori mai valoros decât aurul.

În localitatea Ketchikan. Alaska, străzile sunt pavate cu scânduri.

Temistocle, marele bărbat politic și general atenian, știa pe nume pe toți cei 20.000 de locuitori ai Atenei.

Cea mai mare parte din comerțul a treizeci de națiuni se face prin marea Mediterană.

Hailé Selassie, fostul împărat al Abisiniei, a ajuns într-o așa de mare strămtorare financiară, încât caută să-și vândă ultima casă și ultimul automobil. Douăzeci și două de persoane locuiesc cu el în Anglia, dar nu poate să facă decât un singur foc într-una din camerele mari sale locuințe.

Cel mai înalt om din lume este originar din Alexandria din Egipt. Numele lui este Saadi Ghazi, și e în vârstă de douăzeci și șase de ani. Înălțimea sa este de aproape trei metri și pare a nu se mulțumi cu atât... tot mai crește.

La unele ferme din Norvegia scările alcătuiesc singurul mijloc de a pătrunde în interiorul lor, deoarece unele sunt așezate prin locuri inaccesibile în munți. Era un obicei foarte răspândit ca fermierii să ridice scările atunci când percepții voiau să le facă o vizită. Dar acum legea cere ca fiecare să-și facă o scară fixă de fier.

Răspândirea Sfintei Scripturi este cu adevărat uimitoare. Socoteli precise arată că de când Gutenberg a tipărit prima ediție, s'au răspândit în lumea întreagă 960 de milioane de exemplare. Această carte, în întregime sau în parte, a fost tradusă până acum în o mie de limbi diferite.

În anii de criză scaunele bărbierilor americani sunt transportate în Congo. Acolo sunt folosite ca tronuri pentru șefii de triburi.

Profesorul Ben Wood dela universitatea din Columbia are o mașină care notează tezele. Ea poate fi folosită și pentru tezele „bune și pentru cele rele”. Examinatorul subliniază „greșelile”, apoi introduce fiecare teză în mașină, care „vede” greșelile și le totalizează.

Primul plug turnat, făcut în Statele Unite în anul 1797, a fost aruncat de către fermierii din New-Jersey. Ei credeau că fierul turnat otrăvește pământul și favorizează creșterea buruienilor.

George Crile, eminentul chirurg din Cleveland (Ohio), a făcut până la 30 de operațiuni într-un spațiu de timp de 9 ore și jumătate.

Se scotește că războiul nedeclarat pe care Japonia îl duce în China, a costat-o pe aceasta dintâi 5.000.000. de dolari pe zi.

Edgar Allen Poe a scris, a scris iarăși și a revăzut poema sa „The Raven” (Corbii) cu intermitență timp de zece ani. Cu toate acestea a fost nevoit s'o vândă numai pentru zece dolari — un dolar pentru fiecare an de lucru.

La stațiunea de radio din Nanking (China), știrile trebuie să fie date în limbile: mandarină, cantonesă, amoiensă și engleză, pentru ca să fie înțelese de toți ascultătorii.

Un nou aparat electric de fotografiat, așa de mic încât poate fi înghițit fără greutate, ia clișee în interiorul stomacului.

Există până în ziua de azi cartea de rugăciuni în care Maria Antoaneta și-a scris ultimele cuvinte. De fapt ea a fost expusă încă din 1885 în biblioteca publică, Chalons-sur-Marne, Franța. Cuvintele de rămas bun au fost scrise copiilor ei în 16 Octombrie, 1793, cu câteva ore înainte de a merge la ghilotină.

Orașul Los Angeles din California este cel mai mare oraș din lume ca întindere.

Paganini, celebrul compozitor italian, putea să execute la perfecție bucăți muzicale foarte grele pe o singură coardă a viorii sale.

Cele șapte orașe mari din Europa sunt: Londra (mai mult de 8 milioane de locuitori), Parisul cu suburbiile (aproape 5 milioane), Berlinul (mai mult de 4 milioane), Moscova (3.700.000), Leningrad (2.850.000), Viena (1.900.000) și Varșovia (1.250.000).

Savanții americani au ajuns la descoperirea că avionul de acrobații, cu repezile sale schimbări de presiune, ar constitui un tratament important folosit cu succes împotriva surzeniei. Surzi luați în avion de către piloți și trecuți prin toată gama de acrobații, ar fi fost cu totul vindecați. Dar această nouă vine din America.

Un scriitor din Los Angeles, Vincent Wright, în vârstă de 66 de ani, a terminat de curând un roman *Gadsby*, în care litera „e” nu e întrebuințată niciodată. Natural, un astfel de tur de forță, cu totul nefolositor de altfel, ar fi fost cu neputință în limba română.

Director: MIHAIL MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Strada Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială, pentru îndrumarea morală a Tineretului. Anul VI. No. 3/1938. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” București IV. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IASI
19 JUL 1938

Saner de argint

Mă aflu în orașul San Francisco. Un vânzător încerca toate mijloacele de reclamă posibile, să ne trezească interesul pentru o mașină electrică de bărbierit. Face așa, și pe dincolo, zicea el, demonstrând. Economisește timp, bani, răbdare, și vă cruță fața. De fapt nu era nimic în materie de bărbierit, ce mașina aceasta n'ar fi făcut în chip desăvârșit.

El o luă și arată cât de ușor se lucrează cu ea. O opri și arată cât de repede se poate curăți.

Eram cu totul interesați. Am luat-o și noi în mână și ne-am uitat la ea, apoi am pus-o la loc, și iarăși am luat-o. Eram gata gata s'o cumpărăm.

Dar n'am cumpărat-o. Deodată interesul nostru s'a răcit în chip vădit. Am pus aparatul jos pentru ultima dată și ne-am întors să plecăm. De ce?

Am observat că vânzătorul era foarte nebărbierit.

Pe când ne depărtam, ne gândeam cum mulți creștini nu reușesc să „vândă” creștinismul lor altora din pricină că nu l-au aplicat mai întâi pe inimile și fețele lor.

John Wesley, marele întemeietor al metodismului, zicea despre Biblie ceva ce merită să fie știut și ținut minte:

— Biblia trebuie să fi fost isvodită fie de către oameni buni sau îngeri, fie de oameni răi sau de demoni, fie că Dumnezeu este autorul ei.

— Dar ea n'a putut fi isvodită de oameni buni sau de îngeri, căci ei n'ar fi vroit și nici n'ar fi putut să facă o carte în care ar fi trebuit să mintă ori de câte ori ar fi scris: „Așa vorbește Domnul”, dacă aceasta ar fi fost produsul propriei lor imaginații.

— Ea n'a putut fi isvodită nici de oameni răi sau de demoni, deoarece ei n'ar fi putut face o carte care să poruncească tuturor împlinirea datoriei, care să interzică tuturor păcatul și să osândească propriile lor suflete la piere veșnică.

— Prin urmare trebuie să tragem concluzia că Biblia trebuie să fi fost dată prin inspirație divină.

Fetița unui predicator nu putea să ajungă la rezolvarea unei anumite chestiuni. Foarte neliniștită, ea veni să po-

vestească lucrurile bunicului ei, cu speranța că acesta o va socotea din încurcătură.

— Bunicule, îi zise ea, Alice mi-a spus că luna este o brânză, dar eu nu cred aceasta.

— De ce nu crezi? o întrebă bunicul.

— Pentru că nu este adevărat.

— Dar de unde știi că nu este adevărat?

— Dar tu crezi că este adevărat? întrebă fetița pe bunicul ei.

— Trebuie ca tu însuși să ajungi a afla dacă aceasta este sau nu adevărat.

— Dar cum?

— Gândește-te bine, îi zise bunicul.

Copila plecă, luă Biblia, și începu să citească primul capitol din Genesa. La un moment dat lăsă Biblia și alergă într'un suflet în biroul bunicului său.

— Bunicule! am găsit, zise ea; luna nu este o brânză, căci ea a fost făcută înaintea vacii.

Bătrânul predicator regăsise, în seara aceasta, entuziasmul și ardoarea primei sale tinereți. El proiectase asupra minților celor de față adevărurile luminoase, pronunțase cuvinte cari liniștesc conștiințele și în glasul său vibrase iubirea de Dumnezeu și de oameni și o imensă compătimire pentru cei vinovați, — simțăminte cari mișcă inimile cele mai împietrite. Discursul său cucerise auditoriul.

Când coborî dela amvon, un profesor de retorică se aproprie de el.

— Domnule, îi zise el, eu mă pricep în arta vorbirii și până în seara aceasta credeam că n'am neglijat niciunul din secretele artei de a convinge. Dar dvs, aveți ceva ce n'am eu. Vă rog să-mi spuneți și mie ce este aceasta?

— Vă înșelați, domnule. Eu n'am nimic ceea ce să n'aveți și dvs. Dar eu sunt în stăpânirea cuiva pe care dvs. puteți să-l cunoașteți și care dorește să intre în legătură cu dvs.: Isus Hristos.

Și în scurte cuvinte, bătrânul predicator prezentă tânărului profesor pe Isus, puterea Sa, viața Sa, inspirația Sa.

Un bătrân serv al lui Dumnezeu, zicea într-o zi în rugăciunea sa: „Doamne, Îți mulțumesc că m'ai înzestrat cu un instrument cu zece coarde spre a preamări laudele Tale. Tu mi-ai dat doi ochi spre a contempla numai pe Isus. Mi-ai dat două urechi spre a asculta vocea Ta în Cuvântul Tău. Mi-ai dat două mâini spre a lucra pentru Tine. Mi-ai dat două picioare spre a merge în calea poruncilor Tale. Mi-ai dat o limbă spre a vesti mărirea și îndurarea Ta. Mi-ai dat o inimă pentru a Te iubi în toate zilele vieții mele. Te rog, Doamne, să faci ca această harfă cu zece coarde să fie totdeauna acordată, și să cântă din toată ființa mea în onoarea și spre slava Ta! Amin”.

Coperta: *Recreație*